

40 **ΕΛΛΑΔΗΝΑΙ**

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΙΑ ΤΟΥ «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» Μπορείτε να μάς ρωτάτε...

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΡΑΔΙΟΜΑΝΗ: Το Ραδιόφωνο γικό Σταθμό Θεσσαλονίκης θα τον πάρετε στα μεσάνυχτα κατά στυλ αριθμό 80, αν το ραδιόφωνό σας έχει υποδιαίρεσεις 55-160 ή στον αριθμό 800 αν οι υποδιαίρεσεις είναι 550-1600.

Α. Σ. Γ. (Μελίσσια): Άσφαλως ή πάθος σας θα είναι στον λαβυρινθό του αιώτη με συμπτώματα διακοπών, εμβόες στα αυτιά και διγγους. Δεν μου γράφετε τίς είναι οι δέσεις ή χρονιάς μορφής. Γιατί δεν είμαι βέβαια, αλλά θετική έμεινα να έχετε από καθηγητές. Η λαβυρινθίτις δεν θεραπεύεται με πενικιλίνη. Μπορεί να έχουν καλὰ αποτελέσματα μικρές ποσότητες θωμιούχου κι ινίνης (2 κάψα, κάθε φορά και 2-3 φορές την ημέρα). Εκτός εάν η πνευμονική σας κατάσταση σας δεν το επιτρέπει. Συμβουλευθείτε πρώτος το γιατρό σας.

ΠΑΝ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ: Η εμάσκα ήταν καλή, αλλά έπρεπε να χρησιμοποιηθεί τις αποκορές. Την κρατά όμως για τον χρόνον, αν θαμνάτε καλά. Το νέο το έπια και είναι όμοιο. Θα έλθω ή ίσως του.

Ν. Δ. ΜΑΛΤΣΙΝΙΩΤΗΝ: Σας επληροφόρησα ήδη ότι ελήφθησαν όλα τα χειρόγραφα σας. Μας λείπει η κατάλληλος ευκαιρία, που ελπίζω να έλθει σύντομα. Το ποιηματάκι λιγάκι ανεπίκαιρο. Το κρατά για κάθε άλλη περίπτωση.

Φ. ΝΑΓΡΕΤΗΝ: Καί τα νέα ελήφθησαν και θα κριθούν με τη σειρά τους.

ΑΓΓΕΛΟΝ ΑΤΤΙΚΟΝ: Καί τα πολλά και τα δύο τελευταία έχουν ληφθεί. Τα Τεύχη που ζητάτε θα τα εσέτε στα γραφεία του «ΕΔΩ Αθήνας».

Ν. ΠΑΡΑΛΑΜΑΝ: Ελήφθησαν τα χειρόγραφα και έγινε η διάβασή της υπογραφή.

Δ. Ν. Χ.: Χρειάζεται άπολυτήριο γυμνασίου. Η εξέτασις γίνεται σε απαγγελία ενός δημόσιου ποιήματος για την ορθογραφία. Τα χειρόγραφα ελήφθησαν.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΝ Ν.: Δεν πρέπει να σας απογοητεύει η κατάσταση σας. Νομίζω ότι, η διαφανόμενη δειλία σας δεν είναι φυσική, αλλά επίκτητη και οφείλεται κυρίως σε νευρική σύμπτωση. Οφείλετε να απολυθείτε με τάση για παρόμοιες διαδηλώσεις και με ειλικρίνεια για κάθε είδους εξαγγελία. Μέσα στα όρια της ελπίδας πρέπει να είστε το λιμνός βασισμένος, με δηλή τη νεανική σας ζωρότητα. Η ταυτότητα σας και η κοινωνική σας κατάσταση δεν είναι ανάγκη να αποκαλύπτονται σε κοινή περικοπή. Όταν βέβαια θα ελπίσω, όταν παρόμοια θέματα σε συζητήσει και όχι ειδή και ως έτι.

Ο «ΑΓΝΩΣΤΟΣ Χ.» απαντά σ' όλες τις απορίες σας και σας δίνει συμβουλές για ό,τι σας ενδιαφέρει. Γράψτε: Περιοδικόν «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ», δια τον «Αγνώστον Χ.», Έλ. Βενιζέλου 41 (Μέγ. Νικολάου), Αθήνας. Θα έχετε συντόμως την απάντησι.

«Ν. Ε.»: Ο πρωτότυπος τρόπος της συνενόησής σας και τα τόσο άγρια αισθήματα μου επιδόλουν να μη σας έβα για το κώπως όχι σωστό το γράμμα σας. Το δικολογώ μόνον και το αποδίδω στο βασικό αισθήματός σας και στην άγνη γνη να μη διακρίνετε δημιουργικές πεποιθήσεις. Θα ήθελα να δώσετε μεγαλύτερη ικανοποίηση με δική σας στίχον. Γι' αυτό φροντίστε να μου στείλετε κι' ένα θα φροντίσω.

ΛΑΚΗΝ Ν.: Είπε πολύ καλά, αλλά είναι το άγλημα και για σας και για μας να είναι πολύ μεγάλο για τη Σελίδα των Νέων. Σε άλλη Σελίδα δεν μπορείς προς το παρόν να φιλοβενθί. Φροντίστε να στείλετε κάτι συντομότερο.

ΕΥΑΓΓ. ΣΑΓΙΑΝΟΝ: Ελήφθησαν όλα αλλά πρέπει να περιμένετε λίγο. Δεν είναι δυνατόν να δημοσιεύονται των Ιδίων συγγραμμάτων πολλαπλά ή άλλα χειρόγραφα κατά συχνά διαστήματα.

ΑΠ. ΣΠ. ΜΟΡΔΟΒΑΝΗΝ: Επία το σταυρόλεό σας. Είπε άριστη και θα δημοσιευθεί με τη σειρά του.

ΜΑΙΡΗΝ ΠΑΡΑΣΧΟΥ (Παρά): Να στείλετε και τα κρηθ. Αν είναι καθό, όπως ελπίζω θα δημοσιευθεί. Η Σελίδα είναι άφορμη στις ευγενικές φιλοδοξίες όπως η δική σας.

ΜΙΚΡΗΝ ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗΝ Η. Κ.: Η επιθυμία σας δεν είναι για κατάκριση, ούτε καλό ή κακό επιλήρησι. Η μόνη σίμωβη που μπορεί τώρα να σας δώσω είναι να γράψετε στον «Χαρ. Μπούραν, Υπατόν Πρύξον της «Αχέας» ξενοδοχείου Μεν Βρετανίας Αθήνας. Νομίζω πως το διάβημά σας θα έχει αποτελέσματα.

ΦΩΤΟΝ ΝΙΚΗΤΑΝ: Με εύχρηστοί μου το διεβίσατε, γιατί προσωπικά το εδιάβασα και το εύρημα πολύ καλό.

ΔΙΟΝ. ΠΙΤΤΑΡΑΝ: Σας συγχαίρω για την προσπάθειά σας. Το διεβίσατε με τις προσωπικές μου ευνοϊκές κρίσεις.

ΛΙΖΑΝ ΚΑΙ ΝΟΡΑΝ ΚΑΛΛΙΦΡΟΝΟΥΛΟΥ: Το πνευματικό γράμμα σας με εγούττεισε. Το έγραψα ως δείγμα καλής ανατροφής και ανώτερας πνευματικής εξάρσεως. Τα θετικά μου συγχαρητήρια και σ' αντάμω.

ΕΛΠΙΝΙΚΗΝ (Σαλαμίνα): Την απάντησι στο προηγούμενο γράμμα σας, σας την έδωσα στο υπ' αριθμ. 29 Τεύχος. Η ίδια είναι και για το από 31/3 γράμμα σας του υποίου.

«Ν. Ε.»: Ο πρωτότυπος τρόπος της συνενόησής σας και τα τόσο άγρια αισθήματα μου επιδόλουν να μη σας έβα για το κώπως όχι σωστό το γράμμα σας. Το δικολογώ μόνον και το αποδίδω στο βασικό αισθήματός σας και στην άγνη γνη να μη διακρίνετε δημιουργικές πεποιθήσεις. Θα ήθελα να δώσετε μεγαλύτερη ικανοποίηση με δική σας στίχον. Γι' αυτό φροντίστε να μου στείλετε κι' ένα θα φροντίσω.

ΛΑΚΗΝ Ν.: Είπε πολύ καλά, αλλά είναι το άγλημα και για σας και για μας να είναι πολύ μεγάλο για τη Σελίδα των Νέων. Σε άλλη Σελίδα δεν μπορείς προς το παρόν να φιλοβενθί. Φροντίστε να στείλετε κάτι συντομότερο.

ΕΥΑΓΓ. ΣΑΓΙΑΝΟΝ: Ελήφθησαν όλα αλλά πρέπει να περιμένετε λίγο. Δεν είναι δυνατόν να δημοσιεύονται των Ιδίων συγγραμμάτων πολλαπλά ή άλλα χειρόγραφα κατά συχνά διαστήματα.

ΑΠ. ΣΠ. ΜΟΡΔΟΒΑΝΗΝ: Επία το σταυρόλεό σας. Είπε άριστη και θα δημοσιευθεί με τη σειρά του.

ΜΑΙΡΗΝ ΠΑΡΑΣΧΟΥ (Παρά): Να στείλετε και τα κρηθ. Αν είναι καθό, όπως ελπίζω θα δημοσιευθεί. Η Σελίδα είναι άφορμη στις ευγενικές φιλοδοξίες όπως η δική σας.

ΜΙΚΡΗΝ ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗΝ Η. Κ.: Η επιθυμία σας δεν είναι για κατάκριση, ούτε καλό ή κακό επιλήρησι. Η μόνη σίμωβη που μπορεί τώρα να σας δώσω είναι να γράψετε στον «Χαρ. Μπούραν, Υπατόν Πρύξον της «Αχέας» ξενοδοχείου Μεν Βρετανίας Αθήνας. Νομίζω πως το διάβημά σας θα έχει αποτελέσματα.

ΦΩΤΟΝ ΝΙΚΗΤΑΝ: Με εύχρηστοί μου το διεβίσατε, γιατί προσωπικά το εδιάβασα και το εύρημα πολύ καλό.

ΔΙΟΝ. ΠΙΤΤΑΡΑΝ: Σας συγχαίρω για την προσπάθειά σας. Το διεβίσατε με τις προσωπικές μου ευνοϊκές κρίσεις.

ΛΙΖΑΝ ΚΑΙ ΝΟΡΑΝ ΚΑΛΛΙΦΡΟΝΟΥΛΟΥ: Το πνευματικό γράμμα σας με εγούττεισε. Το έγραψα ως δείγμα καλής ανατροφής και ανώτερας πνευματικής εξάρσεως. Τα θετικά μου συγχαρητήρια και σ' αντάμω.

ΕΛΠΙΝΙΚΗΝ (Σαλαμίνα): Την απάντησι στο προηγούμενο γράμμα σας, σας την έδωσα στο υπ' αριθμ. 29 Τεύχος. Η ίδια είναι και για το από 31/3 γράμμα σας του υποίου.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

το περιεχόμενό δεν διαφέρει. **ΦΑΙΔΩΝΑ (Ν. Φιλαδέλφεια):** Είσατε πολύ αφηρημένος. Πρώτον γιατί δεν είχατε έστω και τα γραμματόσημα περί των οποίων γράψατε. Οχι, διότι με ενδιαφέρουν, αλλά έπειδή εκάμπε την αφηρημάδα. Δεύτερον διότι ζητάτε να σας στείλω ταχυδρομικά τα έμβρα-τήρια σ' ένα ψευδώνυμο. Περιφνημα! Πού θα πάρετε ο ταχ. δι-ανυσμός; Γι' να διαμείψω όμως τις κακές και όχι ευγενείς προ-θέσεις σας σας συνιστώ να γράψετε στον κ. Ικ. Αστεριά-δην, Έδν. Ίδρυμα Ραδιοφωνί-ας, Ρηγυλλίης 4 Αθήνας. Ίκα-νοποιήσατε.

ΧΡ. ΚΑΡΑΚΑΛΟΝ: Επία το εύγενοός σας γράμμα και εμολογώ ότι ευχρόστηθη-κα πολύ γιατί κατάρρωσα με-λήγη προσπάθεια να προσφέρω τόσο πολύτιμη για σας υπηρε-σία.

ΝΙΚ. ΠΑ. (Πειραιά): Οι συνεργασίες σας είναι καλές και έντιμες να ήθε πολλές φο-ρές το όνομά σας στο «ΕΔΩ Αθήνας». Πάρε όμως να έλθω ή σειρά των διότι περιμένουν άλλες που προηγου-νται. Το «Πα-σχολιάς» ελήφθη στις 7 Απρι-λίου, όποτε είχε στοιχειοθετη-θή το Τεύχος του Πάσχα.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ (Θεσ/νίκη): Είπε δύσκολο αυτό που ζητάτε γιατί φωτογραφίες δημοσιεύον-ται μόνον όταν συνδέονται με γεγονότα. Από το γράμμα σας όμως δεν αντιλήφθη να συνάβη κάποια σπουδαία γεγο-νός στη ζωή σας, άξιο εικονο-γραφηθεί.

Ν. ΚΡΗΤΗΚΙΔΗΝ: Είσατε ά-ξιος συγχαρητήριων για την προσπάθειά σας την όποιαν εύρισκα αξιόλογον. Το «Χρι-στό μου» έληφθη μόλις την 5ην Απριλίου, όποτε το Τεύχος της Μας. Έδωμάςος είχαν έκτυπω-θή. Το προηγούμενό σας έχει δημοσιευθεί. Το «Με» άπ' τη φιλικότη είναι υπό κρίσιν.

«ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ» (Πάτρας): Υπάρχουν ειδικά μηχανήματα που αποφοιούνουν το ρύζι. Η περιγραφή των βέβαια άπαιτεί-ται, όπως είδικός. Το ίδιο ί-σως και για το στίλβωμα και την λεκανισι. Είπε σωστό-τιμα μηχανημάτων. Έσοστά-σια ύπαρχον στα Κολάμια, όπου παράγεται ρύζι, στη Ζά-καλθο και όπως Αθήνας (όδός Σωκράτους). Καλύτερα άντι-λαμβάνεται κανείς τις λεπτομέ-ρειες από μια επίτητος επί-σκεψιν, την όποιαν σας συνιστώ να κάνετε μόλις σας δοθή ευ-καιρία.

ΑΝΔΡ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΝ: Τηλεφώνησε μου μήπως ύπά-ρχει ακόμη κανένας να τακτοποιη-θή το ζήτημά σας.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ Χ

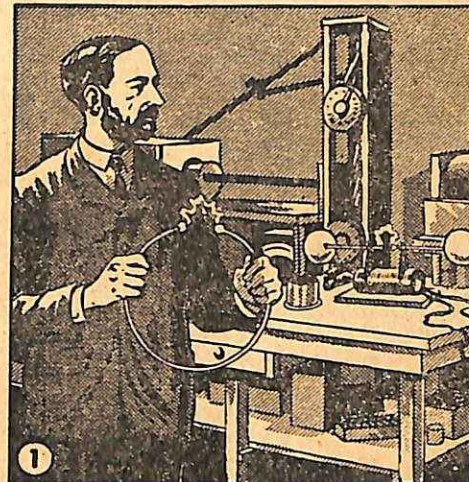
ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ

Το Μυστικό του Ραντάρ

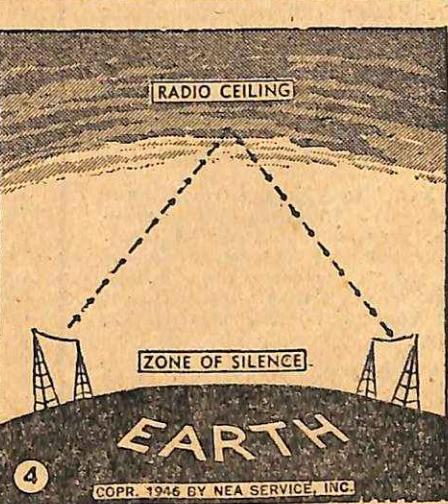
ΣΧΕΔΙΟΝ Γ.

ΕΙΚΟΝΕΣ 4

1 Οι μεσήλικες θα θυμούνται άσφα-λως την απέναντι σκηνή που πα-ρουσιάζει η εικόνα. Είναι μια οι-κογένεια, που το 1920 υπήρξε σε μια χον-δρική για την εποχή μας συσκευή ε-συσμάτου τηλεφώνου — έτσι την ώνομα-ζαν τότε — κατάρωσαν ν' ακούει από το-μεγάφωνο το τί συνέβαινε κάπου αλλού. Η ιστορία του οικογενειακού ραδιοφώνου άρνίζει από το 1907 όταν ο Αμερικανός επιστήμων Λή Ντηφόρεστ έπενόησε τον ραδιοσάλωνα. Ο σάλων αυτός κατέστη-σε δυνατόν την επιδράχυσιν των ηλεκτρο-μαγνητικών κυμάτων σε σημείο που να-μπορούν να μεταφέρουν την συνομιλία δύο ανθρώπων. Μ' αυτό τον τρόπο άρχι-σε η πρώτη μετάδοσις μηνυμάτων με το-άσύρματο τηλέφωνο πρ' ότι η παρεμβο-λή του ηλεκτροσμού της ατμοσφαιρας επέ-φερε άνωμαλίες στην λήψι των μηνυμά-των.

2 Στον τομέα της μεταδόσεως ής φωνής σε μακρινάς αποστάσεις ή-Επιστήμη έπέτυχε πολλά χωρίς στη θελήσει του ραδιοσάλωνα. Έτσι έ-πετεύχθη ή συνεχής επιδράχυσιν των ρα-διοκυμάτων εις τρόπον ώστε να είναι δυνα-τή όχι μόνον ή μεταδόσις με ολιγάτε-ρες άνωμαλίες, αλλά και ή επινόησις νέ-ων μηχανημάτων όπως είναι ή τηλεόρασις, τα όργανα πτήσεως των αεροπλάνων κλπ.

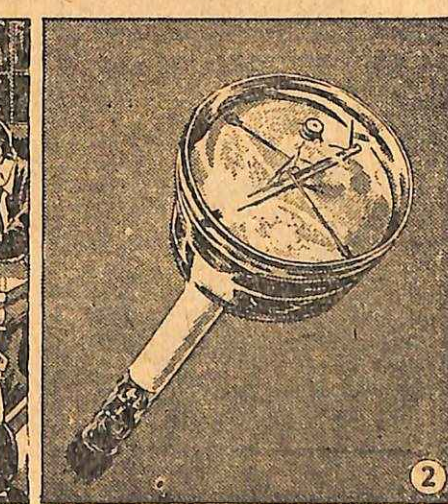

3 Οι δύο μεγάλοι σκαπανείς της με-ταδόσεως των ήχων, ο Έρτζ κι' ο Μαρκόνι είχαν διατυπώσει την άποψιν ότι τα ηλεκτρομαγνητικά κύματα ήταν δυνατόν, αντανάκλωμενα επί άλλων αντικειμένων, να επιστρέψουν και πάλι στο σημείο της έκπομπής των. Μία από τις πλέον σημαντικές πρακτικές εφαρμο-γες της θεωρίας αυτής έγινε στην αερο-πορία με τον άπολυτός ακριβή καθορι-σμόν του ύψους που πετούν τ' αεροπλάνα. Προηγούμενος οι αεροπόροι υπελογίζαν-το ύψος στο όποιο βρίσκονταν από την-δαρομετρική πίεσι. Αυτό όμως δεν ήταν πάντοτε δυνατό. Τώρα με την έκπομπήν ραδιοκυμάτων προς το έδαφος ή προς τα-δουνα, που μπορούν να γίνουν καταστρε-πτικό για την πτήσι τους έμποδιο, οι αε-ροπόροι δέχονται πίσω τις αντανάκλαστι-κές ακτίνες. Ο χρόνος που απαιτείται για να επιστρέψουν στο αεροπλάνο οι α-κτίνες διαιρούνται με την ταχύτητα με την-όποιαν πετούν κι' έτσι οι αεροπόροι έ-χουν την ακριβή απόστασι που τους χω-ρίζει από το έδαφος.

ΣΧΕΔΙΟΝ Δ.

ΕΙΚΟΝΕΣ 4

4 Ένώ έγίνοντο οι τελειοποιήσεις-υιτές, ή αεροπορία έκανε τεράστια-άλλατα προς την κατεύθυνσιν αυ-τήν. Τα αεροπλάνα ανέπτυσαν όλοένα και μεγαλύτεραν ταχύτητα, καθιστάμενα τρομερά πολεμικά όπλα. Μαζί με την-πρόδοον αυτή έπνεονόιντο και μηχανήματα-άμυνης εναντίον των έναερίων επιδρομών. Ένα από τα άμυντικά μέσα ήτο ή άνα-κάλυξις του έπερχομένου έχθρικού αερο-πλάνου χάρις στη συγκέντρωσι των ήχων. Αυτό όμως γινόταν όταν ή ταχύτης του-αεροπλάνου ήταν μικρότερη από την τα-χύτητα του ήχου. Τώρα όμως που την ύ-περέβησαν, τα μηχανήματα αυτά είναι έ-χρηστα.

1 Το θαύμα του Ραντάρ άρχίζει με-τόν Σκωτσέζο Τζέιμς Κλάρκ Μα-ξουέλ, ό όποιος το 1873 απέδειξε μαθηματικά ότι τα κύματα του φωτός, τα-καί λεγόμενα ηλεκτρομαγνητικά κύματα,

ήσαν το ίδιο και το αυτό πράγμα. Το 1886 ό τότε 29 χρονών Γερμανός φυσι-κός Άϊνριχ Έρτζ κατάρωσε να επιτύ-χη την παραγωγή σπινθηρών και ν' απο-δείξη ότι τα κύματα εκείνα μπορούσαν να-δενείν (Συνέχεια στη Σελίδα 12)

Τὸ Χρονικὸ τῆς Ἑβδομάδος

4 Μαΐου.

1825.— Οἱ Ἕλληνες εὐρισκόμενοι πρὸ τῆς πίεσεως τῶν Αἰγυπτιακῶν στρατευμάτων —στρατῶν καὶ στόλων— τοῦ Ἰμπραήμ παραδίδουν διὰ οὐκ ἄλλου τοῦ Νεοκαστρίου, Ἀλλὰ ὁ Ἰμπραήμ δὲν σέβεται τὴν υπογραφεῖσαν συνθήκην καὶ κρατεῖ αἰχμαλώτους τὸν Γ. Π. Μαυρομικαῆν καὶ Π. Ἰατράκον.

1829.— Οἱ ἐπαναστατημένοι χριστιανοὶ συνάπτουν ἔξω θι τῶν Χανίων μίαν ἀπὸ τὰς αἰματηρωτέρας μάχας τῶν μετὰ τὴν τότε Τούρκων δυνάστεως. Δυὸ χιλιάδες Ἕλληνες ἐναντίον ἑξή χιλιάδων Τούρκων. Οἱ Τούρκοι ὑφίστανται, παρὰ τὴν ἀριθμητικὴν τὴν ὑπεροχήν, πραγματικῶν ὀφελῶν. Ἐστράφησαν εἰς φυγὴν ἀτακτοῦν, καταδιωκόμενοι ὑπὸ τῶν χριστιανῶν μέχρι τοῦ φουρλίου.

1840.— Ὁ Ἀσπμάκης Ζαΐμης, ἐξέχουσα μορφή τῆς ἑπαναστάσεως τοῦ 1821, ἀντιπρόεδρος τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ἀπεβίωσεν.

1945.— Τὴν 6.20 μ.μ. τῆς 4 Μαΐου 1945 ὑπεγράφη συμφωνία εἰς τὸ Ἀρχιεπίσκοπον τοῦ Στρατοῦ Μοντεγκουερε, παρὰ τὸ Λονδίνο, περὶ συνθηκολογήσεως τῶν Γερμανικῶν δυνάμεων ἀνευ ὁδῶν. Ὁ στρατηγὸς Αἰζενχάουερ ἀναγέλλων τὸ γεγονός ἀνέφερεν ὅτι αἱ δυνάμεις θὰ παραδοθῶν τὴν 8ην πρωΐν τῆς 5ης Μαΐου.

5 Μαΐου.

1825.— Οἱ Γκούρτες καὶ Πανουργίαι εἰς τὴν Στερεὰν ἐξακολουθοῦν πᾶντοτε τὴν ἀγῶνα ἐναντίον τῶν Τούρκων. Οἱ 2 ὁπλαρχεῖοι συνάπτουν φωνικὴν μάχην παρὰ τὰ Πεταλὰ καὶ τὰ Ὀρνια. Οἱ Τούρκοι ὑφίστανται ἀληθῆ πανωλεθρία.

1945.— Τὸ Γερμανικὸν Ἀρχιεπίσκοπον ἀναγγέλλει τὴν καταποσίαν τοῦ ἀγῶνος εἰς τὴν Ὀλλανδίαν, τὴν Βοστανίαν, τὴν Γερμανίαν ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ Κιέλου.

Τὸ ἀνακοινωθέν καταλήγει: «Οὗτος ἡ ἐντιμὸς μάχης, ἡ ὅποια διαρκεῖ ἀπὸ ἐξ ἑτῶν τερματίζεται, διότι ἀπώλεσε πλεονεκτήματα τῆς καὶ τοῦ ἀποτέλεσμά της θὰ εἶναι ἀπώλεια πολυτίμου γερμανικοῦ αἵματος καὶ ἐιδικώτερον διὰ τοῦ ἐναερίου πολέμου. Ἡ ἀντίστασις ὅμως κατὰ τὸν Σοβιετ θὰ συνεχισθῇ».

6 Μαΐου.

1821.— Τὸ ἐγκλημα τῆς θανατώσεως τοῦ Δισκου ἐνδύσκει τὸν ἐκδικητὴν τοῦ Ὀδυσσεὺς Ἀνδρόνικος κλεινὸν εἰς τὸ θρυλικὸ Χάνι τῆς Γραβιάς μετὰ τοὺς ἀνδρείους συμπολεμιστάς του. Ἀπὸ ἐκεῖ προτίθενται νὰ περάσουν εἰς ὁρειοὺς στρατῶν τοῦ Ὀμήρου Βουώνη διὰ νὰ καθυποτάξουν τὴν ἐπαναστατημένην Βοιωτίαν καὶ νὰ φθάσουν εἰς τὴν Πελοπόννησον. Μὰ ὁ Ὀδυσσεὺς τοὺς βροντοφωνεῖ τὸ «ὄχι» του. Ἡ ἐνέδρα ἔχει

στηθῇ. Καὶ σὲ λίγο θὰ ὑποστήσῃ ὁ Ὀμήρ Βουώνης τὴν τρομερὴν φθοράν!...

Εἶναι τὸ μεγάλο κατόρθωμα πού ἐμπνέει, τὸ χαροκαμένο ποιετὴ Ζαλοκώστας: «Ἀπὸ κρύτων ὁράγων βουίζει τὸ βουνὸν τῆς Γραβιάς. Ἀντικρὺ λάμπουν ὅπλα χρυσὰ καὶ λερὴ φουστανέλλα μαυροῦ χεῖ...»

1825.— Παρὰ τὴν Σφακτηρίαν μετὰ σφοδρὴν μάχην μετὰ τὸς ὁρδῶν τοῦ Ἰμπραήμ εὐρίσκουν ἡρώικον θάνατον ὁ Τσαμαδὸς ὁ Ἀναγνωστράς καὶ ὁ Ἰταλὸς φιλέλλην Σανταρόζας. Ὁ Μαυροκορδάτος μόλις καὶ διασώζεται ἐπὶ τοῦ «Ἀρεως».

7 Μαΐου.

1897.— Ὁ πόλεμος μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας ἀποβαίνει ἀτυχὴς διὰ τὴν Ἑλληνικὴν ὁπλ. τὴν 1 μ.μ. τῆς 7ης Μαΐου 1897 ὑπογράφεται ἀνακωχὴ εἰς Ἰμαρέτ Ἀρσῆς μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν, ἐκ μερὸς μὲν τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τοῦ Ἐπιτελάρχου Σούτσου, ἐκ δὲ τῆς Τουρκίας ὑπὸ τῶν ματαρχῶν Μουσταφᾶ Μπέη καὶ Σαλήχ Μπέη. Ἡ ἀνακωχὴ ἀφορᾷ τὴν ἐμπόλεμον κατὰστασιν ἐν Ἠπείρῳ. Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν Τεβφὴκ Πασσάς ἀνγγέλλει ἐπὶ τῇ μὲν πρὸς τὸν πρῶτον τῶν διπλωματικῶν Σώματος εἰς Κωνσταντινούπολιν ὅτι διατάχθη ὁ Ἐπὶ Πασσάς νὰ σταματήσῃ αἰμῶς τὴν ἐχθροπραξίαν.

1945.— Εἰς τὴν πόλιν Ρένς εἰς τὰς 2.41 τὸ ἀπύγευμα εἰς τὸ Στρατηγεῖον τοῦ στρατηγοῦ Αἰζενχάουερ ὁ στρατηγὸς Γιόντλ ὑπέγραψε τὸ ἑγγραφεὶν τῆς ἀνευ ὁδῶν παραδόσεως τῆς Γερμανίας εἰς τοὺς συμμάχους Ἀμερικανούς, Ἀγγλους, Ρώσους καὶ Γάλλους. Ἐκ μερὸς τοῦ Αἰζενχάουερ ὑπέγραψε ὁ στρατὸς γὰς Μπέντελ Σμῆθ, ἀντιπροσωπεύων καὶ τοὺς Ἀγγλους. Ἐκ μερὸς τῆς Ρωσίας ὁ στρατηγὸς Ἰβάν Σουσλογκίνσκι καὶ ὁ Γάλλος διὰ τοῦ στρατηγοῦ Σεβέρ.

8 Μαΐου.

1897.— Ὁ Δ. Κοντοπάνος, λοχαγὸς μηχανικοῦ, καὶ οἱ ταγματάρχαι τοῦ Τουρκικοῦ στρατοῦ Ἰτζὲτ Μπέης καὶ Ριζᾶ Μπέης ὑπέγραψαν τὴν 3.30 μ.μ. τῆς 8 Μαΐου εἰς Τσαρσάν Λαμίας τὴν ἀνακωχὴν μετὰ τῶν δύο ἐμπολέμων χωρῶν, τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Τουρκίας. Οἱ δύο στρατοὶ θὰ παραμείνουν εἰς τὰς θέσεις, τὰς ὁποίας κατέχουν καὶ συμφωνεῖται ὅτι θὰ καθορισθῇ ὑπὸ Ἐπιτροπῆς ἐξ Ἑλλήνων καὶ Τούρκων ἀξιωματικῶν οὐδετέρων ζων.

1945.— Εἰς ὅλους τοὺς λαοὺς (8 Μαΐου) ἐρωτάσθη ἡ Νίκη. Οἱ ἀρχιερεῖς 37ων τῶν συμμάχων Κρατῶν διηλοῦν ἐξαιρούμεν τὴν σημασίαν τῆς Νίκης. Ὁ Γερμανικὸς στρατὸς εἶναι πλέον αἰχμαλώτης. Οἱ ἀγέραςοι καὶ σκληροὶ Οὐννοὶ, ζήτουν τὴν

ἐπιείκειαν καὶ μεγαλοφροσύνην τῶν νικητῶν.

9 Μαΐου.

1822.— Παρὰ τὸ Βαρσαμπερόν Ρεθύμνης 800 Ἕλληνες μάχονται κατὰ 10000 Τούρκων ὑπὸ τὸν Ὀσμανῆν. 80 Τούρκοι ἐφονεύθησαν μετὰ τῶν ὁποίων ὁ ἐκ τῶν ἀρχηγῶν τῶν Μουζούρφ. Ἐπίσης ἐφονεύθησαν 12 Ἕλληνες.

10 Μαΐου.

1821.— Παρὰ τὸ Λάντισσι τῆς Ἡλείας συνάπτεται ἡρωικὴ μάχη ἐκ μερὸς 30 Ἑλλήνων ἐπαναστατῶν ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ Κ. Χαρολάμπη, Βιλαέτην καὶ Μήλιον Ἀκούδιον. Οἱ γενναῖοι αὐτοὶ — περὶ 10 — περικυκλωθέντες ἀπὸ πολυαριθμοὺς Τούρκους ἱππεῖς ἐπολέμησαν μέχρι ἐξάντη. Οὐδεὶς δισώθη. Ὅλοι ἐπολέμησαν μετὰ ἀταπάρνησιν καὶ ἠρνήθησαν νὰ παραδοθῶν. Οἱ Τούρκοι ὑπέστησαν βαρύντας ἀπωλείας.

1897.— Οἱ πρεσβεῖται τῶν μεγάλων Δυνάμεων εἰς Κωνσταντινούπολιν ἔλαβον τὰς ἐξῆς ὁδηγίας ἐν σχέσει μετὰ τὴν συνθήκην συνθήκης εἰρήνης, μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας:

- 1) Διατήρησις τῶν ὑφίστα μένων συνθηκῶν.
- 2) Ἀποκλεισμός πάσης ἐδαφικῆς μεταβολῆς πλὴν στρατηγικῶν τινῶν διευθετήσεων τῶν συνόρων.
- 3) Πολεμικὴ ἀποζημίωσις 115 ἑκατομμυρίων.
- 4) Τροποποιήσις τῶν περὶ ἐκδόσεως συνθηκῶν.
- 5) Ἐλευθερία εἰσόδου εἰς τοὺς λιμένας Βόλου καὶ Πρεβέζης διὰ τὸν ἀνεφοδιασμόν τοῦ Τουρκικοῦ στρατοῦ.

Παραλείπομενα ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΣ

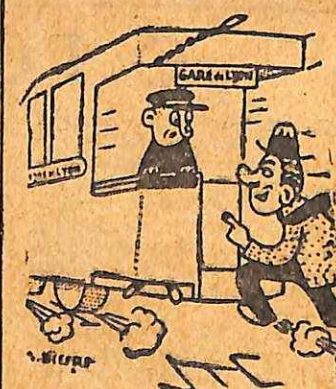
Πρωτομαγιά περάσαμε Γλεντήσαμε, γλεντήσαμε, Χορέψαμε, πηδήσαμε. Μαζὶ ἐτραγουδήσαμε. Καὶ στὴ ζωὴ μας τὴν περὶ τὸ «ἀγάσαμε» κι' οἱ δύο μαζί!

Πρωτομαγιά περάσαμε Παντοῦ διασκεδάσαμε. Τὰ εἴπαμε, μίλησαμε. Τὰ ἔψαλλο, μεθύσαμε. Καὶ μὴ βραδυὰ τόσο τρελλῇ Μαζὶ μου φάνηκες κολλῇ!

Πρωτομαγιά περάσαμε Τόσα στεφάνια φτιάσαμε. Στὸ γλέντι τρελλαθήκαμε. Μικρὴ μικρὴ μου — τὴν πειράζει Ἄλλα... — δὲν φιληθήκαμε. Καὶ τόχ' ἔγωγ' ἀνιψαί!

Πρωτομαγιά περάσαμε Τόσα στεφάνια φτιάσαμε. Στὸ γλέντι τρελλαθήκαμε. Μικρὴ μικρὴ μου — τὴν πειράζει Ἄλλα... — δὲν φιληθήκαμε. Καὶ τόχ' ἔγωγ' ἀνιψαί!

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

— Θέλεις νὰ στοματῇ-
σω ν' ἀνέβης;
— Ὁχι, κάνω ἀσκή-
σεις δρόμου...

Θαλασσινὴ νοσταλγία Τοῦ ΤΖΩΝ ΜΑΙΖΦΙΛΙΑΝ

Πρέπει νὰ φύγω πρὸς τὴς θάλασσες καὶ πάλι. Στὴ θάλασσα τὴν ἡρμῇ καὶ πρὸς τὸν οὐρανόν. Κι' ὅ,τι γυρεύω εἶναι μονάχ' ἓν ἀκαρδί κι' ἓν ἄστρο νὰ τὸ κυβερνῶ.

Καὶ τοῦ ἔλικα τὸ λᾶχτισμα καὶ τὸ τραγοῦδι τοῦ ἀνέμου, τῶν λευκῶν ἰστίων τῶν τρανταγμῶ, Μιὰ καταχνιὰ στὴς θάλασσες τὴν ὅψιν Κι' ἓν ἐμπνέωμα θαλόν.

Πρέπει νὰ φύγω πρὸς τὴς θάλασσες καὶ πάλι γιὰ τὴν ἡλιόροισαν πού φουσκώνει μετὰ καλῆς. Κι' εἶναι ἓν ἐμπνέωμα ἀγριο καὶ μεγάλο πού δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ ἀρνήσῃ.

Κι' ὅ,τι γυρεύω μὴ ἀνεμόδορπη εἶναι μέρα μετὰ συννεφῶν λευκῆς στρατιᾶς καὶ τῶν ἀφῶν τὸ ράντισμα καὶ τῶν ψεκᾶδων, τῶν ἀγριῶν γλᾶρων τῆς κραυγῆς.

Πρέπει νὰ φύγω πρὸς τὴς θάλασσες καὶ πάλι. Στὴν πλάνηται τοιγαυὶν ἡ ζωὴ. Στὴν πλάνηται καὶ τὸν φαιανὸν τὸ δρόμο πού ὁ ἀνέμος τροχισμένη κόψη μοιάζει ἐκεῖ

Καὶ κείνη πού γυρεύω εἶναι μονάχ' ἓν ἐμψυμῆ ἱστορία παλιὰ, ἀπὸ ἑνὸς σύντροφου φαίδρο εἰπωμένη. Τὸ μακρινὸ ταξίδι σὺν τελειώσει πιά.

ΜΕΛΙΣΣΑΝΘΗ

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Παρακαλῶ, εἶμαι αὐτόπτης μάρτυς!...

Χόπη! φῶνεται καὶ ἔτρεξα μετὰ τεντωμένο λαιμό, σηκώνοντας ψηλὰ τὸ δεξιὸ χεῖρ, ὅπως ὁ πόλισμ' ἀπὸ τὴν διασταύρωσιν, ὅταν διατάξῃ «ἀλτο». Σ' ὅλα αὐτὰ ὑπῆρχε κάποια ἐπίδειξη, γιὰ τὴν πρῶτον δὲν εἶμαι πόλισμ' ἀπὸ τῆς Τροχίας καὶ δευτέρων, ὅχι, δὲν ὠφέλησε σὲ τίποτα... Ἀπὸ τὸν στενὸν δρόμο ὡρμήσε τὰ λεωφορεῖα στὴ μικρὴ πλατεία τὸ ταξὶ ἔκαμε πλάγια, τὸ μεγάλο ὑπὲρ ἰδιωτικὸ αὐτοκίνητο ἐστράφη καὶ μπροστὰ τοῦ πήγαμε ἓνας ποδηλάτης μετὰ τὴν κατσαρόλα μετὰ τὸ φαγητὸ τοῦ στομάχου.

Τὸ ἰδιωτικὸ αὐτοκίνητο κορνάρει στὸν ποδηλάτη, ὁ ποδηλάτης εἶχε τὸ νοῦ του μόνο στὸ λεωφορεῖο, τὸ ταξὶ πήγαμε ἀργότερα. Τότε τὸ μπλὲ αὐτοκίνητο χτύπησε τὸν ποδηλάτη, πού ἐστρίβε ἀριστερὰ καὶ τὸν ἔριξε κάτω. Σηκώθηκε ἀμέσως καὶ ἀρχισε, βρίζοντας καὶ κοιταζόντας νὰ τινάζῃ τὴ σκόνη ἀπὸ τὰ ρούχα του καὶ νὰ ἐξετάξῃ τὸ ποδηλάτο του. Τότε, ἔξαφνα, τὸ μπλὲ αὐτοκίνητο ἔκαμε μιὰ στροφή καὶ τράκαρε μετὰ τὸ ταξὶ ἐνῶ τοῦ λεωφορείου σφίχθηκαν στοιγγίζοντας τὰ φρένα καὶ σταμάτησε. Λάμπες ἔσπασαν μετὰ κρότο ὑνεκέδες χτύπησαν, σιδερένια λύγισαν καὶ ἀρχισαν οἱ φωνὲς ὅτις ὁποῖος ἔλαδα μερὸς κι' ἐγώ.

Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν, τὴν ὥρα πού ἐτρεχα μετὰ τὸν ποδηλάτη. Τώρα ἐφάσα, στὸ μαζεμένο πλῆθος καὶ ἐσπώρξα μάλιστα μετὰ τὸν ἀγκῶνα μου.

— Τὶ εἶναι λοιπόν; μούρ-
μύριαν μερικί,
— Συγγνώμην, εἶπα, ἐπιτρέ-
πετε;

Ἔνας ψηλὸς μετὰ κόκκινωπο γένι, περιέγραψε στὸν αὐτινομικὸν τὴ σύγκρουση. Τὶ ἔλεγε δὲν φαντάζεσθε! Τίποτα δὲν ἦταν σωστό. Τὶ; Τὸ ταξὶ ἔτρεχε γρήγορα; Ὁ ποδηλάτης δὲν κουδούνισε; Τὶ χρειάζεται, νὰ κουδούνισα; ἀφοῦ εἶναι μπροστὰ; Τώρα θὰ βάλλω τὰ πράγματα στὴ θέση τους! — Ἐπιτρέπετε; Μὴ μὲ σπρώχνετε!

— Παῖδε σὺς σπρώχνει;
— Σεις!
— Ἐγώ;
— Παρντόν...

— Τὶ παρντόν; Μούρχειται νὰ σοῦ δώσω μιὰ στομάχι!

Ὁ πόλισμ' : Ἡσυχία παρακαλῶ, φύγετε! Ἐδῶ δὲν εἶναι τοῖρο. Ὅποιος εἶδε τὴ συνέβη νὰ μείνῃ... Οἱ ἄλλοι αὖθις ἀφύον... Μόνον οἱ αὐτόπται μάρτυρες...

— Παρακαλῶ, εἶμαι αὐτόπτης μάρτυς.

— Καθίστε κεῖ πέρα.

Περὶ φανός κάθησα δίπλα, Δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω τοὺς συνωστισμούς στὸ δρόμο. Οἱ ἀνθρώποι χάσκουν αὐτὸ εἶναι ὅλο. Τὶ ἀνακρίβεις λέγει αὐτὸς ὁ κόκκινωπος! Τὸ ταξὶ

ἔτρεχε γρήγορα;
— Παρακαλῶ, κύριε πόλι-
σμαν.

— Ἔνας - ἓνας!... σκέπτονται καὶ ἐξηγῶ σ' αὐτοὺς πού στέκονται γύρω μου ὅτι ὁ σωφὸς τοῦ ταξὶ ἦταν ἀδῶς. Ἐρχόταν ἀπὸ κεῖ κορνάρεισε τρεῖς φορές, μᾶλλον τέσσερις. Μιὰ φορά πολὺ ὥρα τοῦρου. Δὲν φέρει λίγο τοῦ τοῦ, περὶ μετὰ λίγα καὶ ξανακορνάρει ἄλλη μιὰ φορά τοῦρου. Σχημάτισα ἓνα χωνί μετὰ τὸ χεῖρ μου μπρὸς τὸ στομάχι μου καὶ μιμήθηκα τὸ κλάξιον ἀρκετὰ καλά. Κρίμα πού δὲν κορνάρεισε πέντε φορές. Ἀντὶ γι' αὐτὸ ὅμως, μπορῶ νὰ τὸ διηγῶμαι πάλι ἀπὸ τὴν ἀρχή. Μιὰ φορά πολὺ ὥρα τοῦρου... — Τὸ ταξὶ δὲν ἦρθε ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέρος, εἶπε ἓνας μικρὸς κάλφας κατηχηματικῶς.

— Πῶς ὄχι ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέρος; Ἀκριβῶς ἀπὸ ἐκεῖ ἐστρίψε.

— Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἦρθε!

— Καθόλου εἶπα, τὸν εἶδα τὴ στιγμή πού...

— Ν' ἀγοράσῃς καλύτερα γυαλιά.

— Ἄντε νὰ χαθῇς ἀναδέστατε.

— Ἀναδέστατη εἶναι ἡ γιὰ γιὰ σοῦ.

— Τώρα θὰ ἴδῃς! καὶ ὥρμησα νὰ τοῦ δώσω δυὸ χαστούκια.

Ἡσυχία! εἶπε ὁ πόλισμ' ἀπὸ τὴν ὑποτακτικὴν κάθησιν πηγῶν. Ὁ μικρὸς ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ βρίζῃ, πράγμα πού ἀπέδειξε πῶς ἐγὼ ἥλικός στεκόμουν σὲ ψηλότερο ἐπίπεδο. Ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ τὸ κόκκινον γεννικὸν διηγόταν ἐκείνη τὴν στιγμή πῶς ὁ ποδηλάτης πήγαμε νὰ ζῆκ — ζῆκ καὶ δὲν μποροῦσε καμὲν νὰ ζαίρη ἂν θὰ ἐστρίβε ἢ ὄχι. Τότε ἦρθε ἓνας κύριος νὰ πῇ πῶς ἀκριβῶς ἔγινε ἡ σύγκρουση. Τὰ εἶχε ἴδῃ ὅλα ἀπὸ τὴν γωνία. Γιὰ ὅλα αὐτὰ ἐφταιγε τὸ... λεωφορεῖο γιὰτὶ δὲν κόνισε καθόλου καὶ γιὰτὶ ἔστριψε πρὸς τὴν πλατεία μετὰ τρομερὴ ταχύτητα.

— Παρακαλῶ, ξαναεἶπα, εἶμαι αὐτόπτης μάρτυς. Ἐρχόμουν ἀπὸ τὴν γωνία καὶ τὰ εἶδα ὅλα ἀπὸ τὴν ἀρχή. Τὰ προέβλεψα.

— Τὰ προέβλεψες; εἶπε ὁ μικρὸς κάλφας. Ἀπὸ χτες ἔσως... Γιὰτὶ τότε δὲν τὰ ἐλέγες; Δὲ θὰ γινόταν τίποτα.

— Ἀκοῦστε με, ἤθελα ἀκριβῶς νὰ στρίψω τὴν γωνία.

— Λιγότερα λιγότερα, εἶπε ὁ πόλισμ'.

— Σκέφθηκα νὰ πάω στὸ περὶ πτερόν ν' ἀγοράσω ἓνα κουτὶ σπῆρα, περνώντας στὸ ἄλλο πεζοδρόμιον, γιὰτὶ μ' ἔνωχλυνε ὁ ἥλιος στὰ μάτια.

— Στὸ προκείμενο, παρακαλῶ!

— Λοιπὸν τὸ λεωφορεῖο ἦρθε. Ἀπὸ πού ὅμως; Πού ἦταν τὸ

ΕΥΘΥΜΑ ΣΚΙΤΣΑ

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ...

λεωφορεῖο;... Ναι, τότε φάνηκε

τὸ ταξί.
— Γρήγορα;
— Ὁχι, ἀργά!

— Μὲ τὴ ταχύτητα νομίζεις;
— Τρία... μέχρι τέσσερα χιλιάδες.

— Πῶ, πῶ! τί λέει; Ἐτρεχε σὰ δαιμονισμένο!

— Ἔνας — ἓνας! ξαναφώναζε ὁ πόλισμ'.

Μὲ μιὰ λέξη ὁ ποδηλάτης δὲ φταίει, ὁ σωφὸς τοῦ ταξὶ εἶναι ἀδῶς. Ἐνοχος εἶναι ὁ σωφὸς τὸν μπλὲ αὐτοκίνητο. Διπλα...

— Διπλα... ὁ κύριος δὲν ἦταν καθόλου ἐδῶ! εἶπε ὁ σωφὸς τοῦ μπλὲ αὐτοκίνητο.

Μὰ ἐγὼ ἐξακολουθῶ:

Ὁ πόλισμ' αὐτοκίνητο δὲν ἦναι ἀπὸ ποῦ μέρος νὰ στρίψῃ! Ἀπὸ τὴν γωνία ἐρχόταν τὸ ταξί, ἀπέναντι τὸ λεωφορεῖο, πίσω του τὸ μπλὲ αὐτοκίνητο. Σαστισμένος κυττάζει γύρω του.

— Βλακείες! εἶπε ὁ ποδηλάτης. Ὅλα εἶναι βλακείες. Σαστισμένος εἰσάστε ἰσως σεις!

Ἀνέκουστο! Θέλησα νὰ τὸν ὑπερασπίσω, ἤμουν ὁ κυριώτερος μάρτυς ὑπερασπίσεως καὶ αὐτός...

— Παρακαλῶ, τὸ λεωφορεῖο... — Δὲν ζαίρει τί λέει; εἶπε ὁ κόκκινωπος.

Οἱ ἄλλοι γύρω ἀρχισαν νὰ γελοιοῦν εἰς ὅρους μου. Μ' εἶπαν σὰν τὰ νεῖρα μου. Ἀρχισα νὰ λέω πάλι ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ἐκαμα μὴ ὥρα περὶ γωνία τῶν συμβάντων, μὰ ἡ ἐπιτυχία τῆς ἀνάμεσα στοὺς ἀκροατὲς δὲν ἦταν γενική. Ἔνας κύριος εἶπε στὴ γυναῖκα του: «Αὐτοὶ οἱ πολὺ ἔμπνοιοι, εἶναι οἱ γεροότεροι». Τὸν κύτταξα στὰ μάτια καὶ αὐτὸς μοι εἶπε:

— Τὶ με κυττάεις, σκιά-
χτρο;

— Ἔτσι μοὶ ἀρέσει! τοῦ εἶπα καὶ ἐξακολουθῶ νὰ τὸν

κυττάω.
— Δὲ σοῦ τὸ ἐπιτρέπω!

— Κι' ἐγὼ δὲ σοῦ τὸ ἐπιτρέπω!

— Τὶ δὲ μοὶ ἐπιτρέπεις; σὺ; — Παρατηροῦν!

Κάμποσοι ἀνακατεῖσθαι στὸν καυγά. Ἄλλοι ὑπέο ἐμοῦ, ἄλλοι ἐναντίον μου. Ὁ ἀστυνομικός ἐστὶν μετὰ εἶχε τελεῖται τὴν ἀνάκρισιν κι' ἐφυγε. Τὸ ἴδιο καὶ τὸ λεωφορεῖο. Γύρω ἀπὸ τὸν ποδηλάτη ἔχει σχηματισθῇ ἓνας κύκλος, καὶ αὐτὸς κατὰ τὴν λέει, με δειχνεῖ καὶ γελοῖν. Ὁ σωφὸς τοῦ ταξὶ καὶ τοῦ μπλὲ αὐτοκίνητο ἀφοῦ βρισκῆται λίγο μετὰ αὐτοὺς ἐφυγαν.

Ὁ κύριος, δίπλα στὴ γυναῖκα του εἶπε:

— Τίποτα δὲν ἦταν. Ὅλα αὐτὰς τᾶνες. Δὲ μπορῶ νὰ ὑποφέρω τέτοιους ἀνθρώπους.

— Εἶσαι ἀδιάντροπος!

— Καὶ σὺ γελοῖος!

Ἄλλοι πήραν τὸ μέρος μου, ἄλλοι τὸ δικό του.

Ἐξακολουθοῦμε νὰ προσβῶμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, ὅσοι εἰκαστε ἐκεῖ. Μερικοὶ ἀνταλὰς σουν τῆς... κάρτες τους. Ἐγὼ γράφω τὰ ὀνό

Ο φωτοστέφανος τῆς ὠμορφιάς

Ἐσκεφθήκατε ποτέ κυρίες μου, ὅτι τὰ μαλλιά ἔχουν ζωὴ; Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς χρειάζονται μεγάλη περιποίηση καὶ προσοχὴ ἂν θέλωμε νὰ τὰ διατηρήσουμε σὲ καλὴ κατὰστασι ὡς πού νὰ γεράσουμε.

Εἶναι πιά γνωστὸ σ' ὅλες μας πόσο ὠμορφαίνει ἓνα πρόσωπο, ὅταν πλασιῶνεται ἀπὸ περιποιημένα καὶ καλοδιατηρημένα μαλλιά. Λέγοντας περιποιημένα δὲν ἐννοοῦμε τὰ μαλλιά πού μόλις ἔξωγαν ἀπὸ τὰ δακτύλα τοῦ κομμωτοῦ—αὐτὸ εἶναι τελεῖως ἀλλή παράγοσος.— ἀλλὰ τὰ μαλλιά πού εἶναι ὑγιὰ καὶ πού ἀπο μακρὰ φαίνεται ἡ χτένα καὶ ἡ βούρτσά, πού προσεκτικὰ πέρασε ἀπὸ πάνω ῥου.

Τὰ μαλλιά, μιά κι εἶναι ζωντανά, παθαίνουν μεγάλη ζημιά ὕστερα ἀπὸ μιά ἀσυνήθεια σοδαρὴ ἢ ἔναντι δυνατό ἐκνευρισμοῦ. Ἡ ἀναστάτωση αὐτὴ τοῦ ὁργανισμοῦ ἔχει σοβαρὸ ἀντίκτυπο στὰ μαλλιά μας.

Ἡ πρώτη ἐκδήλωσις εἶναι τὸ πέσιμο. Μὲ ἀπονητέυσι βλέπουμε νὰ γεμίζουν τὰ χτένια καὶ νὰ ἀδείαζι τὸ κεφάλι—λέγοντας ὅμως πέσιμο τῶν μαλλίων δὲν ἐννοοῦμε τὰ λίγα μαλλιά πού συνήθως πέφτουν σὲ κάθε ἐποχὴ.— Γιὰτὶ πρέπει νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψιν μας πὼς οἱ γυναῖκες γάνουν φυσικολογικὰ περὶ τὰ 3 δράμια μαλλιά τὸ μῆνα καὶ οἱ ἄνδρες 1 1/2 δράμια.

Συνεπῶς ἡ ἀνησυχία μας ποτεπὶ νὰ ἀρχίσῃ ὅταν τὸ πράγμα παραγίνεται καὶ τὸ κεφάλι ἀδείαζει χωρὶς νὰ φετρώνουν νεά.

Γι' αὐτὴ τὴν περίπτωσι θὰ ἀρχίσωμε συστηματικὴν περιποίησι καὶ συνεχεῖς φροντίδες. Ἀλλοιῶς θὰ χάσωμε σίγουρα καὶ γρήγορα τὸ μυστικὸ αὐτὸ ὅπλο τῆς γυναικείας νεότητος, πού τόσο ἐξυμνήθηκε ἀπὸ τοὺς ποιητὰς καὶ πού ἐξακολουθεῖ νὰ σαγηνεύη καὶ νὰ ἐμπνέη πάντα. Ἡ πρώτη μας φροντίδα εἶναι νὰ ἀρχίσωμε ἐνν καθεμῖν ὀκτὼ δέκαλεπτο μασσάζ σ' ὅλο κληρο τὸ δερμα τοῦ κεφαλιοῦ με τὶς ἄκρες τῶν δακτύλων καὶ κατὰ τρόπο τέτοιον, σάν νὰ τὸ ἐκκολλάμε.

Μετά ἓνα γερὸ βούρτσισμα, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν ὀψὲς ὡς τὴν ἄκρη, τὸ βούρτσισμα πρέπει νὰ γίνεται κατὰ τέτοιον τρόπο ὥστε νὰ ἀερίζονται συγχρόνως τὰ μαλλιά. Γι' αὐτὸ ποτεπὶ νὰ τὰ βουρτσίζωμε σηκώνοντας τα ψηλά. Προσεξετέ αὐτὸ, εἶναι ἰδιαίτερος σημασίας.

Γιὰ νὰ γραφῇ ἡ τρίχα καὶ γενικὰ τὸ δερμα τοῦ κεφαλιοῦ χρειάζεται εἰδικὴ οὐσία κατὰ ἀληθινὰ γι' αὐτὴ τὴ δουλειά. Τὸ βωδινὸ μεδούλι ἀπεδείχθη θημίσιο καὶ ἀποτελεσματικώτατο. Ἀγοράζετε ἓνα κόκκαλο με μεδούλι, τὸ ὁποῖον βγάζετε προσεκτικὰ καὶ τὸ βάχετε σὲ ἓνα καθαρὸν κατασποράκι. Τὸ κατασποράκι αὐτὸ τὸ βυθίζετε σὲ μιά μεγαλιότερη κατασποράκι με νερὸ—τὴν ὁποία ἔχε

τε ἐπάνω σὲ σιγανὴ φωτιά.—Τὸ ἀφίετε ἔτσι μιά ὥρα ὡς πού νὰ λυῶσῃ καὶ νὰ γίνῃ οὐστό. Τὸ περνάτε ἀπὸ ἓνα τυλπάνι σὲ ἓνα καθαρὸ δοχεῖο. Προσθετέτε δύο κουταλιὰς τῆς σούπας λάδι καὶ μιά ρυμὴ ἢ κονιὸν καλὸ.

Ἀνοίγετε τὰ μαλλιά σὲ πωλά σημεῖα καὶ μέσα στὴν κάθε χωρίστρα βάζετε ἀπὸ αὐτὸ τὸ μίγμα, κάνετε ἓνα ἐλαστικὸ μασσάζ καὶ τὴν ἐπομένη λοῖζέσθε με κόκκαδι αἰγίου. Πάστε ἔναν κρόκο καὶ τὸν δουλεύετε σάν γιὰ μαγιονέζ με μισή κουταλιά ρετινόλαδο. Τοῦφει με τὸ μίγμα αὐτὸ ὅλο τὸ δερμα τοῦ κεφαλιοῦ ὥστε ν' ἀπορροφηθῇ τελείως, μετὰ δέκα λεπτὰ λουσθῇτε με ἓνα καλὸ σαποῦν καὶ ἀφθινὸ νερὸ.

Ἡ κούρα αὐτὴ πρέπει νὰ γίνεται μιά—δύο φορές τὸ μῆνα. Τὸ μασσάζ ὅμως καὶ τὸ βούρτσισμα καθημερινῶς.

Ἐτσι μόνον θὰ σώσωμε τὰ μαλλιά μας καὶ θὰ γλυτώσωμε ἀπὸ τὴν ἀντιαισθητικὴν φαλάκρῃ καὶ τὸ ἀπογοητευτικὸ ἄδειασμα τοῦ κεφαλιοῦ.

Οἱ πάρα πάνω συστάσεις ἰσχυρὸν καὶ γιὰ τοὺς ἄνδρες πού εἰκωλότερα ὑπόκεινται στὸν κίνδυνον τῆς φαλάκρας.

Οἱ κυριώτεροι λόγοι εἶναι οἱ ἐξῆς: Τὸ ἀνδροκὸ δερμα τοῦ κεφαλιοῦ εἶναι σκληρότερον καὶ συνεπῶς δὲν ἔχει τὴν αἰσθητικὴν ἐλαστικότητα. Ἐτσι ἡ ριζὰ ἀκίνητὴ ἀτροφεῖ καὶ πέφτει. Μόνον τὸ μασσάζ, ἂν γίνεται ἐγκαιρῶς, μπορεῖ νὰ τὴν διατηρήσῃ στὴ ζωὴ.

Ὑστερα ἡ ἐντονη ἐρωτικὴ ζωὴ τῶν ἀνδρῶν ὑποβοηθεῖ τὴν φαλάκρῃ, ὅταν δέξασιν ὑπάρχει προδιάθεσις. Ἐνα πράγμα ποτεπὶ νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψιν μας: ὅτι ὁ ἄδενας πού τροφοδοτεῖ τὸ τρίχωτόν μέρος τοῦ κεφαλιοῦ ΔΕΝ πεθαίνει μετὰ τὸ πέσιμο τῶν μαλλίων, ἀλλὰ ἀτροφεῖ καὶ σταματᾷ ἡ λειτουργία του. Συνεπῶς ἂν τὸν ξαναβάλωμε σὲ κίνησι με μασσάζ καὶ τὰ νωτικὰ μέσα πού ἀναφέραμε θὰ ξαναβρῇ τὴν ὑγεία του καὶ τὴν ἀποδοτικότητά του.

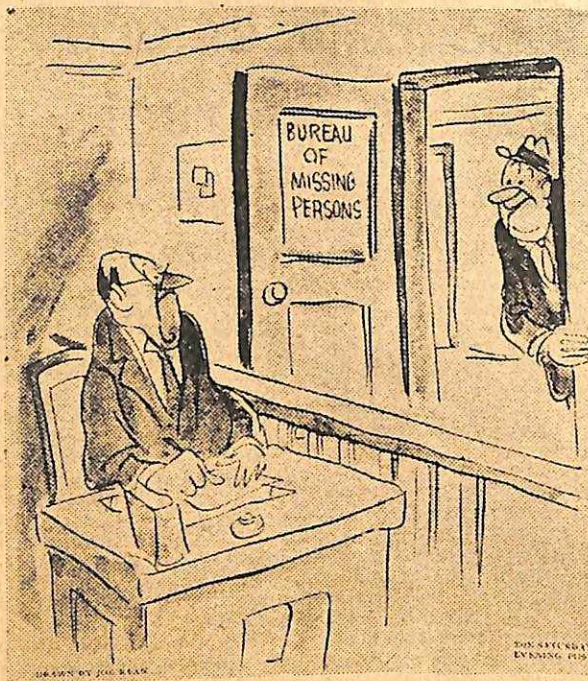
Τὰ μαλλιά χρειάζονται 70 μέρες γιὰ νὰ πέσουν καὶ 70 γιὰ νὰ ἐκφυτρώσω. Εἶναι λοιπὸν λογικὸ τὴν ἐποχὴ πού πέφτουν νὰ μὴ κάνωμε τὸ βούρτσισμα γιὰ νὰ μὴν ὑποδοθῶσωμε τὸ ἀδειασμα τοῦ κεφαλιοῦ γρηγορώτερα ἀπὸ τὶς 70 μέρες. Ἀλλὰ νὰ κάνωμε τὸ μασσάζ, ὅσα πὶς συχνὰ μποροῦμε γιὰ νὰ τὸνώσωμε καὶ νὰ ζωπερωσωμε τὸν ἄδενά.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΛΟΓΙΑ

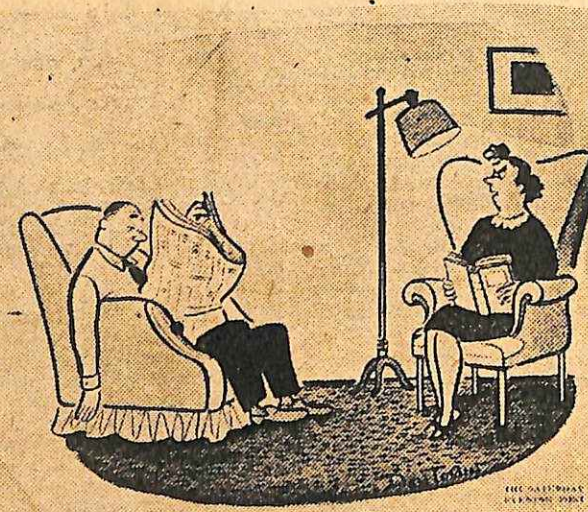
Γιὰ τὴν ὑγεία σας: Μία φορά στὶς 10 μέρες κοιμάστε νωρίς τὸ βράδυ καὶ μένετε 12 ὥρες στὸ κρεβάτι. Ἰσορροπεῖτε τὸν ὁργανισμό καὶ ἡσυχάζετε τὸ νευρὸν.

Γιὰ τὴν ὠμορφιά σας: Αὐτὴ τὴν ἐποχὴ πού ἀνοίγουν τὰ φρύα μεταγειρίζετε νιὰ τὸ δερμα σας τὸ ζουμί της. Οἱ βιταμίνες πού περιέχουν ἄνθρω

ΣΥΖΥΓΙΚΑ...

Εἰς τὸ γραφεῖον ἀγνοουμένων ἀτομῶν — Μήπως με ζήτησε ἡ... γυναῖκά μου ;...

— Πausανία, θὰ δάψης τὰ μάτια σου... διαβάζοντας χωρὶς φῶς!...

ροφῶνται ἀπὸ τοὺς πόρους καὶ τὸ κάνουν βελούδινο. Μὲ εὖο φράσεις ἀλοιφετε ὅλο τὸ πρὸσωπο τῆς πλάζ ἓνα γαυτωμένο γελεκάκι ἐμπριμὲ ἢ σκέτο, πού θὰ ἀφίην ἔξω τὴν πλάζ.

Γιὰ τὰ παιδιά σας: Ἐνθαρμόνετε τὰ κάθε τους ἐκδηλώσι— ἴσως αὐτὸ τὰ βοηθήσῃ νὰ βροῖν τὸν δρόμο τους.

Γιὰ τὸν ἄντρα σας: Κάνετε τὸν τὸν καλύτερό σας φίλο. Τὰ μυστικά καὶ οἱ χωριστές σκέψεις ἐπιμωρῶν τὴν συζυγικὴ ἀρμονία.

ΤΑ ΖΙΛΕ...

Παίρνουν καὶ δίνουν ἐφέτος τὰ ἀνδροκὸ γυναικοποιημένα ζιλέ. Μέσῃ ἀπὸ ταγιέρ ἢ ἀπὸ ἓνα ἐπαφῶσοι βλέπετε συχνὰ νὰ ἐμφανίζονται δειλὰ καὶ κηκτικὰ ἓνα γελεκάκι!... σὲ τὴν διὰ φάσμα ἢ σὲ φαντασίῃ ἄσσοι με τὰ γάντια, τὸ καπέλο κ.λ.π.

Ἡ μόδῃ πάει νὰ τὸ ἐπιβάλλῃ

ΜΠΕΤΥ

Λουλουῖδια στὸ Τρεμὸ

Πρωτότυπον ἀθηναϊκὸν μυθιστόρημα τοῦ ἀκκρημαχικοῦ Χ. ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ

23 ON

Στὸν Κουντούρη σάν κάτι νὰ θύμιζε ἑαφνικὰ ἡ φωνή του. Σάν ν' ἀνεγνώριζε σ' αὐτὸν τὸ νεο, πού τὸν εἶχε τόσο ἐνοχλήσει ἔδω καὶ λίγες μέρες, στὴν πόρτα τῆς κάμαρης σαρανταεπτά... Πανίασε. Τούρριξε ματιὰ γεμάτη συγκρατημένη ὀργή:

— Πάρτε το, κύριε, ὅπως θέλετε!—τοῦ εἶπε κοφτά.

— Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι — ἔκαμε ὁ Ἀντώνης με νευρικὴ εὐθυμία — παίρνω αὐτὸ τὸ κάθισμα...

Κάθισε πλάι στὴ Λούση ἀπὸ τὸ ἄλλο τῆς πλευρῇ. Τὸν σκούνησε δυνατὰ με τὸ πόδι τῆς σάν νὰ τοῦλεγε: «Τί εἶνε αὐτὰ πού κάνεις;». Ἀναψὲ τσιγάρο με ψεύτικη ἀπάθεια:

— Δὲν πιστεύω νὰ σὰς ἐνοχλῶ, κυρία...—ρώτησε τὴ Λούση, με ὕφος προσποιητῆς ἐτικέτας.

— Καθόλου! — ἔκαμε πασχίζοντας νὰ χαμογελάσῃ. — Φτάνει νὰ μοῦ φέρετε γούρι...

Γι' αὐτὸ δὲν εἶμαι σίγουρος... Δὲν ἔχω παίξει ποτὲ χαρτιά... δὲν εἶμαι τὴν τύχη μου. Καί, νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια, θάβλεπα νὰ τὴ δοκιμάσω ἀπόψε.

Ὁ Κουντούρης τὸν κύτταξε κατὰματα, κατακόκκινος τοῦτῃ τῇ φορᾷ:

— Δὲν παίζουμε μ' ἀρχαίους!—τοῦπε ἀπότομα.

Ἡ σθεναρὴ μορφή τοῦ Ρεντίτη, πού καθόταν ἀντίκρυ ἀπὸ τὴ Λούση ὥρησε. Ἐνοίχσε κάποιαν ἀόριστη ἀνωμαλία στὴν ἀτμόσφαιρα, με κέντρο τὴ γυναῖκά του, καὶ θέλησε νὰ τὴ διασκεδάσῃ.

— Δὲ σὰς ξαναῖδαμε πιά, κύριε Κατρή—εἶπε στὸν Ἀντώνη, με τὴν πὶς γλυκερὴ φωνή του—ἀπὸ κείνο τ' ἀπόγευμα τοῦ χοροῦ... οὔτε σὰς, οὔτε τὴ μνηστῆσας! Ἐξαφανισθήκατε!...

— Πραγματικὰ... ὅλον αὐτὸν καιρὸ εἶχα τὶς κλειστές μου... Ἐτοιμάζομαι γιὰ ἐξετάσεις.

— Καλὴ ἐπιτυχία!—ἔκαμε ὁ Κουντούρης μ' ἀπαστα εἰρηνικὸ χαμόγελο.

— Τί θὰ μπορούσατε νὰ σὰς προσφέρομε;—ρώτησε ὁ Ρεντίτης καλόβολα.—Ἐνα οὔσκου;...

Ἡ Λούση τρώαξε: «Ὁ θεὸς εἰραίνει—στοχάστηκε—τί μπορεῖ νὰ γίνῃ, ἂν πῇ καὶ δύο πατηράκια!». Πάσχισε νὰ προλάβῃ τὸν ἄντρα τῆς:

— Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ ἐπιβάλλῃ στὸν ἄλλον τί θὰ πάρῃ!—ἔκαμε αὐταρχικά!—Ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ πάρῃ λεμονάδα!

—Μὰ δὲν ἐπέβαλα τίποτα, γουστῶ μου!—εἶπε ὁ Ρεντίτης, σάν παιδί πού τὸ μαλώνουν.—Ἀπλῶς ἐπρότεινα...

— Καὶ ὅμως τὸ πετύχατε!—ρώναξε ὁ Ἀντώνης.—Ἐρχομουν ἴσα-ἴσα ν' αὐτὸ!... Ὁ Ρεντίτης εἶχε σιγανῇ. Ὁ νέος εἶπε στὸ γκαρόνι πού φάνηκε:

— Ἐνα οὔσκου με πάγο.

— Σόδα, κύριε;

— Ὁχι, ἓνα διπλὸ οὔσκου μ' ἓνα κομ

μάτι πάγο.

— Ὅθὰ τὸ πῆτε σκέτο;— ρώτησε ἡ Λούση φανερὰ τρομαγμένη.

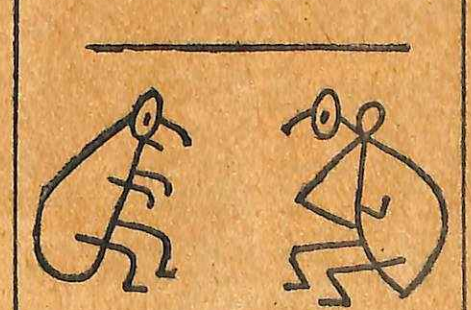
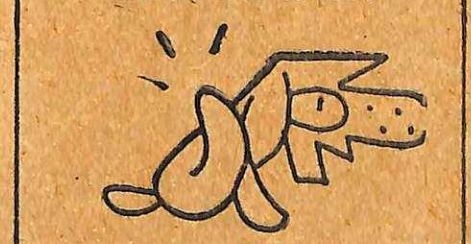
Καὶ τούρριξε σκοτεινὴ ματιὰ:

— Μοῦ χρειάζεται ἀπομὲ κατὶ ἀποτελεσματικὸ!—εἶπε χαμηλώνοντας τὰ μάτια.

Ἡ Λούση τὸν χτύπησε δυνατὰ με τὸ πόδι τῆς. Ὁ Ρεντίτης ἀρχισε νῆσαι, τώρα κάπως ἀνίσχυος με τὸ ὕφος τοῦ Ἀντώνη. Κατὰ ἓναν τρόπο γενικὸ τὸν τάραιζε κάθε καινούργιο φῆρτ τῆς γυναικὸς του σάν κάτι πού τὸν ἐβγαλῇ ἀπ' τὴ συνήθειά του. Τὸ παλὸ ἦταν ἓνα καθεστῶς, πού εἶχε συνήκωλοισι σιστηρὰ μαζί του, εἶχε βάλε σὲ τάξι τὶς μεσοδὲς «Κέρδη καὶ ζημιές» καὶ τὸ εἶχε πάρει ἀπόφασι. Τὸ καινούργιο ἦταν τὸ ἀγνώστο. Χρειάζοταν νέα προσαρμογὴ, ἀλλή προσπάθεια. Κι' αὐτὸ τὸν κούραζε. Ἐρριξε μιά προσεκτικὴ ματιὰ στὸν Ἀντώνη καὶ διαλογίστηκε: «Τί γυναῖκα! Ὁ ἄρχιστῃ τώρα νὰ μοῦ μαζεύῃ καὶ τὰ παιδάρελῖα;...». Μὰ σὲ λίγο δὲν πρόσχε πιά, τὸν εἶχε ἀπορροφήσει, ὅπως ὅλους, τὸ παιγνίδι.

Ὁ νέος ἔπιπε, σὲ λίγη ὥρα, τὸ δεύτερο διπλὸ οὔσκου του. Ἐκάνε πὸς παρακολουθεῖ τὰ χαρτιά, μὰ δὲ σήκωσε τὰ μάτια του ἀπὸ τὴ Λούση, τὸν ἄντρα τῆς καὶ τὸν Κουντούρη. Ἦθελε νὰ διαβάσῃ ὅσα καλλίτερα μπορούσε αὐτὸ τὸ τρίο. Ὁ Ρεντίτης τοῦ φαινότανε σὰ δαρμένος σκύλος πού κουνούσε ὀλοένα τὴν οὐρά του, μπροστὰ στὴν κυρία πού τοῦ τῆς ἐδρεχε. Ὁ Κουντούρης εἶχε τὸ σίγουρο ὕφος τοῦ ἀνθρώπου πού τοῦ ἀνέκει ἀπόλυτα ἡ κατὰστασι καὶ τοῦ φυσεῖ γερά ἡ τσέπη.

ΣΥΖΗΤΗΣΙΣ Ψ.ΛΛΩΝ

— Τάμαθες, ἔ; Δάγκασα τὸ σκύλο τοῦ προέδρου!...

Κι αὐτὸ τὸν ἐρέθιζε, τοῦ ἀνέβαζε τὸ σῆμα στὸ κεφάλι. Τὸν ἐρέθιζε ὁ τρόπος του στὸ παίγνιδι, τὰ δυνατὰ χτυπήματά του, κάθε φορὰ πού ἀπαντιῶτανε στὸ παίγνιδι με τὸ Ρεντίτη κι οἱ ἐαφνικὲς ὑποχωρήσεις του ὕστερα, πούδειχναν καθαρά, πὼς τὴν τελευταία στιγμή, τὸν ἀφίην νὰ κερδίῃ. Τέλος τὸν ἐρέθιζαν ἀκόμα πὶς πολὺ τὸ φέρισμο τοῦ Ρεντίτη, πού δεχόταν αὐτὰ ὅλα με δουλικὰ χαμόγελα καὶ λόγια γεμάτα ταπεινὴν κολακεία. Ἡ πνοή του πᾶνταν κάθε τόσο, σάν νὰ τὸν εἶχανε κατεβάσει σὲ ὑπόνομο. Καὶ ὅμως... Σάν νὰ τοῦ τούρριξαν τὸ καύκαλο καὶ τρυβάζαν αὐτὸ τὸ κέντρο τοῦ μυαλοῦ, πού ἡ δουλειὰ εἶχε τὴν ἔδρα τῆς, δὲ μπορούσε νὰ σηκωθῇ νὰ φύγῃ, ν' ἀνασπῇ ἀέρα καθαρό. Ἡ γοητρὴ ἀτυδωφαιρα σάν νὰ ἐρέθιζε τὴν αἰσθητικὴν του. Δὲν ἐνοίχθε πιά τὴ Λούση πλάι τοῦ παρὰ σάν ἓνα ποθητὸ κορμὶ, πού τοῦδινε χάρες συγκλονιστικὲς κι ἄλλο δὲν εἶχε στὸ νοῦ του ὀλοένα, παρὰ πὼς θὰ τῷκανε ὀλοένα δικό του, χτήμα τοῦ ἀποκλειστικοῦ κι ἀπόλυτο.

Ἦτανε στὸ τρίτο διπλὸ οὔσκου, στεν ἄρχισαν νὰ μετρᾶνε τὶς φῆσες, σαφινικὰ σηκώθηκε καὶ εἶπε στὸν Κουντούρη με ὕφος φοβερὰ ἐπίσημο:

— Ὅθὰ μπορούσατε νὰ μοῦ παραχωρήσετε ἀπόψε δέκα λεπτά, πού ἔχω κάτι νὰ σὰς πῶ:

— Ὅλοι παραξενεύτηκαν. Χλωμάδα θὰ νάτου χύθηκε στὴ μορφή τῆς Λούσης. Ὁ Κουντούρης δὲν κατάλαβε:

— Σὲ μὲνα μιλάτε;—ρώτησε δυσάρεστα ἐαφνισμένος.

— Μάλιστα, σὲ σὰς—ἔκαμ' ὁ Ἀντῶν—πασχίζοντας νὰ φαῖν εὐγενικός καὶ γελαστός.

— Δὲ μπορεῖτε νὰ τ' ἀναβάλετε γι' αὔριο;

Γιὰ μιά στιγμή πῆγε νὰ τοῦ πῇ «Ὅχι»—στε μὴν μιά ὥρα». Μὰ δὲν ἦτανε πιά κύριος τοῦ εαυτοῦ του:

— Ὅχι!—ἀποκρίθηκε με σταθερὴ φωνή.—Πρέπει κατὶ νὰ σὰς πῶ ἀπόψε!

Ὁ Κουντούρης ἔπαψε νὰ μετράῃ τὶς φῆσες του. Τούρριξε ματιὰ ἐρευνητικὰ:

— Εἶνε λοιπὸν τόσο ἐπίσημο;—ἔκαμε σαρκαστικὰ.— Ὅριστε!...

Μέσα σὲ γενικὴ σιωπὴ κι ἀπορία τραβήχτηκαν σὲ μιά σκοτεινὴ γωνία τῆς δαπάνης:

— Ἡ πούεις νὰ ἐκδιάζῃς αὐτὴ τὴ γυναῖκα—τοῦ εἶπε χαμηλὰ καὶ τὰ μάτια του ἀστραφάλλαν ἀπὸ φοβέρα— ἢ σοῦ σπάζω τὰ πλευρὰ, γέρο-σάτυρε!...

Ὁ Κουντούρης δὲν περίμενε αὐτὴ τὴν ἐπίθεσι. Μὰ κράτησε καλὰ τὸν αἰνιδισμὸν:

— Ποιὰ γυναῖκα ἐννοεῖτε;—ρώτησε, κρύβοντας τὴν ταραχή του.— Τὴν κυρία Ρεντίτη;...

— Αὐτή!—τοῦ εἶπε, τρέμοντας ἀπ' τὸ θυμὸ πού φούντωνε.

— Καὶ ποῖος εἶσθε σεις,—τοῦκαμε, χαμηλὰ κι αὐτὸς— πού θέλετε νὰ τὴν ὑπερασπιστε ἀπὸ μὲνα, ἔναν ὀικογενειακό τῆς φίλο; Καὶ ἀπὸ ποῖον ἐκβίασμο;...

— Τὸν εἰσαίρετε πολὺ καλά!—τοῦ ἀπάντησε ἀγριεμένος, ἔχοντας πίστι ἀπόλυτη στὰ παραμύθια τῆς Λούσης.

— Ἦπιατε ἓνα οὔσκου—συνέχισε ὁ Κουντούρης με ὕφος γεμάτο καταφρονή— καὶ δὲν ξέρετε τί λέτε!... Κι εἴπασι!—ταίμως νὰ δημιογενήσετε σιάνδωλο εἰς δάρος μιάς κυρίας... πού μόλις τὴ γηγορῶσατε! Δείχτε μου στὴ στιγμή τὴν πλάτη σας!... Καὶ αὔριο θὰ τὰ πούμε... Ὅθὰ θὰ νὰ σὰς εὔρω ἐγὼ. Σὰς τὸ ὑποσχομαι ὅπου καὶ νῆσαστε!...

— Παληὴ ἀνθρώπε!—τοῦπε με πηνιμένη φωνὴ ὁ Ἀντώνης.—Ἐπειδὴ κρατᾷ στὰ χεῖρα σου κατὶ παληογραμμάτια, νομίζεις... Τραβήξου ἀπ' αὐτὴ τὴ δουλειά σου λέω... ἂν δὲ θέλῃς νὰ σὲ λιονίσω!...

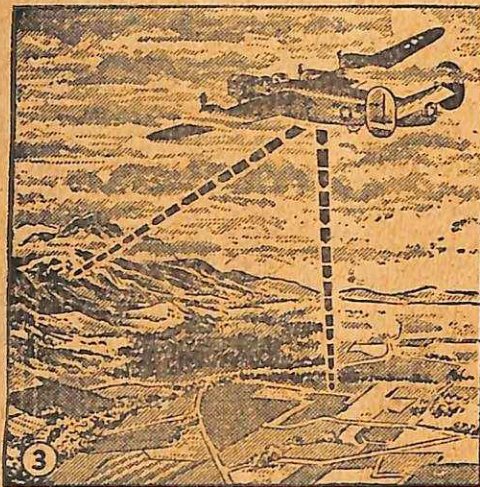
— Ποιὰ γραμμάτια; Ποιὰ ἐκδίασι!—ἔκαμε σαπτισμένος καὶ τρέμοντας σύγκομος ἀπ' τὸ θυμὸ τοῦ φόβου ὁ Κουντούρης.— Ἄν δὲν ἦταν ὁ φόβος τοῦ σκανδαλοῦ θὰ σοῦδινα δύο γερά χαστούκια!...

Μὰ δὲν πρόλαβε νὰ πῇ τὴ λέξι: Μία φοβερὴ γροθιά στὸ πρόσωπο ἦταν ἡ ἀπό-

Τὸ μυστικὸ τοῦ Ραντάρ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ Σελίδα 9)
ἀπορροφηθῶν ἢ νὰ ἔχουν ἀντανακλάσεις πᾶν σὲ ἄλλα ἀντικείμενα, ὅπως συνέβαινε καὶ μετὰ τὸ κύματα τοῦ φωτός. Αὐτὸ τὸ κάτορθμα τοῦ "Ερτζ" ἦταν νὰ λέμε δὲ πρόδρομος τοῦ Ραντάρ.

2 Ἡ ἐργασία τοῦ "Ερτζ" ἐνέπνευσε σὲ ἄλλους ἐπιστήμονες τὴν ἰδέαν τοῦ πειραματισμοῦ μετὰ ἡλεκτρομα-

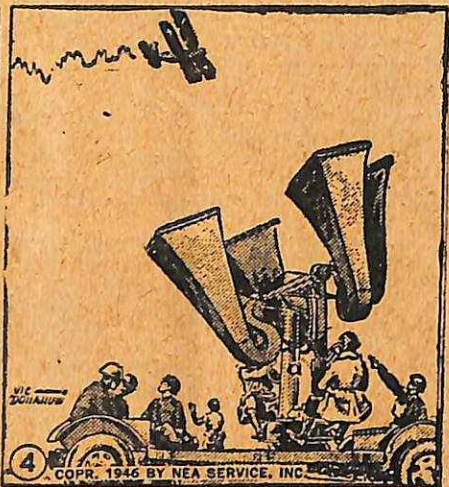
γνητικά κύματα. "Εἴς τὸ 1896 ὁ ἴταλος Γουλιέλμος Μαρκόνι ἐπέτυχεν τὴν μεταβίβαση λέξεων σὲ ἀπόστασι μεγάλυται τοῦ ἐνὸς μιλίου. Ὁ Μαρκόνι ἔστησε κεραίες «ἀσυρμάτου» σὲ πολλὰ μέρη τῆς Ἀγγλίας. Κάθε μέρα ὁ ἴταλος ἐπιστήμων ἐπέβλεπε τὴν ἐργασίαν του. Τέλος τὸ 1901 ἐπέτυχεν νὰ ἐκπέμψῃ τὰ πρῶτα σήματα πού ἀκούστηκαν διὰ μέσου τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ.

3 Ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψη τοῦ Μαρκόνι καὶ ἀπὸ τὴν ἱστορίαν περὶ διασώσεως πλοίων εὐρισκομένων ἐν κινδύνῳ μετὰ τὴν ἐκπομπὴν τοῦ

κριοῦ τοῦ "Αντώνη". Ὁ ἄλλος «κλονιστὴς» τρῖκλις. Καί, πρὶν προφάσει νὰ ἐκναδῇ τὴν ἰσοροπίαν του, ὁ "Αντώνης" τὸν εἶχε σωρίσει κατὰ καὶ τὸν χτυπῶσε χωρὶς ἔλεος. Ἡ Λούση, μαντεύοντας τὸ πᾶν ἐμπήξε φωνὴν γεμάτην τροῦρα. Ὅλοι τρέξαν νὰ τοὺς χαρίσθουν. Ὁ Ρεντίτης τραβούσε τὸν "Αντώνη".
— Μὰ κύριε Κατρή!... Τί εἶν' αὐτὰ; Τί εἶν' αὐτὰ; Μεταξὺ κυρίων;...
Κι ἐνῷ εἶχε νοιώσει πᾶν τὸ θέμα τοῦ καυγά ἔκανε, κατὰ τὸ καθιερωμένο σύστημα του, ὅτι δὲν εἶχε καταλάβει τίποτα.
— Μὰ ἐπὶ τέλους κύριε!... Τί ἔχετε νὰ μοῖραστε ἐσεῖς οἱ δύο; Δὲ βλέπω...
Καὶ σύγχρονος, εἶχε προσφάσει νὰ σφύρῃ σ' αὐτὴ τὴν Λούση τὴν ἐκπληξί του.
— Ἀχ, εἰς!... Εἰς!
Αὐτὴ ὅμως δὲν ἄκουγε πιά. Εἶχε ζυγώσει τὸν Κουντούρη, πού οἱ ἄλλοι σήκωσαν καὶ συγκρατοῦσαν γιὰ νὰ σωθῇ, γὰρ μᾶτη ἀγωνία.
— Μὰ τί ἔτρεφε λοιπόν;...
Τὴν κύτταξε μετὰ τρόπο πούλεγε πολλά. Στάθηκε ὅμως κύριος, τὴ σκέπασε μ' ἓνα φέμισ.
— Εἶνε πικρὸς... Νόμισε πὺς τὸν εἰρωνεύτηκε ἐπειδὴ τὸ εἶπε ὅτι δὲν παίζουμε μ' ἀγορεύσεις!...
Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν "Αντώνη", τοῦ φώναξε:
— Ἐννοια σας... καὶ θὰ τὰ ποῦμε αὐριο!
— Σὲ περιμένω!—τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ».— Σελίδα 12.

σήματος «ΣΟΣ», οἱ ἐρασιτέχναι ἀσυρματισταὶ ἄρχισαν νὰ πληθύνωνται σὲ ὅλο τὸ κόσμον. Μέρα καὶ νύχτα χειρίζοντο τὴς εἰδικῆς συσκευῆς, ἐρχοῦνται σ' ἐπαφὴ μεταξύ των.

4 Ἐκεῖνο ὅμως πού ἔκανε τοὺς ἐρασιτέχναις καὶ τοὺς ἄλλους ἀσυρματιστάς ν' ἀπορῶν ἦταν: Γιατί, ἐνῷ μπορούσαν νὰ στέλνουν καὶ νὰ δέχων

ται μηνύματα ἀπὸ μακρινὰς χώρες, δὲν μπορούσαν πολὺ συχνὰ ν' ἀκούουν κάτι ἀπὸ σταθμοὺς πού δρισκόνταν στὴν ἴδια πόλιν ἢ καὶ ἀκόμα στὴ διπλὴν συνοικία; Δύο ἐπιστήμονες ἔλυσαν τὸ πρόβλημα αὐτό: Ὁ Κέννελ καὶ ὁ "Ηθυσόντ" ἀπέδειξαν ὅτι τὰ «κύματα ἀέρος» πού ἐξαποστέλλονται ἀπὸ τὴς συσκευῆς τοῦ ἀσυρμάτου, φθάνουν στὴν ἰονοσφαῖρα καὶ ἐπιστρέφουν πάλιν κάτω, φθάνοντας στὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, ἀλλὰ σὲ ἀπόστασι μιλίων ἀπὸ τὴν συσκευὴν πού τὰ εἶχε ἐκπέμψει.

Ἄλλος.
— Ἡ Λούση ὥρμησε τότε κατὰ πᾶν του:
— Ἀπὸ τούτη τὴ στιγμὴ—τοῦ φώναξε— δὲν ἔχετε καμμία θέσι μεταξύ μας! — Λυπούμαι κατὰκαρδὰ κυρία!...
— Δὲ μὴν χρειάζεται οὐτὲ ἡ ἐκφρασίς τῆς λύπης σας! Πηγαίνετε!...
Ὁ "Αντώνης" δὲν ἔβλεπε συνηθισμένους. Ὁ Κουντούρης ἔπεσε σ' ἓνα κάθισμα, νὰ τοῦ φροντίσουν τὸ πρόσωπο πού ἦταν καταματωμένο. Οἱ ἄλλοι ἔγιναν χορὸς:
— Τὸ παλινόπαιδο!—λέγανε.— Νὰ τὸν καταγγεῖλετε! Θὰ ῥθούμε ὅλοι μάρτυρες!
— Τὸ τέρας!—ἔκανε μὴ ἡλικιωμένη χοντρή κυρία, πού ἐξημερώνετο στὰ χορτιά.— Νὰ ἐπιτεθῇ μετὰ τὴν ἀγορίτση γιὰ ἓνα ἀστεῖο! Καλὲ αὐτὸς εἶνε νκάγκστερ!
— Μὰ πού πᾶς καὶ τοὺς γνωρίζεις κατὰ τέτοιους, καμμένη Λούση!—ἔλεγε ὁ Ρεντίτης— γιατί εἰς τὸν κουβάλησε ἐδῶ!
— Παρακαλῶ! Μαζὶ μετὰ τὸν Κουντούρη τὸν γνωρίσαμε στὸ μαγαζάκι!... Νομίζω μάλιστα πὺς αὐτὸς καὶ τὸν προσκάλεσε στὸ χορὸ...
— Ὁ Κουντούρης τὴν κύτταξε περίεργα:
— Ὅχι δά!—διαμαρτυρήθηκε.— Τὴν πόσκινησιν τὴν κάματε σεί!...
Κι ὅταν ἔδωκαν ὅλοι, βράκε μὴ στίγμην νὰ τῆς πῇ χαίρη!...
— Ἐχομε νὰ ἐξηγηθοῦμε οἱ δύο μας!...
Ἡ ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στὸ ἐπόμενο.

Θεατρικὲς πρῶτες «Ἄνθρωπος καὶ ὑπεράνθρωπος» Στὸ «Ἐθνικόν»

Τὸ «Ἐθνικὸν Θέατρον» θέλησε νὰ κλείσῃ τὴ φετινὴν του θεατρικὴ χρονιά μ' ἓνα ἔργο κάπως πρὸ σύγχρονον, ἢ καὶ πρὸς, γιατί ὁ «Ἄνθρωπος καὶ ὑπεράνθρωπος» τοῦ Τζωρτζ Μπέρναρντ Σόου, πού ἀνέβασε τὴν περασμένη Πέμπτη, γράφτηκε στὸ 1901, πρὶν τοπαιχθῇ στὴ Λόντρα στὰ 1905, καὶ σήμερον μὴ ἐκεῖ δὲν παίζεται πιά, παρὰ πολὺ σπάνια. Καὶ τοῦτο, γιατί ἔχει χάσει τὸν ἰδεολογικὸν του ἐνδιαφέρον, μὴ πού οἱ ἰδέες πού θέλει ὁ συγγραφεὺς νὰ πολεμήσῃ, καὶ πού στὸ ἔργο τὴς ἐκφράζει ὁ συντηρητικὸς—γιὰ τὴν ἐποχὴν του— Ρόμπακ Ράιμστεν, ἔχουν ὁλοτέλεια πιά ἐπερασθεῖ, τόσο πού νὰ καταντᾷ σκιαμαχία τὸ κονταροχτήπημα μ' αὐτὸς. Μένει ἡ θέσι πού γυρεύει ὁ Σόου νὰ ὑποστηρίξῃ, ἡ θεωρία τῆς «Ζωτικῆς Δυνάμεως», μὴ πού δὲν εἶταν καθόλου βολετὸ στὸ θεατὴ τῆς παράστασης τοῦ «Ἐθνικοῦ» νὰ τὴ συλλάβῃ, ὕστερα ἀπ' τ' ἄγριο κουτσουρέμα πού τοῦ γίνετο, ὅμως ἀναγκαστικὰ, γιατί θὰ χρειαζότανε πέντε γιομάτες ὥρες γιὰ νὰ παρασταθῇ ὁλοκέρως.

Θὰ προσπαθῶ νὰ τὴν ἐξηγήσω μετὰ λίγες γραμμῆς: Ὁ Τζ. Μπ. Σόου θέλησε μετὰ τὸ ἔργο του νὰ ἐξαλείψῃ τὸν παλιὸ ἱσπανικὸ θρύλον τοῦ Δὸν Ζουάν Τενόριο. Μὰ ἡ ἐποχὴ μας ἔχει ἀλλάξῃ καὶ ὁ Δὸν Ζουάν τοῦ Σόου δὲν ἔχει καμμία σχέση μετὰ τὸν παλιὸν γυναικοκαταχτήτῃ τῆς Σεβίλλης, γιὰ τὴν ὅτι ἄντρας ἐπαινεῖ νὰ ρυθμίζῃ αὐτὰς γιὰ τὴς σχέσεις τῶν δύο φύλων. Ἡ γυναικὴ ἀπόχτησε σχεδὸν τὰ ἴδια μετὰ τὸν δικαίωμα στὴ ζωὴ καὶ στὸν ἔρωτα. Εἴς τὸ μοναδικὸν τοῦ ἔρωτα ρυθμιστῆς εἶναι ἡ ζωτικὴ δύναμις πού μὴ πού νὰ δείξῃ εἴτε ὁ ἓνας εἴτε ὁ ἄλλος, ἀνάλογα μετὰ τὸν χαρακτήρα καθενὸς καὶ σύμφωνα μετὰ τὴν ἰδιουσυγκρασίαν του. Κι ὁ σύγχρονος Δὸν Ζουάν μὴ πού ἀξιοῖ νὰ νῆαι καὶ μὴ γυναικῆ. Μόνον πού δὲ θέλει νὰ τὸ δείχνῃ φανερά, καὶ βάσει σ' ἐνέργειαν ὅλα τὰ ὅπλα πού τῆς δίνει ἡ γυναικεία τῆς πονηρία, γιὰ νὰ νομίζῃ ὁ ἄντρας πὺς καὶ νει κείνο πού θέλει, ἐνῷ στὸ βάθος περνάει πάντα τῆς γυναικῆς τὸ δικὸν της. Ὅλα αὐτὰ δέξασα, πού γιὰ τὴν ἀρχὴ τοῦ αἰῶνα, μὴ ἴσως νὰ τ' ἀνεπρωτότυπα, σήμερον εἶναι τόσο χιλιόεικωμένα, πού μόνον τ' ἀπαντᾷ σπινθηροβόληματα τοῦ γιομύτου ἀπ' ἔξω πρὸς παραδοξολογίας διαλόγου τοῦ ἔργου τὰ κάνουνε κάπως ἀνεκτά.

Ἡ παράστασις μὴ πού νὰ τ' ἀνε «πατριὰ καὶ φροντισμένη», ὅπως καὶ ποῖος συνάδελφος τῆς χαρακτήρισε μὰ δὲν κατάφερε νὰ δημιουργήσῃ ἀτμόσφαιρα, θέλω νὰ πῶ ἀτυχεῖται ἀγχαλῆ, γιατί μὴ ὁ κ. Δ. Χόρν, παρ' ὅλες τὴς πολὺ μεγάλες καλλιτεχνικὰς του δυνατότητες καὶ τὴς πολλὰς καλὰς τοῖς στιγμῆς, μὴ ἡ κ. Μ. Ἀρὸν μὴ μοιάζαν καθόλου μ' ἐγγλέζους πᾶν στὴ σκηνή. Τὸ ἴδιο μὴ πού νὰ πῶ καὶ γιὰ τὸν Π. Γαβριηλίδην, πού δὲν εἶταν καθόλου Ἀμερικανός, μὴ κἄν στὸ ντύσιμό του. Ἀντιθέτως, πολὺ καλὸ, σὲ δευτερογενέστερους ὁλοκέρως, οἱ κ. κ. Ν. Παρασκευάς, Θ. Ἀρῶνης, Τ. Γαλανός καὶ Α. Φιλιππίδης καὶ οἱ κυρίως Ε. Χαλκούση, καὶ Α. Ἡσάα. Ἡ κ. Μετὰ Μερκούρη νομίζω πὺς χειροτέρεμος τῶν τελευταίων τὴν ἡρωίδα τῆς. Γιατί; Γ. Ι. ΦΟΥΣΑΡΑΣ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ!

Σήμερον θ' ἀφηγηθῶ μὴ περὶ ἑορῆς, ἀλλὰ ἀνατριχιαστικῆς ἱστορίας φαντασμάτων, πού τὴν ἀκούσα καὶ αὐτὴν—ἀπὸ ἀξιοπιστα πρόσωπα—στὴν Ἐδεσσα ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια: Γιὰ τὰ φαντάσματα δύο κοριτσιῶν, πού κατακρεουργήθηκαν ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους—κομιτατζήδες, τὸ 1909, σ' ἓνα σπίτι, στὰ ἄκρα τῆς Ἐδεσσῆς. Ἀπὸ δέκα καὶ περισσοτέρους αὐτοὺς παλαιανθρώπους αὐτοὺς, ἐδίασαν, ὁ ἓνας μετὰ τὸν ἄλλον τὰ δύο δυστυχισμένα πλάσματα. Αἰτία τοῦ ἐγκλήματος ἡ ἴδια μετὰ τὴς αἰτίας τῶν ἐγκλημάτων τῶν σημερινῶν Βουλγάρων. Οἱ δύο κοπέλλες—Ἄννα καὶ Ἐλένη Πακῆα, ἡ πρώτη 18 καὶ ἡ δεύτερη 20 χρόνων—ἦσαν καλὰς Ἑλληνίδες καὶ φανατικῆς πατριώτισσες. Βοηθοῦσαν ὅσο περισσότερο μπορούσαν, τοὺς Μακεδονομάχους.

Τὸ ἐγκλημα ἐγένετο μὴ βαρεῖα χειμωνιάτικη νύχτα. Κυκλώσαν οἱ κτηνάνθρωποι τὸ σπίτι, μὴ τυχόν τοὺς ξεφύγουν τὰ θύματα καὶ ὅλοι μὴ μὴ ὤρμησαν μέσα ἀπὸ πόρτες καὶ παράθυρα. Ἀπὸ ἐκέρσαν τὸ πάθος τῶν τῶν κτηνῶν ἐπὶ τῶν δύο κοριτσιῶν, τὰ φέμισαν καὶ τὰ ἐβγάλαν ἀπὸ τὸ σπίτι γιὰ νὰ τὰ ἀδηνήσουν σὲ μὴ κοντὴν χαράδρᾳ ὅπου τὰ κατακρεουργήσαν. Ἡ Ἄννα μὰ τὰ ἀγωνίσθηκε νὰ ξεφύγῃ. Πρὸςπαρῶσε νὰ βρεθῇ κοντὰ σ' ἓνα σεντούκι, ὅπου, ἐπάνω—ἐπάνω ἀπὸ τὰ ρούχα εἶχε κρυμμένο ἓνα πιστόλι. Ἦταν τολμηρὰ καὶ θὰ πούλοῦσαν ἀκριβὰ τὴ ζωὴ της καὶ τὴν τιμὴ της. Μετὰ τὸ φρικτὸ αὐτὸ ἐγκλημα, πρὶν καλά—καλὰ περᾶσουν δέκα μέρες, ἀναστατώθηκε ἡ Ἐδεσσα ἀπὸ τὴν ἐμφάνισιν τῶν φαντασμάτων τῶν δύο κοριτσιῶν. Κάθε βράδυ, κατὰ τὴς 11—ἦταν ἡ ὥρα τοῦ ἐγκλήματος—πᾶν ἔφταναν στὸ σπίτι. Ἐπειδὴ πολλοὶ ὑπέθεσαν πὺς ἦταν δυνατόν νὰ

Ἐξεδῶν καὶ ἐκυκλοφόρησε:

«ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ»

—Ὁ τρίτος τόμος τοῦ ΠΟΛΕΜΟΥ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ 1940—41, ὑπὸ Δ. Κ. Σβολοπούλου.
—Τὸ «ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ» εἶναι τὸ βιβλίον εἰς τὰς σελίδας τοῦ ὁποῦ περιλαμβάνεται τὸ διασπῶν λαογραφικὸν ἀρχεῖον τοῦ πολέμου μας στὴν Ἀλβανία.
—Ἐξωφύλλον καὶ εἰκὼν τοῦ ἑλληνομάχου κ. Ἀλεξ. Ἀλεξανδράκη.
—Παλῆται εἰς ὅλα τὰ κεντρικὰ βιβλιοπωλεῖα.
—ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΙΣ ΔΙΑ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ ΚΑΙ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΣΙΔΕΡΗ, ΣΤΑΔΙΟΥ 44.

Ξένη γελοιογραφία

Ἡ σύζυγος: — Νικολάκη! Ἀκόμη νὰ σηκώσης τὴν οὐπρέλλα πού σου... ἔπεσε!;

— Ἀρχισ τὸ στάδιο μου μ' ἓνα πούκαμισο καὶ αὐτὸ τρύπιον. Τώρα πλησιάζω τὰ ἑκατὸ, ἑκατομμύρια φράγκα.
— Καὶ χρειάζονται νὰ κάνετε ἑκατὸ ἑκατομμύρια φράγκα γιὰ νὰ τὸ... μπαλώσετε;

— Πάντα εἶχα τὴ γνώμη ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ βάλουμε καὶ λίγο... αἰσθημα στὴ δουλειά μας!...

Τό Βαυαρικό χωριό με τήν μεγάλη παράδοσι

Της Κας ΣΟΦΙΑΣ ΣΠΑΝΟΥΔΗ

Τό 'Ομπεραμεργκάου, ή ώ-
ραία αὐτή γραφικώτατη πολί-
χνη, ή γεισιμένη ἐπάνω στό τεί-
χος τῶν 'Αλπεων τῆς Βουαρ-
ας, ἐρχεται ἀπότομα καί πάλι
στήν ἡμερησία διάταξι, ὅχι
δυστυχῶς μέ τήν παρὰσταςι
κανένος Μυστηρίου τῶν Παθῶν
τοῦ Σωτήρος, πού ἦταν ἀπο-
κλειστικό της προνόμιο. Μά
μέ τά πολιτικά σκάνδαλα πού
προκαλεῖ ή «ἀποναζιστικοποίη-
σις» τῶν κατοίκων της. Οἱ κά-
τοικοι αὐτοί εἶχαν θεοποιηθῇ
ἐπὶ γενεές γενεῶν παίροντας
μέρος στίς ἱερές παρὰστάσεις
στίς ὁποῖες συνέερχαν κάθε
χρόνο ἀπείρα πλῆθος κόσμου,
μεταβάλλοντες τόν τύπον αὐτό
τοῦ μεσαιωνικοῦ προσκυνημα-
τος σέ κέντρο περιζήτητο του-
ρισμοῦ. Πέρασαν δώδεκα χρό-
νια ἀπ' τό ἀλησμόνητο ἐκεῖνο
καλοκαίρι πού πῆγα στό 'Ομ-
περαμεργκάου γιά δεύτερη
φορά, κί ἔμεινα κατὰπληκτη
γιά τήν ἐξέλιξι του. Τήν ποῦ-
τη φορά πού βρέθηκα ἐκεῖ, στή
1900, στήν πόλιν αὐτή τῶν
πρώων χιλιάδων κατοίκων δέν ὤ-
πῃχε οὔτε ἓνα ξενοδοχεῖο, κί
οἱ ξένοι πού πῆγαιναν γιά τίς
παρὰστάσεις νοίκιαζαν δωμά-
τια — ἀπλοῦστατα καί καθαρά
τάτα — στή σπῖτα τῶν πρω-
ταγωνιστῶν τοῦ ἱεροῦ δράμα-
τος. Κί ἄκουε κανεῖς κάθε τό-
σο γραφικώτατους διαλόγους
στό δρόμο :

— Μένετε στό σπίτι τοῦ 'Ιη-
σοῦ ;
— 'Οχι μένω στοῦ Κατάφα !
— 'Εχομε στό σπίτι ἐπτά
ἀγγελῶκια !

Γιατί ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ
'Ομπεραμεργκάου, γέροι, νέ-
οι, κοπέλλες, καί παιδάκια, ἔ-
παρναν μέρος στίς ἱερές παρα-
στάσεις ὡς πρωταγωνιστοί ή
κουμπάρσοι, ή μέλη τῶν χορῶν,
ή ἀφηνῆται ή κορυφαῖοι. Ἡ
παιδάκια συνιστοῦσαν τούς
χορούς τῶν ἀγγέλων. Καί τά
βρέβη ἀκόμη φηγοῦσάν ἐ-
πάνω στή σκηνή, στίς ἀγκαλιές
τῶν μητέρων τους ὅταν ὅλος ὁ
λαός ἔσπευδε νά πανηγυρίσῃ
τήν εἰσοδο τοῦ Χριστοῦ στό 'Ι-
εροσόλυμα, κρατώντας κλαδιά
βαφῆν καί ψάλλοντας 'Ὡσαν-
νά ! Τότε, καί στήν καθημερι-
νή ζωή τῆς κοινοπόλεως Βουα-
ρῆς ή ἴδια βιβλική ἀτμόσφαι-
ρα τοῦ ἱεροῦ μυστηρίου πού ἀ-
χιζε ἀπ' τήν εἰδυλλιακή ζωή
τοῦ Χριστοῦ καί κατέληγε στό
δράμα τοῦ Γολγοθᾶ.

Ὅλοι οἱ ἄνδρες τοῦ χωριοῦ,
νέοι καί γέροι, διατηροῦσαν
μακριά μαλλιά καί μεγάλα νέ-
νια, σύμφωνα μέ τήν παράδο-
σι τῶν Γερμάνων. Καί οἱ τέσσα-
ρις Εὐαγγελιστοί διατηροῦσαν
καί στήν καθημερινή ζωή τῶ
Θεόπνευστο ὄφος τους, ὅπως
καί ὁ 'Ιωάννης ἔφερε κί 'ἐξω
ἀπ' τή σκηνή τῆ καταραμένη
βῆματά του, μέ τό κεφάλι σκυμ-
μένο καί φευγαλέο τό βλέμμα.
Καί ὁ 'Αννας κί ὁ Κατάφας
κρατοῦσαν ἀποτυπωμένη στή
μορφή τους τήν ἴδια ἔκφρασι
κακίας καί πονηρίας, ἐνῶ ὁ Πι-
λάτος ἔδειχνε μέ τόν τρόπο του
γενναῖοψυχία καί θάρρος. 'Ε-
τσι μποροῦσε ὁ ξένος νά μαν-

τεύσει ἀπό τό ὄφος τους ὡς
τούς συναντοῦσε, τούς ἀναλό-
γους ρόλους τῶν ἀγαθῶν χωρι-
κῶν, καί στίς ὥρες πού τόν ὤ-
πηρετοῦσαν ἀκούη !

Ὁ ρόλος τοῦ Χριστοῦ ἦταν
ἀναφαίρετο προνόμιο μιάς οἰ-
κογενείας πού τόν διατηροῦσε
ἐπὶ γενεές γενεῶν. 'Ετσι, ή οἰ-
κογένεια τῶν Λάγκ ἦταν ή προ-
νομιοῦχος οἰκογένεια τῶν Χρι-
στῶν. Ὁ 'Αλοῦσιος Λάγκ πού
ὑπεδύετο τόν 'Ιησοῦν Χριστόν
πρῖν ἀπό τριάντα χρόνια, κί ἔ-
πείσχυε τή συγκινημένη προσο-
γή ὅλου τοῦ πολιτισμένου κό-
σμου, ἦταν ἓνας ὡρολογιοποιός
τοῦ 'Ομπεραμεργκάου, πού
κατεσκεύαζε τούς καλλιτερου-
ς κούκους τῆς Βουαρῆς. 'Υπε-
ρα ἔγινε ἰδιοκτητής καί διευ-
θυντής ἐνός μεγάλου ἐκπαιδευ-
τηρίου μέ πολυπληθέστατο προ-
σωπικό. Μά καί ὁ γιουός του
'Αντόν Λάγκ ὅπως κί ὁ πατέ-
ρας του κί ὁ παππούς του καί
ὅλοι του οἱ πρόγονοι ἐξακολου-
θοῦσε ὡς τόν πόλεμο νά κρατᾷ
δικαιωματικά τό ρόλο τοῦ 'Ιη-
σοῦ Χριστοῦ σ' ὅλες τίς παρα-
στάσεις τοῦ Μυστηρίου. Ἡ πολί-
χνη τῶν τριῶν χιλιάδων κατοί-
κων ἔγινε μέ τόν καιρό μιά πό-
λις μέ 'σαράντα χιλιάδες κα-
τοίκους, μ' εἰσέως δρόμους πᾶρ-
κα μεγάλῃ ξενοδοχεῖα καί ἄ-
φθονο μέσα συγκοινωνίας.

Τό θέατρο εἶνε γτισμένο ἔ-
ξω ἀπ' τό χωριό. Ὅλο τό προ-
σκήνιο εἶνε στό ὑπαίθρο σέ
πλάτος ἐξήντα μέτρων. Ἡ σκη-
νή ὑψώνεται στό μέσον τοῦ
προσκήνιου, καί εἶνε πολύ μι-
κρότερη. Οἱ σκηνογραφίες τοῦ
'Μυστικοῦ Δείπνου» τῆς «Εὐ-
λογίας τῶν 'Αποστόλων», τῆς
'Νήψεως τῶν ποδῶν», εἶνε ὡς
δλητικώτατες καί ἀληθοφανεῖς,
ὅπως καί τά ρωμαϊκά περιστύ-
λια τῶν μεγάρων τοῦ Κατάφα
καί τοῦ Πιλάτου. Στό μεγάλο
προσκήνιο κινῶνται ἀνεπα-
ρτή πλῆθος δύο καί τριῶν χιλιάδων
θεατῶν, χωρίς τίς ὁδονίες κα-
νερός σκηνοθέτου.

Τό Μυστήριο τῶν «Παθῶν»
περιλαμβάνει ἐκατόν πέντε ρό-
λους, ὅπ' τοῦς ὁποῖους οἱ δε-
καπέντε εἶνε γυναικεῖοι. Παίζον-
ται ὅλοι ἀποκλειστικά ἀπό ἐν-
τόπιους τοῦ 'Ομπεραμεργκά-
ου, πού τοῦς μελετοῦν διαρκῶς
καί τηροῦν αὐστηρά ὅλους τοῦς
ἠθικούς κανόνες τῆς χριστιανι-
κῆς πίστεως καί τῆς ἀγάπης
γιά ν' ἀναδειχθοῦν ἀξιοί τῆς ἀ-
ποστολῆς τους. Ἡ ἱερή αὐτή πα-
ράδοσις διατηρεῖται ἀναλλοίω-
τη ἀπ' τά μεσαιωνικά χρόνια
καί τό κείμενο τῶν «Παθῶν»
μένει καθιερωμένο στή γλώσ-
σα τοῦ λαοῦ ἀπ' τά 1830.

'Ετσι ή Βαυαρική αὐτή πολί-
χνη, μέσα σέ τῶσους κλιδωνι-
σμοῦς τῆς Εὐρώπης ἔμεινε ἀπο-
μωμένη στή δική της ἀτμό-
σφαιρα, τήν ἐξαγιασμένην ἀπ' τήν
ποίησι τῶν 'Ιερῶν Γρα-
φῶν τήν ποῖσι τῶν ἀνιδεῶν
καί τῶν καλῶν ἀνθρώπων, καί
τό θαυμαστό πανόραμα τῶν
'Αλπεων στό βάθος τῆς σκηνῆς
γραφίας τοῦ Μυστηρίου.

ΣΟΦΙΑ Κ. ΣΠΑΝΟΥΔΗ

Πῶς ν' ἀντιδράτε στίς κατηγορίες τῶν ἄλλων ΠΟΛΥΓΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Ἡ κυρία αὐτή μέ τό τόσο «ἐξαντρίκ» καπέλλο της, εἶνε ὁ
στόχος τῆς κριτικῆς τῶν περιοδικῶν. Ποιές ὁμως εἶνε οἱ ἀν-
τιδράσεις τῆς κυρίας στίς κριτικές πού γίνονται εἰς βάρος
της ; Μήπως πῆρε τήν ἀπόφασιν νά μή τό ξαναφοῦσῃ, πο-
ραδεδωμένη καί ή ἴδια ὅτι τό καπέλλο της εἶνε πολὺ ἐξε-
ζητημένο ; Μήπως ὁμως σκέπτεται ὅτι αὐτοῖ πού τήν κρι-
τικάρουν εἶνε ἀκαλαίσθητοι καί ζηλιάρηδες ; Ἡ μήπως θρί-
σκεται σέ ἀμνηχανία καί κάνει τή σκέψιν ὅτι θά ἔπρεπε νά
εἶχε ζητήσει καί τήν γνώμη κάποιου ἄλλου ; — Τήν ἀπάν-
τησι τήν βρίσκατε στό κείμενο τῶν συμβουλῶν πού δημο-
σιεύομεν.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι κανένας
μας δέν θέλει ν' ἀκούη κρίσεις
καί σχόλια εἰς βάρος του. 'Εν-
τούτοις ὁμως τό σπουδαιότερο
εἶνε ὅχι τό ἂν δέν μᾶς ἀρέσῃ
νά μᾶς κριτικάρουν, ἀλλά τό
ἂν εἴμεθα σέ θέσι νά ἀνεχόμε-
στε καί νά ἐπωφελοῦμεθα ἀπό
τῆν κριτική πού μᾶς γίνεται.

Ὅταν μπορεῖτε νά δέξεσθε
ψυχραίμα τίς κρίσεις τοῦ ἄλ-
λου, τότε μπορεῖτε νά δῆτε
τόν ἑαυτὸν σας ὅπως τόν βλέ-
πουν οἱ ἄλλοι. Κί ἂν παραδε-
χῆτε ὅτι ή κριτική πού σας
γίνεται εἶνε ὀρθή τότε θά εἰσθε
σέ θέσι νά διορθώσετε τά σφάλ-
ματά σας καί νά προχωρήσετε
γρηγορότερα στό σκοπὸ πού
προσπαθεῖτε νά πραγματοποιή-
σετε. Ἄν πάλι δέν ἀνέχεσθε
νά σας κριτικάρουν, τότε χω-
ρίς ἄλλο θά προσπαθήσετε, χω-
ρίς ὁμως κανένα ὄφελος ν' ἀν-
ταποδώσετε ὅ,τι λένε εἰς βά-
ρος σας. Σέ τέτοιες περιπτώ-
σεις χαρακτηρίζετε ἐκείνους
πού σας κριτικάρουν ἡλίθιους,
ζηλιάρηδες, κακοήθεις καί φθο-
νερούς. Αὐτὰ ὁμως ὅλα τά κο-
σμητικά ἐπιθέτα δέν ἀποδει-
κνουν τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τήν ἀ-
δυναμίαν σας.

Ὅσο πὺ ὀρμητικὰ ἀντιδρά-
τε στή κριτική πού σας κά-
νουν τόσο πὺ ἀσφαλέστερα ἀ-
ποδεικνύεται τό δικαιολογημέ-
νο τῆς κριτικῆς αὐτῆς. Ὅταν,
ὁμως, ἔχετε τή δύναμιν ν' ἀκού-
τε ὅσο τό δυνατόν πὺ ἀπόραχα
τῆν κριτική πού σας γίνεται,
τότε μοθαίνετε ἓνα ὑπερπολύ-
τιμο πράγμα: τό νά μπορεῖτε
νὰ βλέπετε τόν ἑαυτὸν σας μέ
κριτικό μάτι δηλαδή νά μπο-
ρεῖτε νά κρίνετε ὁ ἴδιος τόν ἑ-
αυτὸν σας, χωρίς προκαταλή-
ψεις καί μεροληψίες. Ὅταν λέ-
νε κἀν εἰς βάρος σας θά πρό-
πει πρῶτ' ἀπ' ὅλα νά ἐξετάσε-

τε μέ προσοχή, τήν συμπερι-
φορά σας καί τοῦ, σκοποῦς
πού ἐπιδιώκατε μ' αὐτὴν προσ-
παθώντας νὰ βρῆτε τάλανθ σας.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ἐπίσης ὅτι
συμβαίνει, ὅτι ἐκεῖνα τά ὁποῖα
λένε εἰς βάρος σας νά μήν ἔ-
χουν βάσι. Μπορεῖ ἐκεῖνος
πού σας κατηγορεῖ νά εἶνε φθo-
νερός ή κακοήθης, νά μᾶς
συμπαθῇ ή νά σας παρεξηγήσῃ.
θά εἶνε ὁμως ἄνθρωπο ἔς μέρους
σας νά παραχθῇ ή νά γίνετε
ἐξω φρενῶν. Ἄντι νά ἐξοργι-
σθῇτε θά πρέπει ἡσυχᾶ καί με-
τρημένα νά ἐξετάσετε ὅ,τι ἔχε-
τε κάνει καί τότε νά κρίνε-
τε ἂν τά ὅσα λένε εἰς βάρος
σας εἶνε δικαιολογημένα ή θά
πρέπει ν' ἀλλάξετε διαγωγή.

Εἶνε πραγματικῶς ἐκπληκτι-
κό τό ὅτι πᾶσιπολλοὶ ἄνθρωποι
προσπαθοῦν νά παρακάμψουν
τό φοβερό πρόβλημα τῆς ἐξυ-
ψώσεως καί καταπτώσεως στή
ζωή. Ἄλλοι προσπαθοῦν ν' ἀ-
ποκρύψουν ὅλα τους τά σφάλ-
ματα καί τίς ἀδυναμίες. Ἄλλοι
πάλι ἀπογοητευμένοι, δέν βλέ-
πουν τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τίς ἀ-
ποτυχίες των χωρὶς νά προσ-
παθοῦν νά δώσουν στόν ἑαυ-
τόν τους μιά πίστωση χρόνου
γιά νά διορθωθοῦν. Ὅταν δια-
πιστώσετε πῶς ὅ,τι λέγεται
εἰς βάρος σας βγαίνει ἀπὸ
τῆν πραγματικότητά προσπα-
θήστε νά διορθώσετε τόν ἑαυ-
τόν σας.

Ἄν πάλι διαπιστώσετε πῶς
ὅσα λένε γιά σας εἶνε ἀβάσι-
μα, μήν ἀπογοητεύεσθε ἀπὸ
τῆν κακία τῶν ἀνθρώπων καί
μήν ἀφίνετε νά σας παρασύρῃ
ὁ ἄνεμος σάν ἄχυρο.

Αὐτὲς τίς ἀληθινὰ πολὺ πρα-
κτικὲς ἀλλὰ καί πολὺ ἀποτε-
λεσματικὲς συμβουλές δίνει
στοῦς ἀναγνώστες του ἓνα ἄμε-
ρικανικὸ περιοδικό.

ἄπρόοπτα ἀποτελέσματα

Οἱ πόλεμοι καί
οἱ φοῦστες τῶν
γυναικῶν

Ἡ το ποτὲ δυνατόν νά φαντα-
σθῇτε ὅτι ή κοντή ή ή μα-
κριὰ γυναικεῖα φοῦστα εἶνε
αὐτὴ τῇ στιγμῇ τό ζήτημα πού ἀπα-
σχολεῖ περισσότερο ἀπὸ κάθε τι ἄλλο
τοῦς 'Αμερικανούς... γεωργούς καί τήν
Κυβέρνησιν τῆς Οὐάσιγκτων. Οἱ 'Αμε-
ρικανοὶ γεωργοὶ θεωροῦν τή μακριὰ
γυναικεῖα φοῦστα σάν προάγγελο φο-
βερῆς οικονομικῆς κρίσεως. Καί μάλι-
στα πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ἰσχυρισμῶν
των παραθέτουν κί ἄρκετά στατιστι-
κά δεδομένα τά ὁποῖα μᾶς λένε τά ἑ-
ξῆς :

- 1913. Περίοδος μαροσμοῦ. Οἱ φοῦ-
στες σκουπίζουν τούς δρόμους μέ
τόν ποδόγυρό τους.
- 1915. Πόλεμος στήν Εὐρώπη. Οἰκο-
νομική ἀνθρσι στήν 'Αμερική. Οἱ
φοῦστες ἀνεβαίνουν ἴσαμε τόν ἀ-
στράγαλο.
- 1922. Ἀφὺ ὁ Πόλεμος ἔγινε παγκό-
σμιος τελείωσε. Ἡ Εὐρώπη περιο-
ρίζει τίς εἰσαγωγὰς της. Οἱ φοῦ-
στες τῶν 'Αμερικανίδων μακραί-
νουν.
- 1937. Ἡ φοβερὴ κρίσι τοῦ 1929 ἔχει
περάσει ἀπ' τήν 'Αμερική. Οἱ φοῦ-
στες ἀνεβαίνουν ὅπως κί οἱ τιμὲς.
- 1941. Τὰ ἐργαστήρια τῶν 'Ην. Πο-
λιτειῶν ἐργάζονται ὅλη πυρετωδῶς.
Οἱ φοῦστες ἀνεβαίνουν ὅπως οἱ μι-
σθοὶ καί τὰ χαρτιά τοῦ χρηματιστη-
ρίου.
- 1944. Ὁ Πόλεμος βρίσκαται στό ζε-
νὺθ. Τὸ ἀνώτατο ὅριο τῆς ἀμερικα-
νικῆς παραγωγῆς πραγματοποιεῖται.
Κῶμα εὐημερίας ἀπλώνεται σ' ὅλη
τὴν 'Αμερική. Οἱ φοῦστες δέν σκε-
πάζουν οὔτε τὰ γόνατα.
- 1946. Κρίσις ὑπερπαραγωγῆς. Ἡ
φοῦστα χαμηλώνει ὅπως καί οἱ τι-
μὲς τῶν χρεωγράφων στό χρηματι-
στήριο.

Στήν Εὐρώπη ὁμως τὰ πράγματα
εἶνε διαφορετικά. Βαρόμετρο βέβαια
εἶνε κί ἐδῶ οἱ... γάμπες τῶν γυναικῶν
ἀλλὰ κατ' ἀντίστροφο τρόπο. Ἡ μα-
κριὰ φοῦστα συμβολίζει τήν εὐχέρε-
σῃ καθημερινῇ ζωῇ. Τὸ 1900—ῶ-
ραία ἐποχή!— ή φοῦστα σκεπάζει γά
τακούνια. Τὸ 1911 τὸ ἐπεισόδιο 'Α-
γαθὶρ ἀπειλεῖ τήν εἰρήνη. Οἱ Εὐρω-
παῖες κονταίνουν λίγο τίς φοῦστες. Τὸ
1914, κρίσιμωτάτη περίοδος, οἱ φοῦ-
στες γίνονται κοντύτερες. Τὸ 1915,
διερωτώνται μέχρι πού θά εθάρσῃ τό
ὕψος τῆς φοῦστας ἀπὸ τοῦ ἐδάφους.
'Ετσι βλέπουμε μέ τήν λήξιν τοῦ ποῶ
τοῦ παγκοσμίου Πολέμου τίς φοῦστες
νά ἐγκαταλείπουν τή ὕψη εἰς τὰ
ὁποῖα εἶχαν σκαοφαλῶσει. Τὸ 1938
εἶνε γεμάτο ἀπὸ κινδύνους πόλεμου.
Οἱ φοῦστες ἀνεβαίνουν. Ἀπὸ τὸ
1939—1945, κατὰ τὴ «μαῦρα χρό-
νια» μακραίνουν οἱ ζακέττες ἀλλὰ κον-

ταίνουν οἱ φοῦστες καί φθάνουν πάνω
ἀπὸ τὰ γόνατα. Ἐλως ή φοῦστα ἀ-
σχίζει νά μακραίνῃ τὸ 1946. Αὐτὸ εἰ-
νε σημεῖο κάποιας βελτιώσεως. Ἀργί-

ζει ή ἀνοικοδόμησις. Θά ἴτο δυνατόν
οἱ Εὐρωπαῖοι σήμερον νά μὴν ἐπιθυ-
μοῦν μιά ἐπάνοδο τῆς φοῦστας στή
ἐπίπεδα τοῦ 1900 ;

ΜΙΑ ΠΡΕΡΓΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ—Σελίς 16.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΠΡΟΣ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΥΣ

λαύση τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος.

ΕΝΤΥΠΩΣΕ Σ ΕΝΟΣ ΠΙΛΟΤΟΥ

πουργὸ τῶν Ἐξωτερικῶν μοῦ τὴν
εἶχε δώσει ὁ κ. ΜΟΥΚΕΝΤΑΟΥ.»

ΕΥΘΥΜΕΣ

ΣΤΗΛΕΣ

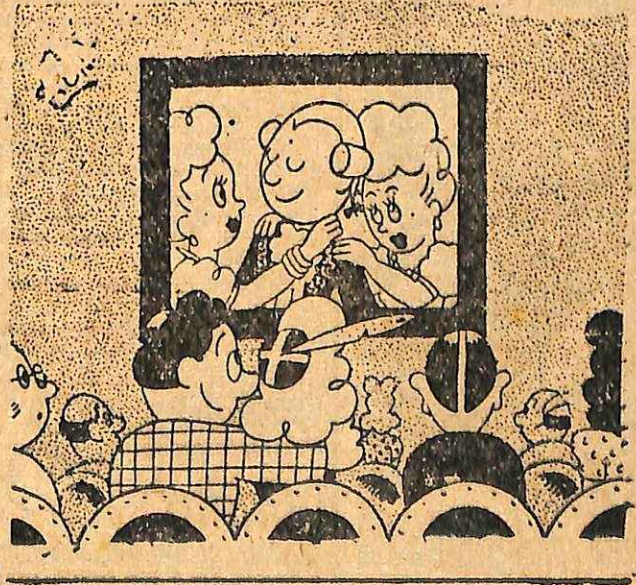
Τοῦ ΖΩΡΖ ΦΕΛΙΞ

καὶ τοὺς ἀνθρώπους σου ;

JEAN MOREAS

Ευκολά, μου είπε. Φε μου και πνιγ
Αμα όμως προσβληθοῦν, βήχα !... 70

ΠΑΘΗΜΑΤΑ...KAZANOBA

— Ὡστε ἀγάπη μου αὐτὸς ποὺ παίζει τὸ ρόλο τοῦ «Κα-
ζανόβα» εἶνε ὁ ἄνδρας σου;

— Αμα όμως προσβληθῶν, βῆλα !... ΖΩΡΖ ΦΕΛΙΞ

ΕΝΑ ΠΡΟΤΟΤΥΠΟΝ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελίς 19.

να μοναστήρι!... Είπε φοβερό!
— Οι καλόγηρες της Μπρούζ δεν είνε αποκλεισμένες ολότελε. Μπορούν να θγαίνουν για φιλοanthρωπικά έργα. Έν πάση περιπτώσει για μένα ήταν το απόλυτο διαζύγιο από έναν ανόητο και έμπαθη κόσμο που δεν διστάζω να τον χαρακτηρίσω και διεσθαρμένο. Αυτός ο κόσμος ήταν το περιβάλλον μου μέσα στο οποίο θά έπρεπε να ζω...

— Η Ραχήλ κατ'επίθετο τα λόγια της μεγάλης της φίλης. "Εδωλες σ' αυτά ένα ολόζωο τανό μυθιστόρημα, ενώ η κομψότητα της φράσης κι η χάρις που μιλούσε η Διάνα, την κρατούσαν αιχμάλωτη.

— Διάνα! Διάνα! της είπε καθώς έπιανε το χέρι της. Μίλησέ μου για το παρελθόν σου. Για ό,τι σου είχε συμβεί πριν κλεισθείς στη Μπρούζ.

— Θάλένε κανείς πώς παίζουμε την Κωκκινωσκουφίτσα. Ωστόσο η αλήθεια είναι ότι έχω την ηλικία της γιαγιάς που λέει παραμύθι στην εγγονή της.

— Ο στεναγμός της ανάσφαρης απογοητεύσεως της Διάνας επροκάλεσε τις διαμαρτυρίες της Ραχήλ.

— Διάνα, δεν θέλω να λές τέτοια λόγια. Έχεις την εμφάνιση γυναίκας 30 χρονών. Γιαγιά! Τι λές; Είσαι σαν αδελφή μου. Ναί, σαν αδελφή μου. Μια έμπειρη αδελφή, που είδε πολλά, που έζησε πολλά, που υπέφερε πολύ και που τη λατρεύω ακόμη πιο πολύ.

— Άγαπητή μου, πόσο είσαι ευγενική. Αν μου επιτραπεί να νάχω ακόμα τη γυναίκα μου, καίτοι θα κοκκινίω με τα κομπλιμέντα σου.

— Λέγε μου, λέγε μου. Φλέγομαι από την επιθυμία να σ' ακούω να μιλάς. Βέβαια σαν κόρη του δούκου του Ίνδονες ελ είχε τόσους δικαιώματα να παρουσιάζεσαι στην Αύλη. Δεν είνε έτσι;

— Ασφαλώς. Σύχναζα στα 'Ανάκτορα του Μπουκίγχαμ μέχρι την ημέρα που παντρεύηκα τον λόρδο Γουάινταμ.

— Κι ο άνδρας σου βέβαια ήταν μεγάλος άρχοντας. Ίσως ο Μπρούμελ της Βουλής των ευγενών.

— Όχι, Ραχήλ. Μην πιστεύεις αυτές τις ιστορίες που έγραψαν οι δημοσιογράφοι. Τον καιρό που ο Μόλ Φλάντερς, όπως λέει ο μοκαρίτης Ντάνιελς γτέ Φό, αρπαζόταν απλώς στις γροθιές με τους γαύτες των βασιλικών καρδίων, ο λόρδος Γουάινταμ θα έκαίγε και θα αιματοκυλούσε τις ταβέρνες του παλιού λιμανιού του Πόρτσμουθ. Στο διάστημα που είχα την τιμή να είμαι σύζυγος του λόρδου Γουάινταμ, που δεν ήταν και πολύ ώραιος, άλλ' είχε εμφάνιση, περνούσε τον καιρό του με ταξίδι του Φόρεϊν Όφφισ, της λέσχης του λουτρού, των γιορτών του — ήταν και κατά φαντασίαν ασθενής — του μασσέο του και των προξενητριών του. Κι' αυτό το τελευταίο γιατί, θά πρέπει να ξέρεις ότι ο σεβαστός μου σύζυγος προτιμούσε τα διατιμημένα ορεκτικά των περιπλητριών του Μπλουμστερν από τη φιλία μιας νέας της τάξεως του. Πρό της έπαυσάσεως των υπολασεβικών χρημάτων πρεσβευτής της Άγγλιας στην Πετρούπολη και πέθανε από μια δυσπεψία όπως ο Βλαδίσλαος ο Μέγιστος. Χήρα και μάλιστα με τίτλο, πλούσια κι έλκυστική για τους άνδρες, τί άλλη ζωή μπορούσα να κάνω από του να ζω γελοία, με κανένα περιεχόμενο, σαν τις μεγάλες κοίκες που λυτελείας που τις κοροϊβίζουν και λένε «Μπαμπά!» και που ποτέ δεν θα γίνουν υπτέρες; Δέκα χρόνια της ζωής μου σπαταλήθηκαν μ' αυτό τον τρόπο κάνοντας περίπατο από το Λονδίνο στο Κάιρο, κι από τη Κωνσταντινούπολη στη Μαδρίτη, με προσεγγίσεις στις Κάννες στο Κάρλσμπαντ, στη Βιέννη. Στα δέκα αυτά χρόνια αντετράπησαν πολλά πράγματα στον κόσμο, και στη θέσι τους ήλθαν άλλα. Ανέθηκαν στον άραρ τα πιά, παράξενα πρόσωπα και πήραν στα χέρια τους τα ήνία των λαών μια που τα παλιά πρόσωπα γεραιόκοιτησαν με τον πιο τρογυικό τρόπο. Οι λαοί αναστατώθηκαν, τα άτομα έχασαν τον εαυτόν τους. Σου μιλά,

Ραχήλ μ' αυτό τον περιφρονητικό τρόπο, γιατί τ' αγαθά και τα πλούτη του κόσμου αυτό το μορ είνε αδιάφορα.

Και πώς κατέληξε Διάνα σ' αυτά τα συμπεράσματα;

— Εξετάζοντας τον τρελλόν αυτόν κόσμο από ένα κελλί του Μπεγκινάτζ.

— Ανυπομονώ να σου κάνω μερικές ερωτήσεις Διάνα.

— Άγαπητή Ραχήλ, η ηλικία σου είνε άνηλες. Κάθε μία από τις ερωτήσεις σου είνε κι ένα κτύπημα νυστεριού σε μια παλιά πληγή. Έν πάση περιπτώσει όμως, σ' αγαπά. Είνε πεπρωμένον φαίνεται να υποφέρει κανείς από κείνους που αγαπά.

— Αλήθεια; Είνε αλήθεια ότι μ' αγαπάτε;

Με την όρμη νεαρού ζαρκαδιού η Ραχήλ χύθηκε στην αγκαλιά της Διάνας. Η άτυχη κόρη του Μεγάλου Μογγόλου του Χόλλυγουντ διψούσε από μια σταθερή κι αμοιβαία αφοσίωση. Η Διάνα την έσφιξε στην αγκαλιά της σαν να ήταν πραγματική της κόρη. Πλημμυρισμένη από χαματική της κόρη, Πλημμυρισμένη από χαματική της φίλης. Θαύμαζε τα ώραια ξανθά μαλλιά της, την λευκότητα της επιδερμίδας της, την αριστοκρατική λεπτότητα των χειρών της και την κλασσική ωμορφιά του λαιμού και των ώμων της.

— Πόσους έραστές είχες στη ζωή σου Διάνα; ρώτησε εφονικά η Ραχήλ κυττάζοντας την κατμάταια.

— Η Διάνα γέλασε.

— Ποτέ μ'ην κάνης τέτοιες ερωτήσεις, Ραχήλ. Η γυναίκα στα 20 χρόνια της, κοκκινίζει από έντροπή γιατί έχει λίγους έραστές ενώ στα 40 της χλωμαίνει γιατί είχε τόσους πολλούς. Μια όμως που θέλει να μάθης από λέω ότι τους έχασα όλους, εκτός από έναν. Ο θανάτος του μ' έστειλε στο μοναστήρι όπως την ώραία εποχή της Μαρόν Λεσκώ.

— Κι όμως η πεντάμορφη που κοιμάται τώρα θάχει κι άλλα θύματα, είπε η Ραχήλ.

— Α, όχι! Μπορεί να ζωντανεύει ο Φράνκεσταϊν, μια καρδιά όμως σκοτωμένη δεν ξαναζωντανεύει.

— Αυτά είνε λόγια. Βάζω στοίχημα ένα δολάριο ότι θά ερωτευθείς πριν από μένα.

— Μη μου λές τρέλλες Ραχήλ. Έσύ είσαι εκείνη που έχεις ανάγκη από αγάπη, σαν το φυτό που ποθεί το νερό. Η Άγγελα μου μίλησε για τον πατέρα σου. Πάντα σε λατρεύει από μακριά. Έχεις ανάγκη από τρυφερότητα αγαπητό μου παιδί. Θά παντρευτείς στα δεκαοκτώ σου χρόνια.

— Χά, χά! Άστεϊεύσαι φαίνεται, Διάνα. Δεν το είπα σε κανένα μέχρι τώρα, αλλά σε σένα θα το πω. Ο πατέρας μου μ' έκανε να αποδέξω όλους τους άνδρες.

— Παιδί μου, δεν θά έπρεπε να μιλάς έτσι.

— Γιατί όχι; Η πατρότης είνε ένα «δυστύχημα της κρεβατιού», όπως ή άπποσεσία υπορή να προκαλέσει ένα αυτοκίνητιστικό δυστύχημα. Κι έπειτα πώς θέλεις ν' αγαπάς τον Σάμ αφού δεν τον βλέπω ποτέ; Με λατρεύει; Σύμφωνοι. Άλλ' αυτό μου το έκδηλάνει με τον πιο κακό τρόπο. Σ'ρ λέω αλήθεια ότι κατηγορώ τον πατέρα μου γιατί μού στέρησε εκείνο που έχει μεγαλύτερη ανάγκη ένα παιδί: την Μητέρα.

— Θά πρέπει όμως να ομολογήσεις, ότι κι εκείνη η μητέρα σου δεν έκανε ό,τι έπρεπε για να σοή δείξει τη στερνή της. Χάθηκε από τη ζωή σου πριν από δώδεκα χρόνια και φαίνεται ότι δεν περνά και τόσο άσχημα.

— Μπορεί... Δεν λέω ότι η μητέρα μου είνε ανώτερη πάσης κατηγορίας. Αν όμως ο πατέρας μου δεν ήταν τόσο σκληρός, αν γι' ν' απούργη μια πολυδάπανη διατροφή, δεν της φώτωνα τόσες αδικίες για το διαζύγιο, ασφαλώς δεν θά με είχε ξεχάσει τόσο γρήγορα. Είμαι βέβαια ότι από σφάλματα του Σάμ συμβολίζω για

τη μητέρα μου τα χειρότερα χρόνια της ζωής της. Πιθανόν να της θυμίζω έναν ανυπόφορο σύζυγο, έναν άντρα που την ταπεινώσε τόσο απάνθρωπα και την έριξε σχεδόν στην αθλιότητα. Από χρόνια τώρα την ζητώ μυστικά, να μάθω τι γίνεται, διερωτώμαι αν εξακολουθεί να ζή, αν έχη νά φάη κι αν βρίσκεται ακόμα στην Άργεντινή. Με καταλαβαίνεις βέβαια. Ότι αν η μητέρα μου δεν βλέπη πια τον Σάμ, δεν έχει καμιά σημασία. Έκείνο όμως που είνε σίγουρο για μένα είνε ότι εγώ βλέπω τη μητέρα μου. Μου φαίνεται ότι δεν είνε τρόπος γενναιοφροσύνης εκ μέρους του Σάμ να παίρνη υπερωτικό και περιφρονητικό ύφος όταν η κόρη του τον ρωτά για την χαμένη μητέρα της... Αυτό δεν είνε καθόλου καλό, Διάνα. Από τότε που έφθασα σε ηλικία να σκέπτομαι αυτά τα πράγματα νιώθω να μεγαλώνω μέσα μου ένα τέτοιο ήσθημα που με κάνει να πιστεύω ότι όλη αυτή η αφοσίωσις δεν θά μωρήσει να το υποπερήσει. Η Άγγελα θά πρέπει να σου το πη. Ο Σάμ με διαφθείρει από μακριά και σαν πολυάσχολος άνθρωπος που είνε μένει ξένος για μένα. Πώς μπορώ ναχω γι' αυτόν την όρμη της φυσιολογικής στοργής που αισθάνεται μια κόρη όταν βρίσκεται ανάμεσα σε δυο ύπαρξεις που αγαπιούνται και σέβεται η μία την άλλη;

— Καυμένο παιδί! είπε η Διάνα. Μου φαίνεται ότι τα παράπονά σου δεν είνε έξ ολοκλήρου αδικαιολόγητα, αλλά...

— Και σαν κορωνίδα σ' όλα αυτά, έρχεται η επίμονη άρνησις του Σάμ να πάω στο Χόλλυγουντ και να δω στον κινηματογράφο. Και σ' ερωτώ: Γιατί αυτός ο έξεστρακισμός; Γιατί αυτός ο ζήλος προς την άρετή ενός ανθρώπου που η ζωή του ασφαλώς δεν υπήρξε υποδειγματική;

— Έν πάση περιπτώσει, εγώ βρίσκω ότι έχει δίκιο. Η θέσις σου δεν είνε στο Χόλλυγουντ.

— Ποτέ δεν πρέπει να παρεμποδίζουν ένα παιδί ν' ακολουθήση το στάδιο που του άρσει. Κι αν ακόμα υποθέσουμε ότι το Χόλλυγουντ δεν είνε παράρτημα μοναστηρίου, μια έξυπνη νέα μπορεί να πολεμήση τους άνδρες με τα ίδια όπλα.

— Είνε πολύ δύσκολο αυτό που λές όταν κανείς βρίσκεται στο έλεος του αντιπάλου του.

— Λάθος! Οι άνδρες δεν είνε τόσο τρομεροί...

— Η Διάνα χαμογέλουσε. Αυτή η Ραχήλ, το κορίτσι των 17 χρονών, μιλούσε για το αιώνα πρόβλημα του μικρού πολεμού των δύο φύλων με τόσο κατηγορηματικό τρόπο που την έκανε κομική. Δεν είχε καμιά αμειβολία για τίποτε.

— Αργότερα θά διαπιστώσης ότι το αίνιγμα που άρσενικο δρόνεται σαν Σφίγγα μπρός σ' όλες τις γυναίκες...

— Μπορεί κανείς να το αγνοήση με τη λιτή τροφή και με τα σπόρ. Πιστεύω με Διάνα, για την Ραχήλ δεν υπάρχουν άνδρες! Οι τάσεις μου, οι επιθυμίες μου έχουν διαφορετικόν προσανατολισμό.

— Πρός ποιά κατευθύνει;

— Σου την είπα: Πρός την οδόν.

— Η Διάνα, που όπως είχε υποσχεθεί στην Άγγελα, έκανε ότι αγνοούσε την ιστορία της διαμνησίτου. της είπε με κάπως έντονη φωνή:

— Απρώ πός έσύ η κόρη του Σάμ Σάμσον δεν κουράστηκες απ' αυτή την ανόητη δόξα του Χόλλυγουντ!

— Μπορεί αυτό να είνε ανόητο. Κι όμως με κατέχει η άρεσστη επιθυμία να δοκιμάσω παρά τις απαγορεύσεις του Σάμ. Έκείνο που με καθλώνει είνε ότι δεν είμαι ακόμα ενηλικιωμένη και δεν έχω άλλα χρήματα από κείνα που μου στέλνει από κεί κάτω από την Καλλιφορνεϊ λίσσα. Τη νύχτα δαγκώνω το μαξιλάρι μου. Θέλω, μ' έχει κατακυριευμένη η μανία να δω τη σκιά μου στην οδόν.

— Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στο προσεχές.

Χίμαιρες...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ
ΒΑΣΙΛΗΣ ΙΜΠΡΟΧΩΡΗΣ

Πρόσωπα :
ΝΤΟΥΝΤΟΥ, ΑΛΕΞΗΣ

(Βραδιά. Σε κάποιο κοσμικό μπαρ. Η Ντουντού, στα είκοσι της χρόνια ένα γοητευτικό πλάσμα, μιλά ελαφρώς με μορφή, μιλά κοπέλλα του κόσμου, ντυμένη, με την τελευταία λέξη της μόδας. Ο Άλεξης, στα τριάντα του χρόνια, ένας ώραιος άντρας, με το μοναδικό γκριζό κοστούμκι του που φέρει — για τέταρτη χρονιά κι έχει ο Θεός — και μ' ένα... δεκαχίλιάρο δανεικό στην τσέπη, που η καρδιά του μοναχά ξαίρει πώς το... οίκο νόμισε).

ΝΤΟΥΝΤΟΥ: (ένώ πίνει με ιδιαίτερη χάρη το τρίτο ούζικι της, παιχνιδιάρικα) ... Άλλά σύ κύριε γιατί δεν πίνεις; ... Α, δεν είπαμε έτσι... Με δρήςες στο δρόμο, γάλασες τον κόσμο για να βρούμε να κάτσουμε με έδω και να πούμε κίτι και τώρα κανείς... ζαβολιές... Μπράβο σου!...

ΑΛΕΞΗΣ: (ερωτευμένα) ... Διαμαρτύρουμαι εν δυνάμει του... τρίτου ούζου που πίνω κ', εγώ όπως έσύ... (δείχνει το ποτηράκι του) ... Καθώς βλέπεις... σ' ακολουθώ πιστά!...

ΝΤΟΥΝΤΟΥ: (πιο παιχνιδιάρικα) ... Τέλος πάντων, άφαινε έτσι... σε συγχωρώ!...

— Λοιπόν, τι λέγαμε; ... (άμωσως, που θυμήθηκε) ... Α, ναί!... Και μετά, αφού φάγαμε καλά και ήπιουμε στη Γλυφάδα, ξαναμπήκαμε πάλι στην κουρσα του Μαυρίδη — ένας ελαφρετικός κύριος — και πήμα στο καμπαρέ! ... Έκεί να δής τι έγινε! ... Τι διαβόλεμο κεφί ήτανε αυτό; ... Τι σαμπάνια τι γλέντι!...

ΑΛΕΞΗΣ: (για να πη κάτι), ... Φαντάζομαι, ...

ΝΤΟΥΝΤΟΥ: ... Θαύμα, τρέλλα σου λέω! ... Κι' ύστερα — βάταν δυο ή ώρα — κάποιος κύριος Βαρνάκης απ' την παρέα μας — ένας χρυσός άνθρωπος — μάς έεσηκόνει και φεύγαμε για πού νημίζεις; ...

ΑΛΕΞΗΣ: (εξεροκαταπίνοντας) ... Ξέρω γώ... στη Κηφισιά! ... Στη Βαρυμπόμπη!...

ΝΤΟΥΝΤΟΥ: ... Καλέ τι λές! ... (Θριαμβευτικά) ... Στο Λουτράκι για καφέ! ...

ΑΛΕΞΗΣ: (και πάλι ξεροκαταπίνοντας) ... Σοβαρά... ΝΤΟΥΝΤΟΥ: ... Μάλιστα! ... Ονειρο! ... Μαγεία! ...

ΑΛΕΞΗΣ: (υπομνηστικά) ... Καταλαβαίνω... έμένα θά μου πής...

ΝΤΟΥΝΤΟΥ: (συνεχίζει) ... Φτάσαμε εκεί, ξαναφάγαμε, ξαναήπιουμε, ξαναμυθώσαμε, καφέδες, γλυκά, φρούτα, αναστατώσαμε ολόκληρο το Λουτράκι... ΑΛΕΞΗΣ: ... Ε, βέβαια, δσο νάναι... χαλάσατε τον κόσμο...

ΝΤΟΥΝΤΟΥ: ... Αέχαστη βραδιά πώς να σ'ό πώ! ...

— Αν μ' έβλεπες πώς γύρισα σπίτι μου... πτώμα αληθινό! ... Και στις εφτά το πρωί παρακαλώ! ...

ΑΛΕΞΗΣ: (κάπως άσηχημα) ... Μία φορά αφού πέρασες τόσο δόξα! ...

ΝΤΟΥΝΤΟΥ: ... Περίφημα, μούρλια! ... — Άπασθ θά κόστισε αυτό το γλέντι πάνω σ'

πό... ένα έκατομμύριο! ... ΑΛΕΞΗΣ: (ένώ ασυναίσθητως πιάνει το δεκαχίλιάρο που χει μέσα στην τσέπη του) ... Έμ... γλέντι ήτανε αυτό δεν ήταν... περίπατος στο Ζάππειο! ...

ΝΤΟΥΝΤΟΥ: ... Θαί βγαίναμε κ' άπ' ους ή ίδια παρέα, αλλά τι νά σοή πώ κουριάστηκα πολύ κ' είπαμε... γιά μεθαύριο... γιατί αύριο είμαι άλλοι καλεσμένη! ...

ΑΛΕΞΗΣ: (με πικρή ειρωνεία) ... Έ, σωστά, νά ξεκουρασής κιόλας... κορμί είνε αυτό...

ΝΤΟΥΝΤΟΥ: ... Προχτές πάλι ήμουνα με την παρέα του Μαυρίδη, αντιπροχτές... (ά μέσως σ' άλλο τόνο) ... Άλλά βέια όμως η κουτή που είμαι, όλο για τον εαυτό μου μιλάω, πές μου τώρα, έσύ τι κάνεις;

ΑΛΕΞΗΣ: (σαν άστείο) ... Πρός το παρύν... απολαυδίζω σένα, το κάπας... βασανισμένο προσωπάκι σου, που φαίνεται πώς δε συνήλθε ακόμα απ' το χτεσινό ξενητι! ...

ΝΤΟΥΝΤΟΥ: Είδες — είδες καμμένο θάμα σ'τά χίλια μου, ΑΛΕΞΗΣ: (ένώ την κυττάζει στα μάτια γιομάτος έρωτα) ... Ίσα — ίσα που είσαι... πιο όμορφη. Αυτό το κυρασμένο ύφος σου σοή δίνει μια τέτοια παράξενη γλίσκα, σ'τά γκριζοπράσινα μάτια σου.

ΝΤΟΥΝΤΟΥ: (τον κώδε) ... Έλα — έλα, άσε τις σχολαφές, μην άρκλεις πάλι τα ίδια... Είπαμε, έμεις οι δυο, θά μέινουμε δυο καλοί φίλοι.

ΑΛΕΞΗΣ: (με πόνο) ... Ντουντού!

ΝΤΟΥΝΤΟΥ: ... Πές μου, πηγες προχτές στο ρεσιτάλ του Πατράλη; Πώς σου φάνηκε; ... Α, τάμαθες τά νεί, ... Ο Μίμης άγόρασε αυτοκίνητο, μια «μερσεντές» άριστούσηγ, μα! ... Κι' ο Ντιντής νοίκιασε μια βίλλα στην Έκάλη, άγδονταπέντε λίρες έδωσε για όλη τη σαιζόν! — Τι υπέροχα παιδιά κι' ο Ένας κι' ο Άλλος! ...

ΑΛΕΞΗΣ: (στο σκοπό του αυτός) ... Γιατί λοιπόν δε θές να με καταλάβεις; Τόσο καιρό γνωρίζομαστε κι όμως ποτέ σου δε θέλησες να δής το δικό μου δράμα που παίζεται μέσα στην καρδιά μου...

ΝΤΟΥΝΤΟΥ: (τον κώδε και πάλι) ... Α, στο λέω, δε μ' άρσένουνε αυτά τα πράγματα κι' αν δε σταματήσης θά μαλώσουμε και δε θά σοή ξαναμολήσω ποτέ πιά... Γίγασαι λιγάκι ανυπόφορο! ... Κ', εγώ που ήρθα μαζί σου έδω γιά να μη σοή γαλάσω το χατήρι...

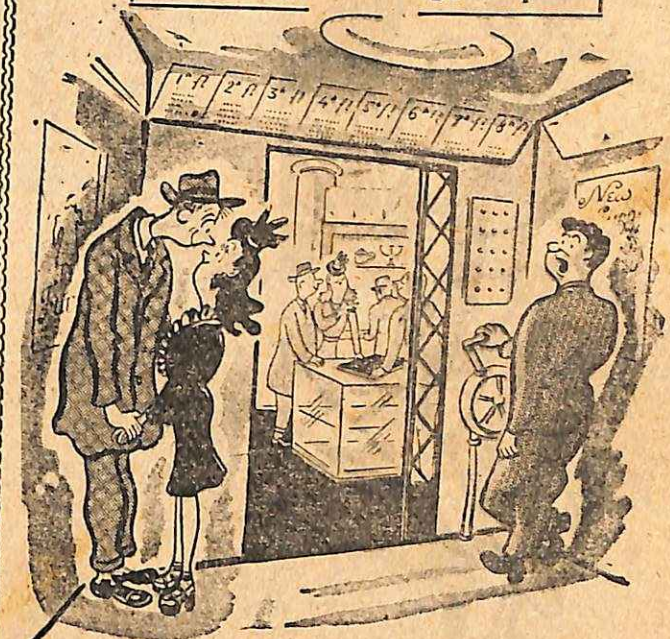
ΑΛΕΞΗΣ: (πληγωμένα) ... Όταν τύχη και σε πετύχω στο δρόμο — πάντοτε βιαστική — και σε παρακαλέσω κάμποσο...

ΝΤΟΥΝΤΟΥ: ... Άκούσε με 'Άλεξ, πρό πάντων δεν πρέπει νάσαι... κ' εγωιστής! ... (ένώ σβλώνεται) ... Άντιο, λοιπόν, και... κρύμα! (φεύγει).

ΑΛΕΞΗΣ: (που μένει μοναχός του) ... Άντιο Ντουντού... Κ' έχεις δίκιο... Έτσι είνε... (με μεγάλο πόνο) ... Έσύ είσαι... πολύ όμορφη κ' εγώ... πολύ φτωχός! ...

ΒΑΣΙΛΗΣ ΙΜΠΡΟΧΩΡΗΣ

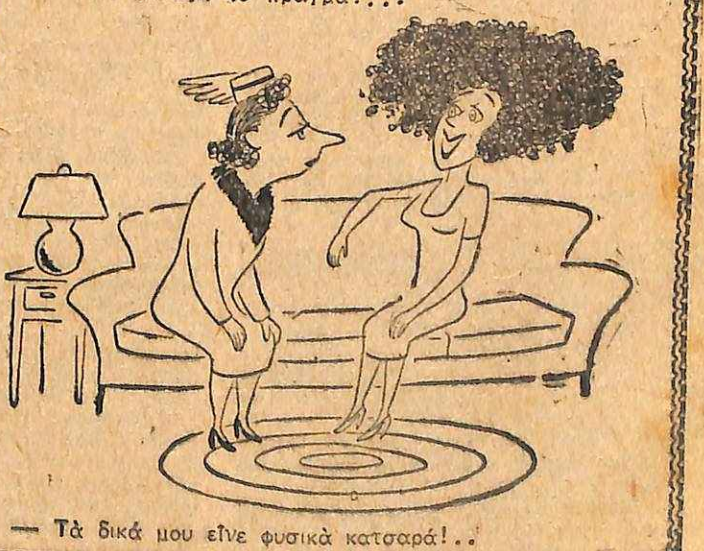
Ξένη γελοιογραφία

— Πέμπτο πάτωμα, κύριοι, πέμπτο πάτωμα! Πέμπτο πάτωμα κύριοι... ΠΕΜΠΤΟΟΟ ΠΑΤΩΜΑΑΑΑ!...

— Ούτε συζήτηση για ραντεβού...
— Κι' αν μας το ζητήσουν;
— Τότε αλλάζει το πράγμα!...

— Τα δικά μου είνε φυσικά κατσαρά!...

ΝΟΥΒΕΛΛΕΣ ΤΟΥ 1947

ΕΝΑ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΣΤΑ ΧΙΟΝΙΑ

Της Αμερικανίδος συγγραφέως ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ ΚΕΪΖ

μόταν άδίκη και τὰ λόγια του :

— "Ελα πάμε, δεν είναι τίποτα, της εί-
χε πη' μ' εκείνο τὸν τόνο τῆς φωνῆς του
πού τόσο τὴν εὐχαριστοῦσε.

Με τίς σκέψεις αὐτὲς ἡ Λυδία προστά-
θηκε τώρα νὰ συλλάβῃ τὸν ἑαυτὴς τῆς πού
ὀλοένα τῆς ἐξέφυγε, καὶ νὰ τὸν καθήσῃ
στὸ σκαμνί. Θὰ τοῦ ἔλεγε. ... Καὶ τί δὲν
θὰ τοῦ ἔλεγε! Δὲν τὰ κατάφευγε ὅμως.
Τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ παραδεχθῇ ὅτι αὐτὴ
ἦταν ἐκείνη πού ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ
πού καθῆσαν στὸ κέντρο «Χορὸυμένη Καρ-
διά» εἶπε ἀρχίζον νὰ οἰχνη ματιές στὸ δι-
πλανό τραπέζι, ὅπου καθόνταν τρεῖς νέ-
οι μὲ δυὸ ὠραϊότες κυρίες.

— Καὶ τί μ' αὐτὸ : ἀπαντοῦσε στὸν
ἑαυτὴς τῆς. Μήπως ὁ "Ερὶκ δὲν ξέρει ὅτι
τὸν ἀγοῶ ; Δὲν ἔχει ἀντιληφθῇ ὅτι προ-
χάριν του ἔκανα τόσες καὶ τόσες θυσίες,
κι ὅτι δὲν μπορῶ νὰ κάνω οὔτε κ' ἓνα λε-
πτό, ἂν δὲν τὸν δῶ ; Δὲν ξέρει—καὶ μάλι-
στα πολὺ καλὰ τὸ ξέρει—ὅτι γιὰ μένα εἶ-
νε αὐτὸς τὸ πᾶν ; Εἶνε ἀγαπώμετος. ...

Καὶ πάλι ἡ Λυδία στομάτῃσε. Ἡ ἀ-
λήθεια ἦταν ὅτι ἡ Λυδία εἶχε ἓνα πλῆθος
ἀπὸ γυναικείες ἀδυναμίες, εἶχε ὅμως καὶ
τὴν ἐνδομυχὴ τάσι νὰ ζητᾷ ἀπὸ τὸν ἑαυ-
τὸν τῆς νὰ τῆς ἀπολογητῇ. Δὲν τὸ κα-
τάρθωνε ὅμως. Μόλις πλησιάζε στὸ λε-
πτό ἐκεῖνο σημεῖο πού ἀπαιτοῦσε μιά ὡ-
μὴ εἰλικρίνεια γιὰ νὰ παραδεχθῇ κάτι πού
κι ὁ ἴδιος ὁ ἑαυτὸς τῆς δὲν τῆς συγχω-
ροῦσε, ἐμπνέει μὲσα τῆς ἐκείνος ὁ ἀτί-
θασος ἐγωϊσμός πού τὴν ἔκανε πολλὰς φο-
ρὲς ἀφάνταστα δυστυχισμένη.

— Λυδία, ἔλεγε ἡ ἴδια στὸν ἑαυτὸ τῆς,
πρόσεχε μικροῦλα μου, γιὰτί θὰ σοῖ στὴν
χίση πολὺ ἀκριβὰ αὐτὸ πού κάνεις.

Ἡ νευρική δύναμις Λυδίας δὲν ἀκούγε τὴν
λογικὴ Λυδία, καὶ νὰ τὴν τώρα καθ' ὅσον
τῆς ἀνάμεσα στὸ δυὸ τῆς χέρια νὰ βαστα-
νίζεταί μὲ τὸν πό το σκληρὸ τρίχι, προσ-
παθώντας καὶ πάλι νὰ πεῖσῃ τὸν ἑαυτὸ
τῆς ὅτι ἡ συμπεριφορὰ τοῦ "Ερὶκ χθὲς βρά-
δυ ἦταν θάνατος καὶ χυδαία.

Πόση ὥρα καθόταν στὴ στήσι ἐ-
κείνη ; Ἡ Λυδία προσπαθῶσε νὰ διώξῃ
τὴς σκέψεις πού τὴ βασάνιζαν. Δὲν τὸ
κατάρθωνε ὅμως. Οἱ σκέψεις ἐνανάρχον-
ταν πὺ ἐπίμονες, πὺ κούραστικές καὶ πὺ
καταθλιπτικές. "Εκείνο τὸ «Γιάτί ;» εἶχε
γίνει ὁ ἐφιάλτης τῆς. Ζήτουσε ν' ἀποφύ-
γῃ μὲ κάθε τρόπο τὴν ἀπάντησι. Γιὰ ποῖο
λόγο ὅμως ; Κι ἀνάμεσα στὴν οὐκίλη
τὸν σκέψαν τῆς ἐξωρίζε κάτι σὰν μιά
φωτεινὴ λουρίδα. ...

— Εἶνε βέβαια σωστό, σκεφτόταν ἡ
Λυδία, πᾶς ἐκείνος — καὶ στὴ σκέψῃ τῆς
ἀκόμη δὲν ἤθελε ν' ἀναφέρει τὸ δῶμα τοῦ
"Ερὶκ — μὴ εἶχε πῇ πολλὰς φορὲς νὰ
πάψω νὰ εἶμαι μεταίδοξη. ... Μὰ γιὰ
στάσου ! Εἶμαι μεταίδοξη ; Μὲ εἶπε καὶ
φιλάρεσκ. ... Ὁρισμένους δὲν εἶνε καλὰ !

Ἡ Λυδία πετάχθηκε βῆλα.

— Πᾶνε, τελειώσαν ὅλα. ... "Εκείνος
δὲν εἶνε πια τίποτα γιὰ μένα. Τὸ πολυ-
πολὺ, μιά ἀνάμνησις, καὶ μάλιστα μιά
πᾶρα πολὺ θλιβερὴ ἀνάμνησις.

Στομάτησε ἀπότομα καὶ σὰ νὰ τὴν ἐ-
πίασε κάποιο δυνατό χέρι ἀπὸ τοῦς ὡμοῦς
ἐξανέστησε στὴν καρέκλα τῆς. Ἡ σκηνὴ
τῆς πρότε τῆς γνωρίζε μὲ τὸν "Ερὶκ
πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ τῆς, καὶ χωρὶς νὰ μπο-
ρᾷ νὰ ἀντιδράσῃ σὲ κάτι τὸ πὺ δυνατό
ἀπὸ τὴ θέλησί τῆς, ἄφησε τὸν ἑαυτὸ τῆς

νὰ παρασυρθῇ ἀπὸ τὴ γοητεία τῶν ἀνα-
μνήσεων τῆς.

Βρίσκονταν σὲ κάποιο τοπεῖο στὸν βο-
ρειο Καναδὰ ἐκεῖ ὅπου τὸ κρῦο εἶνε τόσο
δυνατὸ ὥστε ἐκείνος πού τυχὸν ἤξελε βρε-
θῇ χωρὶς καταφύγιο στὸ ὑπαίθριο, μποροῦ-
σε νὰ πεθάνῃ. Καὶ τέτοιο παρ' ὀλίγου νὰ
πάθῃ κι ἡ Λυδία μαζί μὲ τὴν συντροφιά
τῆς πού εἶχαν πάει ν' ἀπολαύσουν τὴν
μεγαλόπρεπη κι ἄγρια ὡμορφίαν τῶν χιο-
νισμένων βουνῶν. Παίονοντας κατὰ λάθος
κάποιο μονοπάτι μὲσα στὰ χιόνια, βρα-
δυάστηκαν ὥρες δόκλῃρες μακριὰ ἀπὸ τὴ
κατασκήνωσι τῶν κυνηγῶν, ὅπου ἔμεναν
ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες. Ἡ συντροφιά τῆς Λυ-
δίας ἦσαν τρεῖς φίλες τῆς μὲ τοὺς καθυλ-
λιέρους τοὺς κι ὁ Τζὸ Σπέρμαν, ὁ ἀρρα-
βωνιστικὸς τῆς, ἓνας δικηγόρος ἀπὸ τὴ
Νέα Ὑόρκη πού ὁ πατέρας τῆς ἤθελε σῶ-
ναι καὶ καλὰ νὰ τὸν κἀνῃ ἄντρα τῆς. Ἡ
Λυδία χωρὶς νὰ καταλαβαίνει καλὰ-καλὰ,
τί μποροῦσε νὰ εἶνε ἡ μηρτεία μ' ἓναν
ἄνδρα καὶ χωρὶς νὰ δίνει περισσότερον πε-
ριεχόμενο στὸ γεγονός οὗτὸ ἀπὸ τὸ πε-
ριεχόμενο μιάς ἀλλῆς γνωριμίας κάπως
στενωτέρας θέσεως μ' ἓναν ἄνδρα, δέχθη-
κε νὰ «ὀνομασθῇ» ἀπὸς ἔλεγε ἡ ἴδια—
«ἀρραβωνιστικὴ» τοῦ Τζὸ Σπέρμαν. Αὐ-

τὸς πάλι, σὰν ἐξυπνος ἄνθρωπος πού ξέ-
ρει νὰ ἐπιδιώκῃ τοὺς σκοποὺς τῶν μὲ σύ-
στημα κι ὑπομονὴ, ὑπελόγιζε ὅτι ὡς γ-
μὸς τοῦ "Αρθουρ Κρέϊγκ, τοῦ μεγαλειέ-
ρου ἐπιχειρηματία σοκολάτας τῆς Νέας
Ὑόρκης, θὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ὄνειρό
του — νὰ γίνῃ δικηγόρος μὲ τὴν μεγα-
λείτερη καὶ τὴν πλουσιώτερη πελατεία.

Οἱ ἰδέες, οἱ ἀντιλήψεις, ἡ συμπεριφορὰ κι
οἱ ἰδιοτροπίες τῆς Λυδίας πολὺ λίγο τὸν
ἐνδιέφεραν. Ἡ κόρη τοῦ "Αρθουρ Κρέϊγκ
ἦταν ἐλευθερὴ νὰ κἀνῃ ὅ,τι ἤθελε. Φτάνει
νὰ γίνονταν γυνίκα του, κι αὐτὸς νομικός
σύμβουλος καὶ γαμπρός τοῦ μεγαλειέρου
διοικητῆρος σοκολάτας τῆς Νέας Ὑόρκης.
Τ' ἄλλα μέλη τῆς συντροφιάς τῆς Λυδίας
ἦσαν κι αὐτὰ παῖδια τῆς ἀριστοκρατίας
τοῦ βολλαρίου πού πολλὰ πράγματα εἶχαν
γράψῃ στὰ παλὰ τοὺς ποπούτσι. ἀκό-
μα καὶ τὸ παρελθὸν ἐκείνων πού δουλε-
ψαν σκληρὰ γιὰ νάχουν στὴν ἀπόλυτη δια-
θεσί τοὺς τὶς πὺ τρελλὲς ἀπολαύσεις μιάς
ἀκαταλόγητης ζωῆς, τῆς ζωῆς πού κά-
νουν τὰ παῖδια πού βρίσκουν ἑτοιμες πε-
ριουσίες χωρὶς ποτέ τοὺς νὰ βουλέψουν.

"Εἶσι ἡ ἐκδρομὴ ἐκείνη στ' ἄγρια τοπεῖα
τοῦ Καναδὰ εἶχε σὰν αἰτία μᾶλλον ἰδιο-
τροπίαν, παρὰ ἐπιθυμίαν ἀπολαύσεως μιάς
φυσικῆς καλλονῆς. Καθὼς ἡ νύχτα ἐρχό-
ταν μὲ τὸν ἀργὸ ἀλλὰ τόσο καταθλιπτικὸ
τῆς ρυθμὸ, ἡ συντροφιά τῆς Λυδίας ἀνη-
συχόυσε ὀλοένα καὶ περισσότερο. Ὁ Τζὸ
Σπέρμαν, πὺ πολὺ ἀπ' ὅλους — κι ἀπὸ
τὴς γυναικὲς ἀκόμα — ἔδειχνε μιά ἀσυγ-
κράτητο ἀνησυχία.

— Φοβάσαι, Τζὸ ; τοῦ εἶπε ἡ Λυδία μὲ
κάποιο εἰρωνικὸ τόνο στὴ φωνή τῆς.
— Δὲν φοβοῦμαι βέβαια, ἀλλὰ δὲν νο-
μίζεις πᾶς δὲν εἶνε καθόλου εὐχάριστο νὰ
περάσῃ κανεὶς μιά ὀλόκληρη νύχτα πᾶνω
στὰ χιόνια καὶ μὲ τὴν ἰδέαν μιάς πὺ πι
θανῆς ἐπιδρομῆς λύκων ; ...

— Μπορεῖ νᾶνε κι ἀρκούδες Τζὸ... εἶπε
πάλι ἡ Λυδία πάντοτε στὸν ἴδιο εἰρωνικὸ
τόνο. Κάποτε διάβασα ὅτι ἐδῶ ἐπάνω οἱ
ἀρκούδες εἶνε τόσο πολλὲς ὥστε οἱ μυῖνες
στὰ σφαγεῖα. ...

— "Ελα, πάμε, καὶ μὲν Λυδία, εἶπε
μιά ἀπὸ τὴς νέες τῆς συντροφιάς. Μὴ λέα

τέτοια πράγματα γιὰτί φοβοῦμαι. ...
— Ὡστόσο παῖδιά, κάτι πρέπει νὰ γί-
νῃ, προσέθεσε ἓνας ἀπὸ τοὺς νέους. Εἰ-
γὼ συμφωνῶ μὲ τὸν Τζὸ ὅτι δὲν μποροῦ-
με νὰ μείνωμε στὸ ἔλεος τῆς παγωνιάς
καὶ τῶν λύκων. ...

— Κανείς δὲν διαφωνεῖ, διέκρινε ἀπό-
τομα ἡ Λυδία μὲ κάποια περιφρόνησι.
Βρῆτε ὅμως τὸν τρόπο. Ὅσο γιὰ μένα,
ἀρχίζω νὰ πείθω τὸν ἑαυτὸ μου νὰ συνη-
θίσῃ στὴν ἰδέαν τῆς ἐνδεχόμενης διανυκτε-
ρεύσεώς μας ἐπάνω στὰ χιόνια μὲ συντρο-
φίαν τῆς ἀρκούδας. Ἐγὼ ἐπιμένω ὅτι ἐδῶ
ἐπάνω ἔχει ἀρκούδες κι ὄχι λύκους. ...

Τὸ σκοτάδι εἶχε πια ἀπλωθῇ στὰ γύ-
ρω, ἐνῶ ὄχι πια ἀνησυχία ἀλλὰ ἓνας δυ-
νατὸς φόβος εἶχε καταλάβῃ ὅλη τὴν
συντροφιά. Καὶ ἡ Λυδία ἀκόμα ἐνοιῶσε
μέσα τῆς κάτι τὸ ἀπροσδιόριστο, κάτι τὸ
ἀνάμικτο μὲ περιφρόνησι πρὸς τὴν συν-
τροφιά τῆς — πρὸ παντὸς πρὸς τὸ Τζὸ
Σπέρμαν — εἶχε τὸ συναίσθημα τοῦ
δέους πού νοιώθει κανεὶς ὅταν δοῖσκεται
ὀλμόναχος ἀνάμεσα στὴν ἀπεραντσύ-
νη τῆς φύσεως τὴν ὥρα πού ἐπέχεται τὸ
σκοτάδι.

— Μιὰ πὺ δὲν ξέρουμε πὺ γάμε, εἶ-
πε ἓνας ἀπὸ τοὺς νέους, ἔχω τὴν γνώμη
ὅτι θὰ πρέπει νὰ σταθοῦμε. ...

— Ποτέ ! εἶπε μ' ἄγριο πια πείσμα ἡ
Λυδία. Κι ἀφίνοντας κατὰ μέρος κάθε ἐ-
πιφύλαξι εἶπε :

— Εἰσθε ὅλοι σας δειλοὶ καὶ πρόστυ-
χοι ! Κάνετε σὰν μαθήτριες παρθεναγω-
γεῖου. ...

Ἡ Λυδία παρασυρμένη ἀπὸ τὸ ἀσυγ-
κράτητο κι ὀλοτελὲς φυσικὸ τῆς ἐνστικτο
νὰ ἐξάπτεται μὲ τὸ παραμικρὸ, προσέ-
θεσε :

— Ἐγὼ θὰ προχωρήσω ἐν ἀνάγκη καὶ
μόνη μου !

Τὸ αἶσθημα τῆς περιφρονησεως πού εἶ-
χε γεννηθῇ μέσα τῆς ἀπὸ τὸ φόβο πού ἔ-
δειχνε ὁ Τζὸ Σπέρμαν κι οἱ ἄλλοι ἄνδρες
τῆς συντροφιάς καὶ ἡ εὐχαρίστησι πού θὰ
αἰσθανόνταν ἂν τοὺς ἐξετέλιζε ἀκόμη πιο
πολὺ, λὲς καὶ διέλυσαν τὸ δέος πού εἶ-
χε ἀρχίσει νὰ μαζεύεταί στὴ ψυχὴ τῆς.

Κι ἡ Λυδία Κρέϊγκ στῆς ὑποίας τὶς φλέ-
βες ἔτρεχε τὸ τυχοδιωκτικὸ αἷμα τοῦ παπ-
ποῦ τῆς πού ἦταν ἀπὸ τοὺς πρώτους χρυ-
σοῦδες πού ἐφθασαν πρὶν ἀπὸ πολλὰς
δεκαετηρίδες στὸ Κλοντάι τῆς Καλλιφορ-
νίας, ἐκίνησε μόνη. Κανένας ἀπὸ τὴν
συντροφιά τῆς δὲν τὴν ἀκολουθῆσε. Ὁ
Τζὸ Σπέρμαν ἔκανε μιά προσπάθεια νὰ
τὴν παρεμποδίσῃ.

— Εἰσαι τρελλή, Λυδία ! Ὁ κατῆς μέ-
σα στὰ χιόνια.

— Τρελλὴ μπορεῖ νὰ εἶμαι, ὄχι ὅμως
καὶ δειλὴ ! Κι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα δὲν θὰ μ' ἀ-
φήσῃ νὰ χαθῶ. ...

Καὶ ἡ Λυδία συνέχισε τὸ δρόμο τῆς,
ὥσπου χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι. Ἡ ἀπα-
φασί τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἦταν γιὰ τὴν
Λυδία μιά ἀπὸ τὴς πὺ κρίσιμες τῆς ζωῆς
τῆς. "Επειτα ἀπὸ δυὸ ὥρες πορεία μέσα
στὸ σκοτάδι καὶ ὅπου μόνον ἡ λευκότητι
τοῦ ἀπάτητου χιονιοῦ πού ἐφθνε πὺ πα-
νω ἀπὸ τὰ γόνατά τῆς, τὴν ὠδηνοῦσε, καὶ
θῆσε χάμω κατάκοπη. Οὔτε καὶ μιά μόνον
στιγμὴ δὲν πέρασε ἀπὸ τὴ σκέψῃ τῆς ὅτι
ἔκανε ἀσχημα νὰ γωρσιθῇ ἀπὸ τὴν συν-
τροφιά τῆς. Τόση ἦταν ἡ ἀγανάκτησις
πού τῆς εἶχε προκαλέσει ἡ δειλία τοῦ Τζὸ
Σπέρμαν. ...

— Ὁ μείνω ἐδῶ κι ὅ,τι βρεθῇ ἄς κα-
τεβάσῃ. ...

Ξαπλώθηκε ὥς μποροῦσε πὺ ἀναπαυτι-
κὰ πᾶνω στὰ χιόνια, κι ἔπειτα ἀπὸ λίγη
ὥρα τὴν πῆρε ὁ ὕπνος. Ἡ κούρασις κι ἡ
νάρκωσις πού προκαλεῖ τὸ δυνατό κρῦο,
τὴν ἐξορίζαν σ' ἓνα βαθὺν ὕπνο.

Καὶ τώρα ἡ Λυδία καθὼς ἐξακολουθοῦ-
σε νᾶνε καθισμένη ὑπρὸς τὸν καθρέφτη
τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐξάσῃ τὴν ἐν-
νατὴ συγκίνησι πού εἶχε νοιώσει ὅταν ἐξυ-
πνισθῇ ἀπὸ τὴν νάρκη στὴν ὅποιαν τὴν εἶ-
πε ρίξει ἡ κούρασις καὶ τὸ κρῦο. Μόλις
ἄνοιξε τὰ μάτια τῆς κι ἀρχισε νὰ παρῶν
συνειδησι τοῦ περιβάλλοντος στὸ ὅποιο
βρισκόταν, εἶδε ἓνα ψηλὸν ἄνδρα μὲ πρὸ

Μέσα τῆς ἡ Λυδία ἐνοιῶσε τὸ ἐξέσπασμα τοῦ καταρρέοντος θυμοῦ τῆς, πὺ τῆς
ἐξορίζωνε τὴν εὐτυχία. ...

σώπο σκληρὸ ἀπὸ τὴς κακουχίες τῆς
φύσεως. Τὰ μεγάλα γαλανά του μάτια,
λέα καὶ φωτίζαν τὸ πρόσωπο ἐκεῖνο μὲ τὰ
χαρακτηριστικὰ πού ἔδειχναν μιά ἀκατά-
βλητὴ θέλησι ἀλλὰ κι ἀπέραντη ἀγαθό-
τητα. ...

— Μὴν ἀνησυχῇτε δεσποινίς, τῆς εἶπε
ὁ ἄνδρας ἐκείνος μὲ ἥρεμη κι ἀπαλὴ φωνή
σὰν νὰ μιλοῦσε πρὸς κάποιο παιδάκι πού
εἶχε τὴν ἀνάγκη του.

Ἡ Λυδία, πού ἡ φωνὴ ἐκείνη τῆς ἔδωσε
τὸ αἶσθημα ἐνὸς γλυκοῦ θάρρους, ἀναση-
κώθηκε πᾶνω στὸ σκληρὸ κρεβάτι ἐκ-
στρατειᾶς στὸ ὅποιο ἦταν ἐξαπλωμένη.

— Εὐχαριστῶ, ψθύρισε. Πὺ βρίσκο-
μαι ὅμως ;

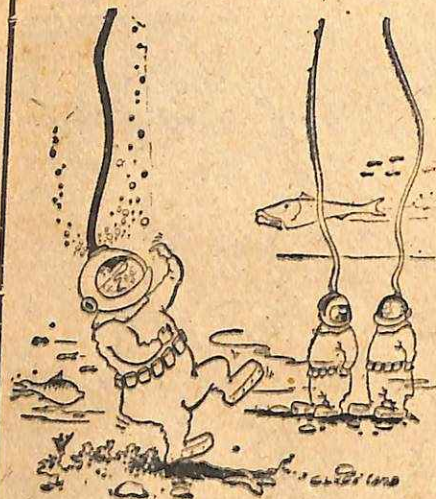
Ἡ Λυδία ἐβλεπε περίεργα γύρω τῆς.
— Ὅχι, φυσικά, σὲ πολυτελέστατο δια-
μέρισμα ἀριστοκρατικοῦ ξενοδοχείου τῆς

Νέας Ὑόρκης, ἀλλὰ στὴ φτωχικὴ καλύβα
τριῶν μετεωρολόγων πού τοὺς ἐξορίζαν ἐ-
δῶ πᾶνω στὰ κατασάβρακα τοῦ Καναδὰ,
γιὰ νὰ παρακολουθοῦν ἀπὸ πὺ φυσοῦν οἱ
ἀνεμοί. Ἀνοησίες βέβαια, ἀλλὰ τί τὰ θέ-
λετε ; ...

Καὶ τώρα ἀκόμα ἡ Λυδία ἐξανόνοιθε
τὴν δυνατὴ συγκίνησι πού τῆς εἶχαν προ-
ξενήσει τὰ λόγια τοῦ ἀνδρός ἐκείνου πού
τὰ χρόνια του δὲν περνοῦσαν τὰ 35.

— Καὶ τώρα ἐπιτρέψτε μου δεσποινίς,
νὰ σας παρουσιάσω τοὺς συντρόφους μου,
ὅσοι καὶ μὲνα στοὺς τρόπους τῆς συμπε-
ριφορᾶς. Αὐτὸ σας παρακαλῶ νὰ μᾶς τὸ
συγχωρήσετε. Τζάκου, Τζιμ, ἔλατε μέσα.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ φάνηκε ἓνα δωμάτιο,
πού στοὺς ἐξυπνοὺς τοίχους του κρέμονταν
ὄπλα, κυάλια, ἐπιστημονικὰ ἐργαλεῖα καὶ

— Δεν μπορώ να ξεχωρίσω τί λέει... Άκούω μόνο ένα γκλινγκλινγκ...

δέρματα από αρκούδες. Μπήκαν δυο νέοι καλοντυμένοι, με πρόσωπα ανεμοδαρμένα και σώματα σαν τὰ ψηλά έλατα.

— 'Ο Τζάκυ Νόξ, δεσποινίς, μπορείτε όμως να τὸν λέτε καὶ «Ποιητή», γιατί μαζί με τίς παρατηρήσεις του γιὰ τὸ ὕψος τῆς πτώσεως τῶν βρογῶν γράφει καὶ στίχους. 'Ο Τζίμμι Ρέϋ, τὸν ὁποῖο μπορεῖτε νὰ λέτε καὶ «Ἀστροπαρμένε» γιατί ἔχει φοβερὴ μανία μὲ τὸ ἐπαγγέλμα του, εἶνε ὁ ἀστρονόμος τῆς Ἀποστολῆς.

Οἱ δυο νέοι χαμογελοῦσαν καὶ μὲ πολλὴ ντροπὴ δόσαν τὰ νευρώδη χέρια τους στὴ Λυδία, πού ἡ παρουσία τῆς εἶχε ταράξει τὴ μονοτονία τῆς ἀποτραβηγμένης ἀπὸ τὸν κόσμον ζωῆς τους.

— Χαίρω πολύ, εἶπε ἡ Λυδία μὲ τόνο στὴ φωνή της, πού ἔδειχνε ὅτι πραγματικὰ χαίροταν. — Σέας όμως δὲν μοῦ εἶπατε τὸ ὄνομά σας. — Ἐγὼ λέγομαι Λυδία Κρέϊγκ.

— Χαίρω πολύ. Κι ἐγὼ Ἔρικ Ντάνς. Αὐτὰ τὰ τελευταῖα λόγια ἡ Λυδία νόμιζε ὅτι τ' ἀκούε καὶ τώρα ἀκούει στ' ἀφτίγ της. Πόση ἐντύπωση τῆς εἶχαν κάνει! Καὶ μονολογώντας ἡ Λυδία ἔλεγε:

— 'Ο Ἔρικ Ντάνς μοῦ εἶπε ὅτι μὲ βρήκε ἀναίσθητη τὴν νύκτα τὴν ὥρα πού βγήκαν γιὰ νὰ κάνουν μετεωρολογικὲς παρατηρήσεις. Ἄν προχωροῦσα ἀκόμη 200 μέτρα, θὰ εἶχα θάσει στὴν καλύβα τους μόνη. Δὲν τὸ ἤξερα όμως. Ρώτησα τὸν Ἔρικ τί εἶχε ἀπογίνει ἡ συντροφιά μου. Μοῦ εἶπε ὅτι δὲν ἤξερε, γιατί δὲν σκέφθηκαν ὅτι μποροῦσε νὰ ὑπάρχουν κι ἄλλοι χαμένοι ἐκδρομεῖς. Ἐγὼ ἤμουν σχεδὸν ἀναίσθητη γιὰ νὰ τοὺς τὸ πῶ. 'Ο Ἔρικ τηλεφώνησε ἀμέσως στὴ κατασκήνωσι τῶν κυνηγῶν πού μέναμε κι ἔμαθε ὅτι οἱ κυνηγοὶ βλέποντας ὅτι δὲν εἶναι με γυρίσει, βγήκαν σὲ ἀνοχτήσι μας. Ἐτοὶ βρήκαν τὴ συντροφιά μου. Ἡ Λυδία δὲν ἔλπιε ἀπὸ τότε οὔτε νὰ δῇ ἀπλὸς τὸν Τζὺ Σπέρμαν. Ἐμείνε στὴ καλύβα τῶν μετεωρολόγων τρεῖς μέρες. Στὸ διάστημα αὐτὸ πού ἡ παρουσία τῆς εἶχε ἀνατρέψει ὁλόκληρο τὸ ρυθμὸ τῆς ζωῆς τῶν τοῖων ἐκείνων ἀνδρῶν, ἡ Λυδία ἐνοίωσε ἕνα βαθύτερο αἰσθημα γιὰ τὸν Ἔρικ. Τὸ αἰσθημα ἐκεῖνο ἦταν ἕνα κράμα ἀπὸ ἐρωτα, θαυμασμό καὶ ἐκτίμηση πρὸς ἕνα πλάσμα πού τὸ θεωροῦσε ἀνώτερο ὅχι μόνον ἀπὸ κάθε ἄλλο ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ της.

— Ἄν καμμιὰ μέρα ἔλθετε στὰ Νέα

Ἐδωμάς: Ἐδὼ Ἄδηναι

8. Κι ἐμεῖς Τεξὰς σὲ κλαίμε! Κι ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ λέμε... Ἀγάπη—ἐγγνωμοσύνη, Θερμὸ τὸ βάρυ χυεῖ. — Παρηγοριά σου ἄς γίνῃ...

9. Στὸν ἀμειράλε ἐδῶκανε Μιά Κρητικὴ μαχαίρα! Καὶ μιὰ μπουκάλα ράκα! Καὶ — λευτερίας παντιέρα— Ἀπὸ τὰ βόλια τρουμπητή. Μιά μπαλωμένη βράκα...

10. (Ἀττικὴ δύσις): Χροδόνα στὴν ἐπορχία... (Φαί—ποτήρι κι ἡσυχία...) Τὸ μενεξέγιο σου οὐρανί, —Τσαχπίν' Ἀθῆνα καὶ «κλεινὴ» — Ποθοῦσα—λαχταροῦσα! Κι... ὅλο μετὰθεσιν ζητοῦσα... Τὸ «Κέντρον» συγκινητικόν, Βραδύνουν κι ἀργοκίνητον, Τὸν πόθον τὸν ἀγνὸν τὸν ἀγνωστὸς Ἀμφέβαλλεν—ἀνεβαλλεν, Κι... ὅλο «εἰς ἀπολογία» μὲ καλοῦσε, Κι' ἐτοὶ ἡ ζωὴ κυλοῦσε...

11. Ψηφίστε τὰ δολλάρια! Ψηφίστε τα. Καὶ μὴν τ' ἀργοπορεῖτε. Γοήγῳρα υπαρκτοῦ τα! —Καλοῦ—κακοῦ φιλήστε τα! Κι ἀποκαιρεῖστε τα! Γιατί... ποῖος ξέρει ἂν θὰ τὰ μεταίδητε...

Α. ΑΝΑΠΛΙΩΤΗΣ

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ—Σελὶς 24.

Ἰόρκη κύριε Ντάνς, τοῦ εἶπε ἡ Λυδία δὲ τὰν τὸν ἀποκαιρετοῦσε, θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ νὰ σὰς δῶ.

— Σὲ δυὸ μῆνες θὰ εἶμαι στὴ Νέα Ἰόρκη δεσποινίς. Ὅταν υποβάλω τὴν ἐκθεσί μου στὸ ἀστεροσκοπεῖο θὰ προσπαθῶ νὰ σὰς δῶ.

Πραγματικὰ, Ὁ Ἔρικ Ντάνς μετὰ δυὸ μῆνες ἔφθασε στὴ Νέα Ἰόρκη καὶ βρῆκε τὴ Λυδία.

— Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη—Ξανάρχιζε τὸ μονόλογό της ἡ Λυδία—ἡ ζωὴ μου ἄλλοξε σ' ὅλο της τὸ δάθος καὶ τὸ πλάτος.

Ὁ Ἔρικ ἦταν ὁ ἀντρας πού καὶ μόνο ἡ σκιά του μποροῦσε νὰ κάνῃ εὐτυχισμένη μιὰ γυναῖκα. Ὅταν όμως ἐμπνέουσε μέσα μου ἐκεῖνο τὸ καταραμένο αἰσθημα τοῦ ἄκρατου θυμοῦ μου, τότε συντρίβονταν μέσα μου κάθε χαρὰ. Ἀλλὰ γιατί ὅλ' αὐτὰ;

Τὸν μονόλογο τῆς Λυδίας τὸν διέκοψε τὸ τηλέφωνο.

— Λέγετε, εἶπε ἡ Λυδία, παίρνοντας τὸ ἀκουστικό. Τί; Ἐοῦ εἰσαι; Ναι...

Ἄν δὲν κοιμήθηκα ἀκόμη. Ἀκουσε Ἔρικ, θέλω νὰ σὲ δῶ ἀπῶμα. Ναι, ἀπῶμα...

Ἐλα, σὲ περιμένω. Ναι, ναι... Ἡ Λυδία ἄφησε τὸ ἀκουστικό. Στὸ πρόσωπό της εἶχε ζωγραφιστὴ ἡ ἀπεραντὴ ἀγαλλίασις τῆς ἀνομιῆς.

— Ὁρξίζομαι πῶς ἄλλη φορὰ δὲν θὰ σοῦ δώσω οὔτε τὴν πιὸ ἐλάχιστη ἀφορμὴ γιὰ νὰ σὲ λυπήσω...

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια καὶ χωρὶς κανέναν ἄλλο πρόλογο ἡ Λυδία ὑποδέχθηκε τὸν Ἔρικ καθὼς ἐκεῖνος ἐμπαινε ἀπὸ δωμάτιό της.

Ἐκεῖνος τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ φίλησε τὰ χεῖλη της. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πού τὴν φιλοῦσε.

— Ἐχεῖς θέλησι, Λυδία, καὶ πιστεύω ὅτι θὰ τηρήσῃς τὴν ὑπόσχεσί σου.

— Ναι, Ἔρικ, ἀγαπημένε μου...

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ—Σελὶς 24.

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ—Σελὶς 24.

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ—Σελὶς 24.

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ—Σελὶς 24.

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ—Σελὶς 24.

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ—Σελὶς 24.

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ—Σελὶς 24.

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ—Σελὶς 24.

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ—Σελὶς 24.

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ—Σελὶς 24.

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ—Σελὶς 24.

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ—Σελὶς 24.

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ—Σελὶς 24.

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ—Σελὶς 24.

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ—Σελὶς 24.

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ—Σελὶς 24.

ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Πολυμήχανες συνήγορες

Ὁ συνήγορος τῆς ὑπερασπίσεως:

— Θὰ σὰς παρουσιάσω κύριοι ἔνορκοι τὴν πλέον πειστικὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀθωότητος τοῦ πελάτου μου. Ἄν αὐτὸ δὲν θεωρηθῇ ἀρκετὸ, τότε θὰ σὰς ἀποδείξω ὅτι ὁ κατηγορούμενος εὐρίσκειτο εἰς πλήρη σύγχυσιν ὅταν διέπραττε τὸ ἐγκλημα. Ἀλλὰ ἐὰν δὲν παραδεχθῇ καὶ αὐτό, τότε θὰ σὰς ἀποδείξω τὸ ἄλλοθι τοῦ πελάτου μου!

Ἡ ἀπερίχ τοῦ Σολομώντος.

Ὁ Σολομών ρωτᾷ τὸν φίλο του Κοέν:

— Δὲν μοῦ λές, Κοέν, ἔχεις οἰκονομία;

— Ὁχι, εἶμαι ἀγαμῶς.

— Ἐχεῖς ἀδελφούς, ἀδελφές;

— Οὔτε ἕνα.

— Τότε δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, πῶς φορεῖς καθαρό... πουκάμισο!

Τὶ κάνεις τὸ κάπνισμα;

Ὁ Ἰσίδωρος Βάις σ' ἕνα σιδηροδρομικὸ δυστύχημα χάνει τὸ ἕνα τοῦ πόδι. Ὅταν τὸν πηγαίνουν σπῆτι ἡ γυναῖκα του τὸν ρωτᾷ πῶς ἐγίνε τὸ δυστύχημα.

— Ἀκού νὰ δῆς. Τὴν ὥρα πού πῆγα ν' ἀνάψω τὸ τσιγάρο μου ἀκούσα ἕνα φοβερό κρότο...

— Δὲν σοῦ εἶπα νὰ μὴ καπνίζης τόσο πολὺ; τοῦ εἶπε ἐπιπληκτικὰ ἡ γυναῖκα του!

Λαμπρὴ ἐπιχείρησις:

Ὁ Μπλόχ λέει σὲ κάποιον γκαρσόνι καφενείου:

— Ἀκούσε ἐδῶ. Αὐτὸ τὸ σκυλλάκι πού βλέπεις τὸ ἀγαπᾷ τρελλὰ ἡ γυναῖκα μου. Θὰ τὸ πάρῃς λοιπὸν καὶ θὰ τὸ πᾶς σπῆτι μου. Θὰ πῆς στὴ γυναῖκα μου ὅτι τὸ βρήκες στὸ δρόμο καὶ τῆς τὸ πῆγες. Αὕτη θὰ σοῦ δώσῃ δέκα φράγκα πουργουρά, τὰ ὁποῖα θὰ φέρῃς ἐδῶ νὰ τὰ μοιραστοῦμε. Ἄν δὲν μὲ γελάσης καὶ τὰ καταφέρῃς καλά, θὰ κάνωμε συχνὰ αὕτη τὴν ἐπιχείρησι!

Ἡ κόρη τοῦ Μπλεῦμ.

Ὁ νεόπλουτος Μπλοῦμ πού ἤθελε νὰ παντρεῖ τὴν κόρη του πηγαίνει σὲ κάποιον προακτορεῖο γάμων καὶ λέει:

— Θέλω ἕνα ἀνδρα γιὰ τὴν κόρη μου. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἶνε πλούσιος γιατί ἡ κόρη μου ἔχει ἀρκετὰ χρήματα, οὔτε καὶ νὰ εἶνε ἔξυπνος, γιατί ἡ κόρη μου εἶνε τεταπειρωτὴ. Ἐπίσης δὲν πειράζει ἂν δὲν εἶνε ὡμορφος γιατί ἡ κόρη μου εἶνε πεντάμορφη. Ἐκεῖνο πού θέλω όμως ὅπως ὁποῖοτε ἀπὸ τὸν μέλλοντα γαμπρό μου εἶνε ἡ τιμιότης.

Τὸ θυμὸν τοῦ Ραββίνου

Ὁ Ἀβραάμ Βάιςφελντ γύρισε ἀπὸ τὴν Κρακοβία καὶ διηγείται τὰ κατορθώματα ἐνὸς εὐσεβοῦς ραββίνου.

— Τὴν ὥρα πού ἤμουν στὸ σπῆτι τοῦ ραββίνου, ἤλθε κάποιος δυστυχῆς μ' ἕνα πόδι πού στηριζόταν σὲ δυὸ πατερίτσες. Ὁ ραββίνος ἀμέσως ἔβα με μιὰ προσευχὴ καὶ κοτόπιν εἶπε στον ἀνάπνρο: «Πέταξε τὴ μιὰ πατερίτσα!». Ὁ ἀνθρώπος ἔκανε ὅ,τι τοῦ εἶπε ὁ ραββίνος ὁ ὁποῖος ἀμέσως ἀρχισε μιὰ ἄλλη προσευχὴ. Ὅταν τελείωσε κι αὕτη, εἶπε: «Πέταξε καὶ τὴν ἄλλη πατερίτσα!». Ὁ ἀνθρώπος ἔκανε ὅ,τι τοῦ εἶπε ὁ ραββίνος καὶ τότε...

— Τί ἐγίνε τότε; ρώτησαν οἱ ἀκροατές του.

— Ὁ ἀνθρώπος ἔπεσε κάτω κι' ἔσπασε καὶ τὸ ἄλλο τοῦ πόδι!

Ὁ πρίγκιψ τῆς Ἰερικῶ

ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΔΑΙΜΟΝΙΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΓΙΟΥ «ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ».

80Ν

— Περισσότερα δὲν σοῦ λέω, γιὰ τὴν ὥρα. Ὅπως βλέπεις εἶμαι καλὰ πληροφορημένος σ' ὅτι σὲ ἀφορᾷ καὶ φυσικὰ ἔχει κάθε συμφέρον νὰ συνεννοηθῇ μαζί μου.

Ὁ Ζαφεῖρης όμως δὲν ἔδειχνε καθόλου ὅτι ἦταν διατεθειμένος νὰ δεχθῇ αὐτὸ τὸ πλεονέκτημα. Νόμισε μάλιστα ὅτι ὁ κίνδυνος πού τὸν ἀπειλοῦσε δὲν ἦτο καὶ τόσο μεγάλος ὅσο τὸν εἶχε φαντασθῇ. Ἐτοὶ ριψοκινδύνευσε ν' ἀκούσῃ ὅτι τοῦ ἔλεγαν, ἔτοιμος πάντα νὰ πάρῃ τὴν ἀπόφασιν πού θὰ νόμιζε καταλληλότερη.

Κάθισε σταυροπόδι πάνω σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἐρεπιπνόμενα μαρμαρα καὶ εἶπε:

— Βλέπω ὅτι ἔχω πέσει σὲ παγίδα κι' ὅτι κάποις ζητᾷ ἀπὸ μένα. Πασκουαρίσις Ντόλτσι, σὲ ἀκούω.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΜΑΝΟΛΣΕΝ

Τὸ ὕφος τῆς ἀφελείας τοῦ Ζαφεῖρη, δὲν κράτησε καὶ πολὺ. Ὁ Ἐλλεν Ρόκ τοῦ ἔριξε μιὰ τόσο σκληρὴ ματιά πού τὸν ἀνάγκασε νὰ σπικωθῇ ὀρθῶς καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ χαμογελάσῃ.

— Ρωτᾷτε με ὅ,τι θέλετε, εἶπε. Ἀλλ' ὥστε τὸ ἐπάγγελμά μου εἶνε νὰ μιλῶ κι' οἱ ἄλλοι νὰ μὲ ἀκούν. Καὶ τώρα τί συγκεκριμένης θέλετε νὰ μάθετε ἀπὸ μένα.

— Ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἀπαγωγή.

— Ποῖα ἀπαγωγή;

— Τῆς Λαϊτίσινας Ντόλτσι.

— Δὲν ἀνακατεῖσθαι καθόλου, καλέ μου κύριε. Ζαῖρω βέβαια ὅτι ἡ δυστυχισμένη δεσποινίς ἀπῆλθε, ἀλλὰ ποτέ μου δὲν ἀνακατεῖσθαι σ' αὕτη τὴν βρωμερὴ ὑποθεσί. Ἀλλ' ὥστε κι' αὕτη ἀκούη ἡ δικαιοσύνη.

Γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ ὁ Ζαφεῖρης ἐνοίωσε δυνάτη ἀνυσυχία. Χωρὶς ἄλλο ἡ ματιά του ἀγνώστου ἀντιπάλου του τοῦ ἔκανε βαθεῖα ἐντύπωση. Ἐτοὶ ἐπροτίμησε νὰ μεταφέρῃ τὴν συζήτησιν στὸ ἐπίπεδο ἐκεῖνο στὸ ὁποῖον θὰ ἐμφανίζονταν ἀπλὸς στὸ ρόλο τοῦ κομπάρσου.

— Ἄν βέβαια θέτετε ζήτημα εἰλικρινείας, τότε τὸ πρᾶγμα ἀλλάζει. Οἱ ἀπειλές δὲν θὰ μὲ κάνουν νὰ ἀπαντήσω. Ἄν όμως θέλετε ὅπως σὰς εἶπα νὰ μιλήσωμε με εἰλικρινεῖα σὰς λέγω ὅτι, πῆρα μέρος στὴ θλιβερὴ αὕτη ὑπόθεσι. Αὐτὸ όμως ἐγὶνε πορὰ τὴν βέλγησί μου... Μὲ τὸν Μπονιφᾶ πού σὰς εἰσάγει νὰ τὸν συναντήσετε στὸ δρόμο σας βρισκόμουν σὲ καλὲς σχέσεις. Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς εἶνε ἀλήθεια, μοῦ προσέφερε κάποτε μιὰ πολὺ μεγάλη ὑπηρεσία, ὥστε τὴν ἡμέρα πού ἦρθε καὶ μοῦ εἶπε: «Ζαφεῖρη ἔχω τὴν ἀνάγκη σου» δὲν ὑπόρεσα νὰ ἀρνηθῶ, γιατί ἄλλοιως θὰ ἦμουν ἕνας ἄλλος. Τοῦ ἀπήντησα λοιπὸν: «Εἶμαι στὴ διάθεσί σου». Καθὼς ἔχει συνειδηθῇ κι' ἡ δική μου εἶνε πολὺ λεπτή σὲ τέτοια ζητήματα. Ἐπὶ πλέον...

— Εὐπρός, λέγε, εἶπε ἐπιπληκτικὰ ὁ Ἐλλεν Ρόκ.

— Ἐπὶ πλέον μοῦ εἶπε ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ κάτι τὸ ἀσήμαντο. Σχεδὸν τιποτένιο.

Ἀπλὸς ἕνας κύριος, κάποιος σημαῖνον πρὸ σωπο πού ἐμμένε τότε στὸ Παλέρνο τὸν παρακαλοῦσε νὰ τοῦ πᾶν μιὰ νέα τοῦ χωριοῦ τῆς ὁποῖα ἀγαποῦσε. Μιὰ ἐντελὴς ἀπλὴ ὑπόθεσις. Δὲν εἶνε ἔτσι; Ἐπειδὴ εἶμαι ἀνθρώπος μὲ συνείδησιν τοῦ ἔθους ἕναν ὅρο: «Σύμφωνοι, τοῦ εἶπα. Ἀλλὰ οἱ κύριες πού μένουν στὴ Κάσα Ντόλτσι εἶνε φιλικὴ μου οἰκογένεια καὶ δὲν θέλω νὰ πάθῃ κακὸ ἡ Λαϊτίσις». «Τί κακὸ μπορεῖ νὰ πάθῃ;» μούπε ὁ Μπονιφᾶς. Ὁ φίλος εἶνε ἕνας τζέντλεμαν καὶ σοῦ δίνω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου ὅτι ἡ Λαϊτίσις θὰ γυρίσῃ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωτὸν σπῆτι της». Ἐτοὶ δέχθηκα, παρὰ τὴν θέλησί μου. Αὐτὸ τὸ ἐπαναλαμβάνω. Ἐν τούτοις ἡ ζῆντλεμαν ἐπιδόλχη, περικὰ καθήκοντα. Τὰ ὅσα ἐπικολοῦθον τὰ ξαίρετε, βέβαια...

— Τὰ ἐπακολούθησαν εἶνε ὅτι ἡ Λαϊτίσις Ντόλτσι δὲν ἐπέστρεψε στὸ σπῆτι της παρὰ ὕστερα ἀπὸ δέκα πέντε μέρες καὶ ἐπὶ πλέον τρελλή.

— Μήπως αὐτὸ ἦταν σφάλμα μου; εἶπε σὰν νὰ διευκρινετο ὁ Ζαφεῖρης. Μποροῦσα νὰ φαντασθῶ ὅτι ὁ φίλος μου ὁ Μπονιφᾶς δὲν ἦταν τζέντλεμαν;

— Καλὰ, τὸν διέκοψε ὁ Ἐλλεν Ρόκ. Κατόπιν:

— Τὶ κατόπιν;

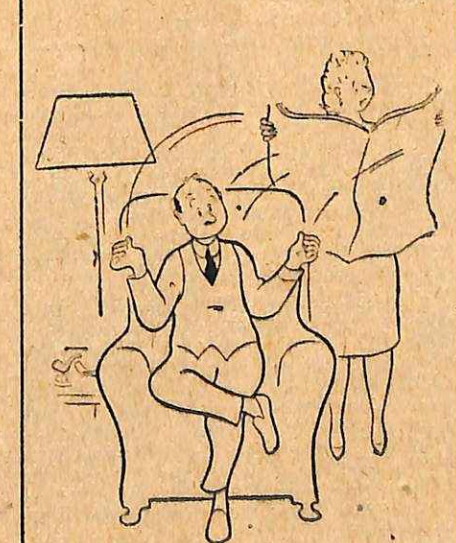
— Τὰ σκετικὰ μὲ τὸν Μανόλσεν...

— Μανόλσεν; Δὲν τὸν γνωρίζω. Δὲν ξαίρω τίποτα.

— Δὲν ἀκούσε νὰ μιλάγε γιὰ κάποιον Μανόλσεν πού βρέθηκε νεκρὸς στὰ σκαλοπάτια τοῦ ναοῦ;

— Ἄ ναι. Μανόλσεν τὸν λέγανε. Τὸν

ΣΥΖΥΓΙΚΑΙ ΑΒΡΟΤΗΤΕΣ

— Ἀγάπη μου, ἔχει τίποτε ἐνδοιαζόντα νὰ εἶναι ἡ ἐφημερίδα;

— Ἄντις, λέγε, εἶπε ὁ Ζαφεῖρης. Ἄ

— Ποῖα κατόπιν; εἶπε ὁ Ζαφεῖρης. Ἄ

ρα θυμάμαι. Ἐγὼ ἔλειπα τὴν ἡμέρα ἐκείνη κι' ὅταν γύρισα τὴν ἄλλη μέρα τῶμαθα.

— Λές ψέματα...

— Σὰς λέγω ὅτι δὲν ἤμουν ἐδῶ, ἐπέμεινε ὁ Ζαφεῖρης. Τὸ θυμάμαι καλὰ-καλὰ. Κάποιος μὲ εἶχε ζητήσει ἀπὸ τὸ Παλέρνο καὶ πῆγα νὰ τὸν δῶ. Αὐτὸ μπορῶ νὰ τ' ἀποδείξω. Σὰς λέγω σὰν τίμιος ἀνθρώπος ὅτι ἀπουσίαζα. Εἶνε ἕνα γεγονός πού δὲν χωρεῖ ἀμφισβήτησι...

Ὁ Ζαφεῖρης δὲν πρόλαβε ν' ἀποτελειώσῃ τὴν φράσιν του. Ἡ Ναταλία πού παρακολουθοῦσε καὶ τὴν πιὸ ἐλάχιστη κίνησιν τοῦ προσώπου του τὸν εἶδε νὰ ὠχρᾷ καὶ στὸ τέλος νὰ βγάλῃ μιὰ κραυγὴ τοῦμοι:

— Μὰ τί μοῦ κάνετε; Τί μοῦ κάνετε;

Τότε μόνον ἡ Ναταλία ἀντελήφθη τί συνέβαινε. Ὁ Ἐλλεν Ρόκ δάγκανε τὸ χέρι τοῦ Ζαφεῖρη μὲ τέτοια δύναμι πού ἦταν ἀδύνατο ὁ τελευταῖρος αὐτὸς νὰ ὑποφέρῃ τὸν πόνο.

— Ὁχι! ὅχι! φώναξε ὁ Ζαφεῖρης. Μὴ μὲ κάνετε ἔτσι!

Ὁ Ἐλλεν Ρόκ ἐξακολουθοῦσε νὰ δαγκά τὸ χέρι τοῦ Ζαφεῖρη, ἐνῶ τὸ μᾶτις του καὶ τὸ πρόσωπό του εἶχε ζωγραφισθῇ μιὰ ἀπερίγραπτη σκληρότητα.

Ἡ Ναταλία πού γιὰ πρώτη φορὰ τὸν ἔβλεπε νὰ μὴν εἶνε κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του ἔμεινε κατάπληκτη ἀπὸ τὴν ἀνάληπτη ἐκείνη σκληρότητα καὶ εἶχε ἀναστατώσῃ. Μὰ ἦταν, λοιπὸν, τόσο σκληρὸς καὶ βαρβάρους ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος;

— Πρὸς Θεοῦ, ἀόηστε τον, τοῦ εἶπε. Δὲν μπορῶ νὰ βλέπω τέτοια πράγματα.

ναί... Έχετε δικήν. Λοιπόν, όπως είπαμε
ο Ίεριχ' είχε υποσχεθῆ ἕνα τεράστιο πο-
σὸ σ' ὅποιον βρῇ τὸ μενταγιόν. Ὁ Μπονι-
φάς ἄρχισε τὶς ἐρευνές του κι' ἀνεκάλυψε
ὅτι τὸ μενταγιόν τὸ εἶχε κλέψει ἕνας Τοῦο-
κος, ὁ Ἀχμέτ, ποὺ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς
συμμορτίτες. Ὁ Ἀχμέτ ἐπέπαιε ἀπὸ ἕνα γε-
ρὸ ξυλοδαρμὸ ὠμολόγησε ὅτι εἶχε κλέψει
τὸ μενταγιόν κι' ὅτι τὸ εἶχε πούλησει
στὸν Μανόλιν ποὺ τὸν εἶχε συναντήσει
πρὶν ἀπὸ μιὰ βδομάδα στὴ Νεάπολι. Ἀπὸ
τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὁ Μπονιφάς ἀνέλαβε
νὰ βρῇ τὸ μενταγιόν ἀντὶ πῆσης θυσίας
καὶ μ' ὅποιο δῆποτε μέσο. Ὁ Μπονιφάς
πῆρε ἐμὲν βοήθην τοῦ Δὲ ἀπόπειρες κά-
νουμε στὸ ξενοδοχεῖο ποὺ ἔμενε ὁ Μανόλιν
σεν. Ὁ Ίεριχ' ἔπινε μένεα γιὰ τὴν ἀπο-
τυχία μας. Τέλος, μιὰ μέρα ὁ Μανόλιν
ἐπέστη ἀπὸ μᾶς νὰ ἔλθῃ ἐδῶ καὶ πρῶτα
τικὰ πῆρε τὸ τραῖνο. Τὸ βράδυ τῆς ἰδίας
ἡμέρας ὁ Μπονιφάς μοῆς εἶπε ὅτι μιὰ πού
ὁ Μανόλιν εἶχε ἀσπύρ τὶς ὑπηρεσίες μου
σὺν ὁδῶν, θὰ ἔπρεπε νὰ τὸν παρακολου-
θῶμεν κι' ἂν μᾶς δινόταν ἑκαίρια νὰ
κάνουμε ὅ, τι ἔπρεπε γιὰ νὰ πάρουμε τὸ
μενταγιόν. Ἀν δὲν μᾶς δινόταν ἡ εἰκαιρία
τότε θὰ ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσουμε καὶ μέσα
στὸ δωμάτιο τοῦ πανδοχείου ὅπου θὰ ἔμενε
ὁ Μανόλιν.

— Ἡ εἰκαιρία ὅμως σὰς παρουσιάσθηκε;
ὥστε ὁ Ἕλληνας - Ρὺκ.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Ζαφείρης. Κατὰ τὶς
11 ἡ ὥρα ὁ Μανόλιν φάνηκε στὸν ἀρχαῖο
ναὸ. Ἐκανε περπατῶν μόνος του ἐπὶ μιὰ
ὥρα ἐδῶ ἐπὰν. Τὸ μεσημέρι τὸ «αἰδί» τοῦ
πανδοχείου τοῦ ἔφερε τὸ φαγητό του. Ἐ-
μεῖς ἐμασσε ἐπαυμένους ἀνάμεσα σ' αὐ-
τὲς τὶς πέτρες ποὺ βλέπετε. Ὁ ἥλιος ἔ-
καε. Ὁ Μανόλιν ἔπινε ἕνα μπουκαλάκι
κρασί καὶ κρόπιν τὸν καφέ του. Τὸν βλέπα-
με πολὺ καλὰ. Ἦταν ἕνας σωματώδης ἄν-
δρας μὲ κοκκινωπὸ πρόσωπο. Τὸ κεφάλι
τοῦ ἔγερνε πότε πρὸς τὸ ἕνα μέρος καὶ
πότε πρὸς τὸ ἄλλο. Χωρὶς ἄλλο θὰ νύστα-
ζε. Ἐπειτα ἀπὸ λίγο ξάπλωσε καὶ τὸν πῆ-
ρε ὁ ὕπνος.

— Αὐτὴ ἦταν ἡ εἰκαιρία ποὺ ζητούσα-
τε; ρώτησε μὲ λυγμοὺς ἡ Ναταλία.

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Ζαφείρης. Δὲν τὸ
θέλησα ἐγὼ. Εἶμαι βέβαιος ὅτι κανεὶς δὲν
θὰ μᾶς ἔπαιρνε εἰδοίην. Ὁ παίρνουμε τὸ
μενταγιόν κι' ὅλα θὰ τελειώσαν μελ-γα-
λα. Πέρασε ὅμως ἕνας χωριώτης καὶ κατό-
πιν μιὰ ὁμάς περιηγητῆς, καὶ μιὰ πού
ὁ Μπονιφάς δὲν ἤθελε... Ἀς εἶνε ὅμως, Ὁ
Μονιφάς πῆγε κοντὰ στὸν Μανολίν καὶ
προσέφερε τὴν ἀμύλην ποὺ εἶχε ἀπο-
κρίσει γιὰ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τὸν ἥλιο καθὼς
κοιμώταν. Ἐτοί ὁ Μανόλιν βρέθηκε ἀ-
προσάκτως κάτω ἀπὸ τὶς πυρίνες ἀκτι-
νες τοῦ ἡλίου.

— Μὰ εἶνε φοβερό! εἶπε ἡ Ναταλία.

— Πραγματικὰ ἦταν τρομερό, εἶπε κ' ὁ
Ζαφείρης. Δὲν εἶχα καταλάβει εὐθὺς ἐξ
ἀρχῆς τὶς προθέσεις τοῦ Μπονιφά. Κα-
τόπιν ὅμως διαμαρτυρήθηκα. Θέλησα ἀμέ-
σως νὰ τρέξω εἰς βοήθειαν τοῦ δυστυ-
χημένου Μανόλιν ἀλλ' ὁ Μπονιφάς μὲ κάρ-
φωσε στὴ θέσι μου. Καὶ μιὰ καὶ δὲν εἶ-
μαι ἀρκετὰ δυνατὸς δὲν ὑπόφευκα νὰ κου-
νηθῶ. Ἐπειτα ἤλπιζα ὅτι ὁ Μανόλιν
θὰ μπορούσε νὰ ἐπιβῇ. Τὸν ἔβλεπα
μάλιστα νὰ κινῆται, ἀλλὰ φαινόταν νὰ ὑ-
πέφερε πολὺ. Δοκίμασα νὰ φωνάξω, ἀλλ'
ὁ Μπονιφάς μουφάρζε τὸ στόμα. «Σῶπα,
μοῦ εἶπε, θάλακα! Οἱ διαταγές τοῦ Ίερι-
χ' εἶνε ρητές, ἔχετε... Καὶ μιὰ πού
τὰ πράγματα ἔχονται ἔτσι καὶ μπο-
ροῦμε νὰ ξεκαθαρίσουμε μιὰ γιὰ πάντα
τὴν ὑπόθεσιν Μανόλιν χωρίς μαλίστα νὰ
κινῶμε ὅτε καὶ τὸ μικρὸ μὲς δακτυ-
λοῦσά νὰ τοῦ πῶ: Φυσικὰ τίποτα. Ὁ
Μονιφάς ἦταν ὁ κύριος. Ἐμένα μὲς ἦ-
ταν ἀδύνατον οὕτε νὰ μιλήσω μὰ οὕτε καὶ
νὰ κινηθῶ. Ἐκείσε τὰ μάτια μου. Ἐ-
πειτα ἀπὸ δέκα λεπτά ὁ Μπονιφάς μοῦ
εἶπε: «Μοῦ φαίνεται ὅτι τελειώσε».

Ἡ Ναταλία ἔκλαιε. Ἀπὸ τὰ μάτια τῆς
περνοῦσε ἡ φοικὴ ἐκείνη σκηνή. Τῆς φα-
νέταν ὅτι ὁ πατέρας τῆς πέθανε γιὰ μιὰ
ἀκόμη φορὰ ἀκούγοντας τὸν τρόπο μὲ τὸν
ὁποῖο βρέθηκε τὸ θάνατο.

— Δὲν φταίω σὲ τίποτα... μουρμούριζε
«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελὶς 26.

ὁ Ζαφείρης. Σὲ τίποτα! Ἄν μπορούσα,
θὰ εἶχα ἀποτρέψει αὐτὸ τὸ ἐγκλήμα. Ἀλ-
λὰ ὁ Μπονιφάς κόντευε νὰ μὲ πνίξῃ. Εἶνε
ἕνας φοβερὸς κακούργος. Δὲν ἔχει οὔτε
σταλαγματιὰ καρδιάς.

— Μὴ χάνης τὸν καιρὸ σου σὲ φλυα-
ρίες, τοῦ εἶπε ὁ Ἕλληνας Ρὺκ. Λέγε κα-
θαρά τί ἔγινε κατόπιν. Πῆρατε τὸ μεντα-
γιόν;

— Ὁχι. Ὁ Μπονιφάς ἀπεδείχθη βλά-
κας. Ὁ Μανόλιν δὲν εἶχε μαζί του τὸ
μενταγιόν!

— Μπορεῖ καὶ νὰ μὴ τὸ εἶχε ποτὲ στὴ
κατοχή του.

— Ὁχι. Αὐτὸ δὲν εἶνε σωστό. Στὸ
πορτοφῶλό του ἔγραφε ὅτι δύο μέρες προ-
ηγουμένως εἶχε στείλει ἕνα συστημένο δε-
ματὶ στὴν κόρη του Ναταλία Μανόλιν ποὺ
ἔμενε στὸ ξενοδοχεῖο «Πολλά» στὸ
Παρίσι. Ἡ ἀξία τοῦ δεματίου εἶχε δηλωθῇ
γιὰ 12000 φράγκα. Δὲν ὑπῆρχε καμιά
ἀμφιβολία ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ μεντα-
γιόν.

Πρὸς στιγμὴν ἐπεκράτησε σιωπὴ καὶ κα-
τόπιν ὁ Ἕλληνας Ρὺκ εἰςπνόντας τὴ Νατα-
λία εἶπε στὸν Ζαφείρη:

— Τὴ γνωρίζεις τὴν δεσποινίδα;

— Τὴ γνωρίζω, ἀπάντησε ὁ Ζαφείρης,
μὴ μπορῶντας ν' ἀνοήθῃ πᾶ τίποτα.

— Πραγματικὰ ἔλαβ' ὁ δεματὶ, εἶ-
πε ἡ Ναταλία. Τὸ σημεῖομα ποὺ τὸ συ-
νέδεε ἔγραφε: «Σὺ στέλνω ἕνα ἀρ-
χαῖο. Δὲν ἔχω ἀκριβῶς τί ἀντιπροσω-
πεύει καὶ τί περιέχει. Ἐχω ἐμεῖς ἀμ-
φιβολίες, ἀλλὰ ἂν δὲν ἀπατώμῃ πιθανόν
νὰ ἔχῃ ἐξαιρετικὴν ἀξία. Γι' αὐτὸ τὸν λό-
γο τὸ ἀγόρασα. Ἐν τῷ μεταξύ καὶ μέ-
χρις οὗτο κάνω τὶς σχετικὰς ἐρευνές νὰ τὸ
φορῇ πάντα καὶ νὰ μὴ πῆξῃ ἐν κα-
νένα.» Ἐπειτα ἀπὸ δύο μέρες ἔμαθ' ὅτι
τὸ θάνατο τοῦ πατέρα μου. Ποτὲ δὲν ἔβγα-
λα ἀπὸ πάνω μου τὸ κόσμημα ἐκεῖνο.

— Ἐσὺ τῶκλεψες, ρώτησε ὁ Ἕλληνας
Ρὺκ τὸν Ζαφείρη, χιὲς τὴ νύκτα; Μαθαί-
νοντας βέβαια τὸ ὄνομα τῆς δεσποινίδος
σκέφθηκες ὅτι μιὰ πού τὸ μενταγιόν ἔβγα-
σε τόσο κοντὰ σου θὰ ἦταν βλακεία σου
νὰ μὴ τὸ κλέψῃς. Δὲν εἶνε ἔτσι Ζαφείρη;
Καὶ τί τώανες;

— Τὸ πούλησα.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη ὁ Ζαφείρης νύ-
θωντας τὸ χεῖρ τοῦ Ἕλληνα Ρὺκ νὰ πᾶν
τὸν κορπὸ τοῦ δαγκωμένου χειρὸς του χλω-
μιασε.

— Ἀλλὰ, εἶπε, ἤθελα νὰ πῶ ὅτι εἶ-
χα σκοπὸ νὰ τὸ πούλησω...

— Καὶ ποῦ τάχεις κρυμμένο;

— Πίσω ἀπὸ τὸ σπῆτι μου μέσα σ' ἕ-
να ἀρχαῖο δοχεῖο λαδίου ποὺ εἶνε σκεπα-
σμένο μὲ χόρτα.

— Ὁρκίζεσαι;

— Ναί. Στὴν τιμὴ μου.

— Πῆγαινε νὰ τὸ βρῇς.

Ὁ Ζαφείρης πετάχθηκε ὀρθίος. Κατέ-
θηκε πρὸς τὴν κοίτη τοῦ ξεροῦ χειμάρρου
κι' ἔφθασε στὸ σπῆτι του. Οὐτὸ ὁ Ἕλληνας
Ρὺκ μὰ οὔτε καὶ οἱ δύο νέες σκέφθηκαν
ὅτι ὁ Ζαφείρης μπορούσε νὰ τοὺς φύγῃ.
Ἐκινεῖτο σὺν νὰ αἰσθανόνταν τὴ χροὰ τῆς
πιστῆς ἐκτελέσεως τῆς διαταγῆς ποὺ τοῦ
εἶχε δοθῇ. Καταλάβαινε ὅτι μόνον αὐτὸ
τὸν τρόπο μπορούσε νὰ σωθῇ. Ἀλλοιω-
τικά ἦταν χαμένος.

Στὴν ἐπιστροφή του ὁ Ζαφείρης περ-
πατοῦσε γρηγορώτερα. Ὁ Ἕλληνας Ρὺκ,
καθὼς τὸν ἔβλεπε ἔλγε, σὺν νὰ μιλοῦσε
στὸν αὐτὸ του μὲ χαμηλὴ φωνή: «Εἶνε
πιὰ ὁλοφάνερο ὅτι γιὰ τὴν ἀπόκτησιν αὐ-
τοῦ τοῦ μενταγιόν ἔγινε ὅ, τι ἔγινε. Καὶ
ἐξέροντας ἀπὸ τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ταχυδρ-
μείου ὅτι ὁ Μανόλιν ἔστειλε στὴν κόρη
τὸν μενταγιόν, ἔγινε ἀπὸ τὸν Ίεριχ' ἡ
ἐκστρατεία κατὰ τοῦ Μιραντόρ. Καὶ
γιὰ τὸν ἴδιον λόγον θὰ γίνῃ καὶ πάλι ἄλλη
ἐκστρατεία...

Κοι συνεχίζοντας τὴ σκέψιν του ὅταν πᾶ
γύρισε ὁ Ζαφείρης, τοῦ εἶπε:

— Ὁ κρατῆς τὸ μυστικόν.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Ζαφείρης. Τὸ ὑ-
πέσχεσαι.

— Σοῦ λέω λοιπόν ὅτι ἂν ἡ συμμορία

μάθῃ τὸ τί ἔγινε μεταξύ μας, ἐσὺ θὰ εἴ-
σαι ὑπεύθυνος, καὶ τότε σὲ περιμένει ἡ
φυλακή.

— Δὲν ξέρω ποτὲ τί κάνει ὁ Μπονιφάς.
Πέφτει μπρὸς μου χωρὶς νὰ τὸν περι-
μένω.

— Τόσο τὸ καλύτερο. Πού εἶνε τὸ με-
νταγιόν;

— Ὅριστε. Πάρτε το!

Ὁ Ἕλληνας Ρὺκ τὸ πῆρε στὰ χεῖρά του
καὶ ἄρχισε νὰ τὸ ἐξετάζῃ προσεκτικὰ. Ἦ-
ταν ἕνα μεταλλικὸν πρᾶγμα ποὺ ἔμοιαζε
σὰν χρυσό. Στὴ μέση ἦταν λίγος φουσκω-
μένος ὅπως εἶνε ὁ δίσκος τῆς ρολογιῆς κι'
ὁ γύρος του ἦταν στολισμένος μὲ πετρά-
δια ἀμέθυστον, ἀγάθι καὶ τοπαζίου. Ὁ-
λὴ ἡ ἐπιφάνεια εἶχε ὀψαντινὸν στυλ. Ἀ-
πὸ τὴν ἄλλη ὁμὴ τὸ μενταγιόν εἶχε ἕνα
κομμάτι ἀπὸ χοντρὸ κρύσταλλο ἀγύσμε-
νο ὅπως ἕνα γυαλί. Ἀνάμεσα τὸ κρύ-
σταλλο ἐκεῖνο διερκνέτο κατὰ πού ἐκινεῖ-
το. Καθὼς κινεῖτο τὸ μενταγιόν ἔβγα-
ζε ἕναν ὑπόκωφο ἦχο. Καθὼς ὁ Ἕλληνας
Ρὺκ στριφογύριζε μέσα στὰ χεῖρά του τὸ
μενταγιόν φαινόταν σὰν νὰ κυριεύονταν ἀ-
πὸ κάποια δυνατὴ συγκίνησι. Φαινόταν
σὰν τὸν ἀνθρώπου ποὺ ἐξαδρίσκει κατὰ
ποῦ ἔχασε. Καὶ πού τὸ εἶχε λησμονήσει
καὶ τώρα ἡ ἐπαφὴ τοῦ τοῦ ξανάφανε χα-
μένα συναίσθημα... Μιὰ μακρινὴ ζωὴ ἄρ-
χισε νὰ ξεχωρίζῃ ἀπὸ τὸ μενταγιόν ἐκεῖ-
νο. Κατὰ τὸ ἀνέκδοτο συνέβαινε μέσα
του. Δὲν ἤξερε ἀπὸ τί προήρχετο αὐτὴ
τοῦ ἡ ψυχικὴ ἀναταραχὴ κι' ἂν ὅ, τι ἐνοί-
θε μέσα του ἦταν ὄνειρο ἢ πραγματικό-
της, ἡ εἰκόνας ποὺ θέλανε νὰ ξαναζωντα-
νέψουν καὶ ἡ ἀντανάλασις τους ἦταν μέ-
σα στὸν ἐγκέφαλό του. Καθὼς ὅμως μέ-
σα στὴν ταραχὴ τοῦ ἐπῆξε μὲ τὰ δάκτυ-
λά του τὸ χοντρὸ κρύσταλλο τοῦ μεντα-
γιόν, αὐτὸ ἀνοίξε κι' ἄφανε νὰ γλυστρή-
σῃ ἀπὸ μέσα ἕνα πραγματικὸν ποὺ ἔμοια-
ζε σὰν ξερό κερί ἢ σὰν ξύλο.

Τὴ μπορούσε νὰ ἦταν τὸ πραγματικὸ
ἐκεῖνο, ποὺ μπορούσε νὰ ἦταν μέσα στὸ
μενταγιόν ἀπὸ αἰῶνα ὁλόκληρο; Φυλα-
κτὸ; Κεῖμηλο; Ὁ Ἕλληνας Ρὺκ ρώτησε
τὸν Ζαφείρη, μὰ κι' αὐτὸς δὲν ἤξερε τί-
ποτα. Γιατὶ ὅμως ὁ Ίεριχ' ἔδινε τόσο
τεράστια σημασία στὸ μενταγιόν; Γιὰ
ποῖο λόγο τὸ ἐκλεψαν; Καὶ γιατί ὁ Μα-
νόλιν τὸ ἀγόρασε κι' ἔσπευσε νὰ τὸ στεί-
λῃ στὴν κόρη του παρακολῶντας τὴν νὰ
μὴ τὸ ἀποχωρισθῇ ποτὲ; Καὶ ἡ ἐκστρα-
τεία κατὰ τοῦ Μιραντόρ; γιὰ τί ἔγινε;

Ὁ Ἕλληνας Ρὺκ αἰσθανόντας τὸν αὐτὸ
τοῦ πιδ ἀνήσυχο ἀπὸ τὰ ψυχικὰ συναι-
σθήματα ποὺ τοῦ προκαλοῦσε τὸ μεντα-
γιόν, παρὰ ἀπὸ τὸ καὶ τοῦ αἰνιγματοῦ
παρουσίαζε τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο. Τὰ δάκτυ-
λά του ριγοῦσαν ἀπὸ τὴν ἐπαφὴ μὲ τὸ με-
νταγιόν.

«Τὸ «Νούφαρο» ἐπιστρέφει πρὸς τὴν
Τουλῶνα. Ἡ Πασκουαρίλλα δὲν θέλησε
ν' ἀποχωρισθῇ ἀπὸ τὴν ὑπέρτασ τῆς καὶ
τὴν ἀδελφὴ τῆς. Θὰ πῆγαινε ἐκεῖ ὅταν θὰ
ἔσθαι ἡ ὥρα γιὰ νὰ δράσῃ ὅπως αὐτὴ
ἤθελε. Ἡ Ναταλία ποὺ εἶχε φάει καὶ κοι-
μηθῇ στὴν καμπίνα τῆς βγῆκε κατὰ τὸ
βραδύ στὴ γέφυρα. Ὁ Ἕλληνας Ρὺκ κα-
θόταν σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ σχοινιά. Ἀπὸ τὸ
πρῶτ' ἔβλεπε τὴν γέφυρα.

Βράδυζε, ὅταν οἱ γαλλικὲς ἀκτὲς διεγρά-
φοντο στὸν ὀρίζοντα. Τὸ βλέμμα τῆς Να-
ταλίας ἦταν προσηλωμένο στὴν ψηλὴ σι-
λουέττα τοῦ Ἕλληνα Ρά. Τὸν εἶχε δὲ νὰ
ζῇ καὶ νὰ βρᾷ χωρὶς μάσκα καὶ χωρὶς τὴν
προσποιητὴ εὐγένεια. Ἐτοί, σιγά-σιγά,
ἀρχίζει νὰ διεκδύῃ ὁλόενα καὶ πρὸς τὴν
ἐκστρατεία κατὰ τὸν Μιραντόρ. Καὶ
τώρα ἔξερνε πῶς τίποτα δὲν τὸν ἐνδιέφερε ἔκτος
ἀπὸ τοῦ νὰ ἐρευνήσῃ μὲ πάθος τὸ παρελ-
θόν του!

Κι' ἂν τὸν ἔβλεπε προσηλωμένον σ' αὐ-
τὴν, ἦταν γιὰ τὴν Ναταλία, παρου-
σιαζέτο ὡς ἕνα λεπτὸ στοιχείο τοῦ ἀ-
γνώστου παρελθόντος του καὶ γιὰ τὴν ἡ-
λικίαν ὅτι χάρις σ' αὐτὴν θὰ μπορούσε νὰ λύ-
σῃ τὸ αἰνιγμα ποὺ τοῦ βγῆκε σὰν φάντα-
σμα.

Ἡ ΣΤΙΓΜΗ : Εἰς τὸ προσεχές.

Ἡ ΞΕΛΙΔΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ

Αρσάκειο

ΓΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΓΡΑΦΟΥ
Κ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗ

Ἡ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΘΕΜΕΛΙΩΣΕΩΣ
ΤΟΥ ΚΤΙΡΙΟΥ. — ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΟ-
ΠΡΕΠΗΣ ΤΕΛΕΤΗ. — Ἡ ΠΡΟΤΟ-
ΜΗ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ. — Ὁ ΟΜΟΓΕ-
ΝΗΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΝ-
ΔΙΑΦΕΡΟΝ ΤΟΥ ΓΙΑ ΤΟ ΙΔΡΥΜΑ
—ΤΑ «ΕΡΓΑ» ΤΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΩΝ

Ἦταν μιὰ ἀνοικιὰτικὴ
μέρα τοῦ 1846. Οἱ
πιο διαλεχτοὶ τῆς
μικρῆς ἀκόμα Ἀθήνας, εἶχαν
προσκληθῇ σὲ μιὰ ἱστορικὴ γι-
ορτή: Τὴ γιορτὴ τῆς θεμελιώσε-
ως τοῦ Ἀρσακείου στὴν ὁδὸν Πα-
νεπιστημίου, ποὺ θὰ ἔχτιζε σ'
ἕνα ἐμπνευσμένο του σχέδιον
ὁ Μακεδὼν ἀρχιτέκτων Λύσαν-
δρος Καυταντζόγλου, ὅστερ'
ἀπὸ τὴν μεγαλὴ δωρὰ τοῦ Ὁμο-
γενεῖς ἀπὸ τὴν Ἡπειρὸ Ἀπο-
στόλου Ἀρσάκη.

Γύρω ἀπὸ τὴν Βασίλισσα Ἀ-
μαλία, ἐπίτιμο πρόεδρο τῆς φι-
λελευθέρου ἑταιρείας, ποὺ
πλασιάζονταν ἐπιφανεῖς σύμβου-
λοι, ὅπως ὁ Δ. Μανουκίου, ὁ Σπ.
Τρικούνης, ὁ Ι. Κωλέτης, ὁ Δ.
Ζαῖμης καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς
δοξαμένους στρατηγούς τοῦ
Εἰκοσίου ἔνα, στήριζαν τὴ λαο-
πὴν ἐκείνη συγκέντρωσιν κι'
ὅλες οἱ ἀρχόντισσες μὲ τὶς
πλοῖσιες ἐθνικὰς φορεσιὰς τους
καὶ σὲ ξεχωριστὴ θέσιν οἱ λυγε-
ρὲς κοπέλλες τῆς Ἀθήνας —
μαθητρίαι τοῦ Παρθεναγωγείου
— ποὺ φεγγοβολοῦσαν ἀπὸ σε-
μνὴ ὡμορφίαν κι' εὐμοιᾶσαν, θά-
λεγες, μὲ ζωντανὰ κρῖνα...

Ἦταν ἀπὸ λίγα χρόνια, τὸ
μέγαρο τοῦ Ἀρσακείου, ποὺ αἱ
ἱδρυταὶ τοῦ τὸ ἤβελαν, ὅπως ἔ-
φρασαν καὶ στὴν ἐγκύκλιον τῆς
ἀνεγερσέως του: «Ὡροῖν καὶ
ἐπαρκὲς προκαλοῦν τὴν παρου-
σίαν τῶν ἑλλῶν καὶ τὴν ἐλπίδα
τῶν Ὁμογενῶν, ἐγκαινιάσθη-
κε περιλαμπρὸς κι' ἀπετέλεσε
πραγματικὸν τὸ κόσμημα τῆς
νέας Πρωτεύουσας.

Τὸ Ἀρσάκειο, στὴν ἀπείρι-
τὴ ἀπλότητά του εἶχε μιὰ με-
γαλοπρέπεια νεο- Ἀθηναϊκοῦ
ρυθμοῦ, καὶ γιὰ μοναδικὸν του
κόσμημα στὸ ἀέτωμα τῆς προ-
σώψεως τοῦ εἶχε — ἐν εἰ-
κόμῃ — μιὰν ὠραίατα πρῶτον
μὴ τῆς Ἀθήνας ἔργον τοῦ ξε-
χωριστοῦ γλύπτου Δορύσου καλ-
λιτεχνολογοῦ συνεργάτου τοῦ Καυ-
ταντζόγλου. Γιὰ πρότυπον τῆς
Θεᾶς τῆς Σοφίας, κι' οἱ δύο μὰ
ζῇ, εἶχαν διαλέξει τὸτε ἀνάθε-
σα σ' ὅλες τὶς «ὠραίες» τῆς
Ἀθήνας τὴν Αἰκατερίνη Πολυ-
ζών, μὲ τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν
κατασκευήν.

Μιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς ὠραϊότερες
ἀδελφές Πολυζών, ποὺ ἡ φήμη
τῆς καλλονῆς τους ἔμεινε στὴν
ἱστορίαν.

Ἀκόμα κι' ὁ «ἄσπονδος» φι-
λος τῆς Ἑλλάδος ὁ Ἐντὺν
Ἀυτοῦ, ὅταν ἦθε στὴν Ἀθή-
να καὶ τὶς γιῶρισε, ἔγραψε σ'
ἕνα ἀπὸ τὰ βιβλία του, αὐτὰ

τὰ λόγια: «Ἐνας ποὺ ἐπισκέ-
πεται σήμερον τὰς Ἀθήνας,
δύο πρᾶγματα θὰ σταθῇ νὰ
θαυμάσῃ: Πρῶτον τὴν Ἀκρόπο-
λιν καὶ αὐτὸς κατόπιν τὰς
τρεῖς ὠραϊοτάτας θυγατέρας
τοῦ Πολυζών!».

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴν, τὸ Ἀρ-
σάκειο καὶ τὸ πρῶτον Πανεπι-
στημιο στὸ Ριζοκαστρο — ἔρ-
γο τοῦ ἀλλοῦ μεγάλου Μακε-
δόνα ἀρχιτέκτονος, τοῦ Σταυ-
Κλεάνθους — σχεδὸν ἐρειπω-
μένο σήμερον ἦταν τὰ πρῶτα
σύμβολα ἀνώτερης μορφώσεως,
μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς
Ἑλλάδος.

Καὶ οἱ Ὁμογενεῖς ἀπὸ τὸ ἔ-
ξωτερικόν, ἔστειλαν μ' ἐνθουσι-
ασμὸν σ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ τους

Πεσμαζόγλου μιὰ σειρά ἀπὸ
μικρομάγαζα ἐλλεινῆς μορφῆς,
ποὺ χαντάκωσαν αἰσθητικὰ τὸ
κτίριον.

Καὶ τώρα τελευταῖα πάλι,
οἱ ἴδιοι ἀρμόδιοι διαχειρισταὶ
τοῦ κτιρίου, ἀπεφάσισαν — ἀ-
θροῦσα καὶ μεθοδικὰ — νὰ χτί-
σουν ἄλλη μιὰ σειρά μαγαζίων
μπροστὰ ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν με-
γαλὴν λατρετὴν εἰσοδὸν μὲ τὶς
καρμάρ-
νες σκάλες του, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ
Πανεπιστημίου, ποὺ θὰ κρῖνον
ὁλοτελὴ κι' ἀντιαισθητικὰ —
ποῖος τὴν προσέχει; — τὴν θέα
του, κι' ἀκόμα, στὸ ἴδιον
τοῦ, πρὸς τὴν ἄνοιξιν ἕνα
πολυτέλειον... καμπάρ-
εῖς ἐισοδηματῶν!...

Μὲ τὶς νέες αὐτὲς προσθή-

Τὸ μέγαρο τοῦ Ἀρσακείου μὲ τὰ διάφορα μικρομάγαζα, τὶς
ρεκλάμες καὶ τὰ λατὰ ἐκθέματα, ποὺ κατὰστρέφουν τὴν
πρόσωπὸν του.

τῆς, τοῦ Χάνσεν, τοῦ Σάνου-
περ, ἀργότερον τοῦ Τσίλερ, καὶ
θάρουν μεγάλου δίκου νὰ ποῖν:
«Ἡ Ἑλλὰς γύρω στὰ 1840
δὲν εἶχε κανένα δικὸ τῆς Ἀρχῆς
τέκτονα. Ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἔ-
κείνη τὴν ἐποχὴν ἦσαν ἀμόρφω-
τοι. Κι' ἂν ἔχουν γάσπον τοὺς
ἐξένοους ποὺ τοὺς ἔχτισαν ὡραῖα
μέγαρα στὴν Ἀθήνα!».

Ἐτοί, τὰ ὀνόματα τοῦ Κλε-
άνθους τοῦ Καυταντζόγλου,
τῶν ἀρχιτεκτόνων τῆς Ἀθήνας
μὲ τὴν μεγάλη Ἑλληνικὴν Ψυχὴ,
ποὺ δόξασαν τὸν τόπον τους ἢ
τὰ ἔργα τους, θὰ σβηστοῖν, χά-
ρις στὴν ἀγνωμοσύνη τῶν ἀπο-
γόνων.

— Κι' ἀλλοίμονον στοὺς ἀπο-
γόνους ἐκείνους ποὺ δὲ δειχνῶν
σεβασμὸν στὸ ἔργον τῶν πατέ-
ρων τους...

Γιὰ νὰ περισωθῇ τὸ Ἀρσά-
κειο ἀπὸ τὸν αἰετοῦ κίνδυνον ἔ-
ξαφανίσσεως ἀγωνίζομαι κι' ἐγὼ
ἰδιαιτέρα ἀπὸ καιρὸ. Μόλις ἔ-
μαθα πὼς ἔγινε κίλδαν — στὰ
κουφὰ — ἡ δημοπρασία γιὰ
τὸ γτίσιμο τῶν νῶων μαγαζίων,
ἔτρεξα νὰ φωνάξω στὸν ἀθηναῖ-
κὸν Τύπον. Καὶ δέχτηκε νὰ νρά-
ψῃ θερμὰ γιὰ νὰ σωθῇ τὸ ἱστο-
ρικὸν μέγαρον.

Ἀκόμα πρὶν θερμὰ ἐνῶσε
κι' ὁ διαλεχτὸς «Ἀθηναῖος» στὴ
στήλην τοῦ τῆς «Καθημερινῆς»
στὸ φύλλον τῆς 18)4)47.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Τύπον, τὸ
Τεχνικὸν Ἐπιμελητήριον, ὁ Σὺλ-
λογος Ἑλλήνων Ἀρχιτεκτόνων,
οἱ καθηγηταὶ τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς
στὸ Πολυτεχνεῖον, ἔστειλαν ἔν-
δοξα ἐντονωτάτης διαμαρτυ-
ρίας στὶς ἀουδίες Ὑπουργείας
γιὰ τὸ ἀπειλοῦμενον γκρεμίσμα
καὶ ζήτησαν νὰ διατηρηθῇ τὸ
Ἀρσάκειον ὡς «ἱστορικὸν μνη-
μεῖον τῶν νεωτέρων Ἀθηνῶν».

Ὅσο δὲ γιὰ τὶς αἰετοῦς ἀ-
νάγκες τοῦ νέου Ἀρσακείου,
ποὺ βέβαια πρέπει νάχη σοβα-
ρὰ ἐκδομήματα γιὰ νὰ συνεχί-
σῃ τὸ μεγάλο ἐκπαιδευτικὸν τοῦ
ἔργου, ὅλοι οἱ παραπάνω ἰδι-
κοὶ προσεφέρθησαν νὰ καύουν
τὶς ἀναγκαῖες μελέτες, ὥστε
στοὺς ἄλλους χάροους τοῦ τε-
τραγώνου νὰ γίνων χτῖρια ποὺ
νὰ ἐξυπηρετήσουν μὲ τὸ παρὰ
πάνω τὴν Φιλελευθέρου ἑ-
ταιρεία.

Τὸ παλὸν Ἀρσάκειον ἐπι-
βάλλεται ν' ἀπελευθερωθῇ ἀπὸ
τὶς δικαστικὰς ὑπηρεσίας ποὺ
φιλοξενεῖ μὲ φθορὰν τοῦ ἀπὸ
χρόνια. Ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰ
μικρομάγαζα ποὺ τοῖς κλεισαν
τὴν θέαν, καὶ ἐπισκευαζόμενον
προσεκτικὰ, νὰ στεγάσῃ ὑπο-
μακρὰ ἀνεπὶ στίς αἰθροῦς
τῶν δύο ὁρόφων τοῦ τοῦ ἔθου-

ΣΤΟ ΒΥΘΟ

— Ψίτ! Ψίτ!..

— 'Αν οί κένταυροι ήσαν ταξί :
— Είσαι ελεύθερος :

λογικό μας Μουσείο, που είχε σήμερα χωρίς στέγη.

Το 'Ασάκειο έτσι θύ σ'αθή για πάντα, και θ' αποτελέσει πάλι ένα στολίδι της 'Αθήνας για τους 'Αθηναίους, με μία μαρμαρίνη πλάκα εντειχισμένη στην είσοδό του, που να λέει στους μεταγενέστερους την ιστορία του.

Μιά δ κίνδυνος δεν πέρασε. — Κι' αν εξαφανισθή σήμερα το 'Ασάκειο, αύριο θ' ακολουθήσουν κι' άλλα μέγαρα ιστορικά την τύχη του.

Γι' αυτό πρέπει όλοι μαζί οι 'Αθηναίοι να ενδιαφερθούμε ζωηρά για τη σωτηρία του. 'Η εξαφάνισή του, θα είναι ένα 'Ηρωστικό έγκλημα κατά της ιστορίας των 'Αθηνών. Και το έγκλημα αυτό, έχου με όλοι μαζί την υποχρέωση, να το έμποδίσουμε, με κάθε θυσία.

ΚΩΣΤΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

Η 'Αμαλία

είχαριστημένη γράφει στην φίλη της :

'Αγαπητή μου φίλη μιά ώραία έκπληξη που, ασφαλώς θα σε κάνει να νοιώσεις τη μεγαλύτερη χαρά της ζωής σου. Σ' ένα γνωστό κύκλο μου συνάντησαν με θέρη τη δερματοθεραπευτική κρέμα προσώπου (KENT).

Λοιπόν, άσπρητή μου σε βεβαιώ είνε άσύγκριτη, υπέρροχη και τα αποτελέσματά της κατ'αποψη και άμεια. Λένε ότι περιέχει έκλεκτους χυμούς δεν δρουν π... παράγει μιά ωριμμένη περιφέρεια της 'Αφρικής.

Κρέμα KENT

Ζητήσατέ την παντού.

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελίδα 28.

'Επίκαιρα Είκονογραφήμένα ΝΕΑ & ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

Ο άρμοδιώτερος να κρίνει καλλίτερα από κάθε άλλον το μέγεθος της δημοτικότητας ενός κινηματογραφικού αστέρος είναι αναμφιδότως ο ταχυδρομικός διανομέας. Αυτός από τον αριθμό των επιστολών που λαβαίνει κάθε «άστέρας» ήμπορεί να κρίνει αν π.χ. η Νταϊνός είναι πιο δημοφιλής από μιά άλλη ηθοποιό. Όσον άφορα το περιεχόμενο των επιστολών, αυτό πιά είναι το πιο πολυποικίλο διανοητικό σύμφυτο του μπορεί να διαβάσει κανείς. Οι θηλυκοί «άστέρες» λαβαίνουν γράμματα στα οποία βλέπει κανείς τις πιο εξεζητημένες και παράλογες εκδηλώσεις θαυμασμού ήρωτος. Άλλα κι' οι άρσενικοί «άστέρες» δεν πάνε πίσω. Ο Τάυρον Πάουερ π.χ. έλαβε ένα γράμμα προερχόμενο από ένα κορίτσι δώδεκα χρόνων. Στο γράμμα αυτό η νεαρά έρωτοπαθής 'Αμερικανίδα έγραφε στο Τάυρον Πάουερ ότι τον δίνει προθεσμία τριών μηνών. 'Αν στο διάστημα αυτό ο καλλιτέχνης δεν δεχθή να γίνει άνδρας της θ' αυτοκτονήσει!...

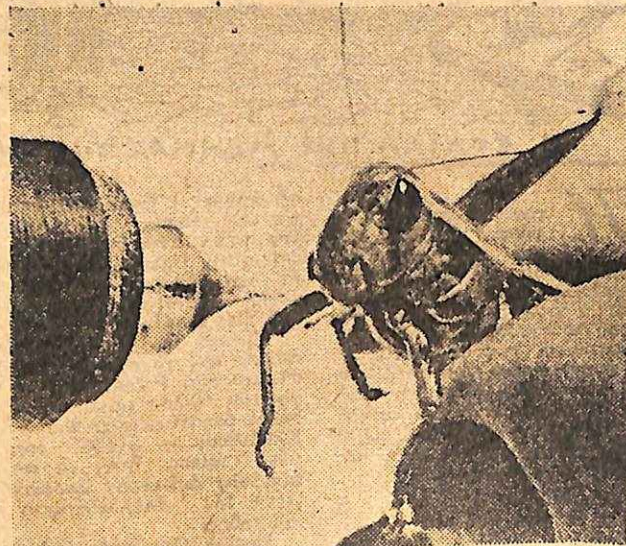
Η ΑΙΩΝΙΑ ΝΕΟΤΗΣ

Ο δρ. 'Οσκαρ Στράους, Ένας Αυστριακός ιατρός έγκατε στημένος στη Νέα 'Υόρκη, άνε κάλυψε καθώς ο ίδιος ισχυρίζεται το μυστικόν της αιώνας νεότητας. Και η βάσις τού μεγάλου αυτού μυστικού είναι απλουστάτη. Ο δρ. Στράους συμβουλεύει τους άνδρες που δεν θέλουν να γεράσουν κι' επιθυμούν να μένουν αιωνίως νέοι να μη πίνουν ποτέ πολύ ζεστό καφέ. Κατά την γνώμη του ο καφές σκληραίνει τις αρτηρίες και φέρνει υπέρτασι των νεύρων. Όσον άφορα την καπνιά, ο δρ. Στράους λέει ότι δεν είναι η νικητική έκρηξη που βλάπτει τον ανθρώπινο οργανισμό, αλλά οι άλλες ουσίες που περιέχει.

ΤΟ «ΜΕΘΥΣΟΜΕΤΡΟΝ»

Ήταν ποτέ δυνατόν να φαντασθίτε ότι δίπλα από το θερμόμετρο, το βαροόμετρο, το υαόμετρο κι' όλα τα άλλα «μέτρα» θα ένεφανίζετο και το «μεθυσομετρον»; Μάλιστα! Αυτό το φοβερό γιά τους μηκοήδεις εργαλείο, έτεθη σε χρήση στην πολιτεία του Μίτσιγκαν της 'Αμερικής. Πρόκειται περί ενός όργάνου το οποίο καταμετρά την ποσότητα του ποτού που ή πие ένας άνθρωπος. Το όργανο αυτό που δεν είναι καθόλου πολυσύνθετο και πολύπλοκο αποτελείται από μιά λαστινένια φούσκα στην οποία υπάρχει ένα κοκκινωπό υγρό. Το υπό έξτασην άτομο φουά μέσα στη φούσκα και ταυτόχρονα ο άστυνομικός με το χρονόμετρο στα χέρι παρακολουθεί πόσος χρόνος νοερίσθηκε διά να απο-

ΘΕΡΜΟΜΕΤΡΟ... ΑΚΡΙΔΩΝ

Στην εικόνα βλέπετε ένα πραγματι μικροσκοπικό θερμόμετρο με το οποίον μετράται η θερμοκρασία της ακρίδας. Αι διαστάσεις του θερμομέτρου είναι 5)1000 του δακτύλου. 'Η επινόησις του θερμομέτρου αυτού οφείλεται στις έρευνες προς εξεύρεσιν τρόπου αποτελεσματικής καταπολέμησης των ακρίδων οι οποίες ως γνωστόν προκαλούν τεράστιες καταστροφές

στη σιτηρά. 'Από την θερμομετρική της ακρίδος εφορμήσθη η έντασις της επιδρομής των ήλιακων ακτών επί του εντόμιου αυτού. Μ' αυτό τον τρόπο ολέσιση των πλέον εις θέσιν να καθορίσουν στους γεωργούς την ποσότητα της χρησιμοποίησεσ όποτελεσματικώς των εντομοκτόνων φαρμάκων κατά των ακρίδων.

ΠΩΣ ΚΥΝΗΓΟΥΣΑΝ ΟΙ ΦΑΡΑΩ

'Από την έκθεσιν μιάς βρετανικής επιστημονικής αποστολής πληροφορούμεθα ότι τα βουβά σκυλιά της «μπαλεντζί» που είναι τόσο άφωσιωμένα στον άνθρωπο είναι τα σκυλιά που χρησιμοποιούσαν οι Φαραώ κατά κυνήγι τους. Τα σκυλιά αυτά έχουν τις σωματικές διαστάσεις των «φύε τερριέ». Τ' αυτιά τους είναι όρθια και το ρύγχος τους είναι σαν της τίγρεως. 'Από το ρύγχος τους, διεπιστώθη ότι τα σκυλιά τα χρησιμοποιούσαν οι Φαραώ κι' αυτό γιατί σε διάφορες αναπαράστασεις που βρίσκονται στους αρχαίους τάφους ξεχωρίζουν από τα άλλα εικονιζόμενα ζώα. Και σήμερα ακόμη τα σκυλιά «μπαζιντζί» χρησιμοποιούνται από τους κυνηγούς της 'Ανω Αιγύπτου.

Χρωματισθή το κοκκινωπό υγρό. 'Από τη διάκριση του χρώματος κρίνεται αν το υπό έξτασην άτομο ήπια ή δεν ήπια ποτό κι' αν ήπια πόσο ήπια. Το «μεθυσομετρον» χρησιμοποιείται κυρίως γιά τους οδηγούς αυτοκινήτων εάν τυχόν δώσουν την υπόνοιαν, στον άστυφύλακα της Τροχαίας Κινήσεως ότι είναι μεθυσμένοι.

ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΙ ΓΑΜΟΙ

'Από μιά στατιστική της πολιτείας τού Νιούρκ της 'Αμερικής διαπιστώνεται ότι οι διαζευγμένοι που ξαναπαντρεύονται γιά δεύτερα φορά είναι εϊτυχέστεροι από κείνους που παντρεύονται γιά πρώτη φορά. 'Από την σχετική έρευνα που έγινε απέδειχθη ότι τα 78% κείνων που χώρισαν και ξαναπαντρεύτηκαν γιά δεύτερη φορά θεωρούν τον έαυτό τους εϊτυχή ή και πολύ εϊτυχή. 'Επίσης από την έρευνα αυτή συνάγεται ότι οι πολιτικοί νάνοι είναι δλιγώτερο σταθεροί από τους θεοσκευτικούς γάμους.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΠΟ «ΑΛΑΤΙ»

'Η πικρή πρωτότυπη αλλά και μοναδική γιά το οικοδομικό της υλικό είναι άσφαλας μιά εκκλησία του Αγίου 'Αντωνίου που κτίστηκε έξ ολοκληρου από τετραγωνούς δοκους δοκυτό αλατιού στα έγκρατα ενός μεταλλείου στη Βιλιόστα της Πολωνίας. Ο 'Εσταυρωμένος κι' ό,τι άλλο ύπάσχει μέσα σ' αυτή την εκκλησία είναι από αλάτι! Βρίσκεται σε βάθος τριακοσίων μέτρων από την επιφάνειαν της γης και γιά να φθάση κανείς εκεί κάτω θα πρέπει να κατέβη τετρακόσια δύο σκαλοπάτια.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΜΕΤΑ ΤΙΣ ΕΝΝΗΑ

ΤΟΥ ΦΙΛΙΠΠΕΣ ΟΠΠΕΝΧΑΪΜ

110Α

— Καί ποιά είναι η διαφορά όταν παύση κανείς να είναι βιοπαλαιστής ;

— Ό όταν έχη κανείς χρήματα του είναι εύκολώτατο να βρη γυναίκα συντροφιά χωρίς ανάγκησι μελλοντικών υποχρεώσεων. 'Απλώς πληρώνει τοίς μετρητοίς. Δεν ξαίρω αν καταλαβαίνης τι ακριβώς έννοώ, αλλά πάντως το βέβαιον είναι ότι μιά σύζυγος αποτελεί ανάγκη γιά τον φτωχό και πολυτέλεια γιά τον πλούσιον. Αυτή λοιπόν την πολυτέλεια δεν άποκλείεται να την προσφέρω μιά μέρα στον έαυτό μου.

'Η Λαίδη Μύριελ έγέλασε γλυκά.

— 'Εν τοιαύτη περιπτώσει άκουσε τη συμβουλήν μου, τού είπες : Μη διοσθής. Καί τώρα πάμε να κοιμηθούμε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ο ΛΟΡΔΟΣ ΑΝΤΡΙΓΚΤΟΝ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ

Όταν ο Μάρτιν επέστρεψε από το Λονδίνο άργα το απόγεμα της επομένης ένα έξαιρετικά διασάρεστο συναίσθημα του πίεζε την καρδιά—κάτι που ήταν συγχρόνως και άπογοητευσις και φόβος—έναν φόβος άκαθόριστος, άδικαιολόγητος.

Το πρόσωπο του φύλακος που τού άνοιξε την βαρεία σιδηρόφρακτα πόρτα τού πάρκου, ήταν αινιγματικό και βλοσυρό όπως πάντοτε.

Καθώς το αυτοκίνητό του γλυστρούσε τώρα άθόρυβα κάτω από τους πλατάνους τού πάρκου, ο Μάρτιν έρριχνε ανήσυγες ματιές ολόγυρα. Τίποτε δεν είχε αλλάξει κατά τη διάρκεια της εικοσιτεσσάρου άπουσίας του. Οι πρασιές και οι κήποι διατηρούσαν την ίδια πάντοτε ωμορφιά, οι δάκρυθοι ανέδιδαν το μεθυστικό άρωμά τους και από το πάρκο έφθανε ο αϊώνια γλυκός ψιθύρος των κλαδιών και των φύλλων και οι ώραιες τριλλίες των άηδονιών. 'Εν τούτοις η άτμόσφαιρα ήταν βαρεία από μελαγχολία.

Στην είσοδο τού πύργου περίμενε ήδη ο γέρο — άσπρομάλλης υπηρέτης. — 'Ολοι είν' εν τάξει. Μαλλοους; τόν ρώτησε ο Μάρτιν.

— Όλοι, είναι καλά, κύριε. 'Η έξοχότης του σάς περιμένει στο καπνιστήριο. Επιθυμεί να σάς δη όπωσδήποτε πρό τού δείπνου.

— Είνε μόνοι ;

— Μάλιστα. Οι νεαρές κυρίες ανέβηκαν στα δωμάτια τους γιά ν' αλλάξουν μετά το τένις.

Ο Μάρτιν τράβηξε κατ' ευθείαν γιά το καπνιστήριο. Μόλις τόν είδε, ο Λόρδος άνεπήδησε από την πολυθρόνα όπου ήταν έξαπλωμένος. Στο χλωμό πρόσωπό του ήταν ζωγραφισμένη πραγματική άγωνία. Φαινόταν τοσμερά καταβεβλημένος σαν να είχε ύποστη κάποια φοβερή δοκιμασία. Βλέποντάς τον ο Μάρτιν έννοιωσε βαθύν οίκτο.

— Λοιπόν; ρώτησε ο Λόρδος πνιχτά. Πήρες την άδεια τού γάμου ;

— Μάλιστα, την έχω δώ, στην τάπητη μου.

Ο Λόρδος 'Αντριγκτον ανέπνευσε βαθεία με άνακαούφισι.

— Να την δώ, έπέμεινε.

Ο Μάρτιν τούδωσε το μικρό κομμάτι της περγαμνής. Ο Λόρδος 'Αντριγκτον διάβασε προσεχτικά κάθε λέξι τού περιε-

χομένου της. Κατόπιν την ξαναδιπλώσε και την επέστρεψε στον Μάρτιν.

— Αύριο... μουρούρισε. Ο γάμος πρέπει να τελεσθή αύριο.

Ο Μάρτιν έννοιωσε πάλι το δυσάρεστο σφίξιμο στην καρδιά.

— Πρέπει όμως προηγουμένως να μου δώσετε μερικές συμπληρωματικές εξηγήσεις, να μου παράσχετε ώρισμένες πληροφορίες, παρετήρησε.

— Θα σ'η πώ ό,τι μπορώ... ό,τι μου επιτρέπεται να σ'η πώ, άποκρίθηκε ο 'Αντριγκτον με φωνή που έτρεμε σχεδόν. 'Υπάρχουν μερικά πράγματα που οφείλεις, φυσικά να τά παραδεχθής ως αλήθειες απλήρες, μη έπιδεχόμενα συζήτησι. 'Ενα απ' αυτά είναι η άφάνταστη άτίμια τού Πόρλ...

— Έπεχείρησαν διόλου να σάς δούν σήμερα οι 'Ξέντλεμαν αυτοί; ρώτησε ο Μάρτιν.

— Όχι, κανένας πάντως δεν τούς είδε να περιφέρονται κοντά στον πύργο. Καθώς έχω πληροφορηθή, περνούν τις μέρες τους παίζοντας χαρτιά και πινοντας. Δεν κάνουν τίποτε άλλο. Έχω άρχισει να καταλαβαίνω...

— Να καταλαβαίνετε τί; ρώτησε ο Μάρτιν.

— Τι επιδιώκουν με την τακτική τους αυτή, εξήγησε με πικρία ο Λόρδος 'Αντριγκτον. Ός βαρυσταίοι οι άνθρωποι αυτοί είναι άσυναγνώστοι. Ξαίρουν πολύ καλά τι φοβερό μαρτύριο άποτελεί γιά μένα η παρουσία των έξω από τον πύργο. Ξαίρουν ότι μέρα με τη μέρα γίνονται δειλότεροι. Ναί, Μάρτιν, δειλότεροι! Συμπεριφέρονται τώρα σαν να έχουν εγκαταλείψει την ιδέα να εισβάλουν διά της βίας στον πύργο. Φροντίζουν όμως να με κρατήν σ' αυτήν την άβεβαιότητα που μ' άφανίζει ψυχικά... που με σκοτώνει.

Ο Μάρτιν έννοιωσε ένα κύμα άπερίοριστης συμπάθειας να πλημμυρίζει την ψυχή του. Όσοδήποτε άκατανόητη και αν τού έφαινετο η όλη ύπόθεσις, δεν μπορούσε να χωρέση καμμία άμφιβολία ότι ο άνθρωπος αυτός υπέφερε.

— Μου επιτρέπετε να σάς δώσω μιά συμβουλή; ρώτησε με σοβαρό ύφος.

— Βεβαιότατα...

— 'Αν ήμουν στη θέση σας, ξαίροντας ότι μοιραίως μιά μέρα θα έπρεπε ν' αντιμετωπίσω αυτούς τους ανθρώπους, δεν θα τούς περιμένα με έπαρμόσουν πρώτοι το προδιαγεγραμμένο σχέδιό τους, αλλά θα

Ο Λόρδος ΑΝΤΡΙΓΚΤΟΝ

προκαλούσα έχω ο ίδιος την συνάντησι. 'Η γνώμη μου λοιπόν είναι να στείλετε κάποιον να καλέση τούς κ. κ. Πόρλ και Γκρόουντ στον πύργο...

Γιά κάμπορες στιγμές ο Λόρδος έμεινε βυθισμένος σε σκέψεις.

— Ποδ μιάς έβδομάδας, όμολόγησε, η συμβουλή σου αυτή θα μου προξενούσε νευρική κρίσι. 'Η σκέψις να δεχθώ οικειοθελώς αυτά τα βωμερά ύποκειμενα κάτω από την στέγη μου θα μου φαινόταν τριλάχιστον έξεφρενική. Σήμερα, όμως, σκέπτομαι έντελώς διαφορετικά. Μπορώ ν' άνεγθώ τά πάντα έκτός από αϊτήν την άβεβαιότητα. 'Αν είναι γραφτό να πεθάνω δολοφονημένος, προτιμώ να τελειώνω μιά ώρα άσχητερα...

— Δεν θα τολμήσουν να έπιχειρήσουν το παραμικρό έναντίον σας, δήλωσε με πεποίθησι ο Μάρτιν. Δεν είναι ήλίθοι. Θα ξαίρουν βέβαια ότι στην 'Αγγλία υπάρχουν ασίηστοι νόμοι κατά των κακοποιών και των έκδιαστών και ότι οι νόμοι αυτοί εφαρμόζονται άμείλικτα. 'Αλλ' έκτός των νόμων, λόρδε 'Αντριγκτον, ύπάρχω και εγώ. Καί όμολογώ ότι δεν θα υού ήταν διόλου δυσάρεστον να τσάκισω τά πλευρά αυτών των παλαιοθρώνων.

Ο Λόρδος 'Αντριγκτον έμεινε μερικές στιγμές με σκυμμένο κεφάλι, μουρμουρίζοντας ακατάληπτες λέξεις.

— Ο Θεός σε ώδήγησε εκείνο το βράδυ στην πόρτα μου. Μάρτιν Μπάνε!... είπες τέλος. Είσαι ο άνθρωπος ακριβώς που μού χρειαζόμην σ' αυτές τις δύσκολες ότι γυές. 'Η φύσις σ' έχει προικίσει όχι μόνο με ψυχραιμία θάρρος, αλλά και με ήγιστά τη ειδικότητα, η οποία σε βοηθεί να εισέσχω χωρίς άμείωτος στην ουσία κάθε ζητήματος και άναγκάζει την φαντασίαν σου.

» Φυσικά θα έπιθυμούσαν πολύ να με δολοφονήσουν και από της δικής των άπόψεως είμαι άξιος αυτής της τύχης. 'Εν τούτοις δεν θα το έπιχειρήσουν έκτός αν επινοήσουν κάποιον τρόπο να διαφύγουν μετά την τιμωρία. Καί τον τρόπον αυτόν ύπάρχουν πολλές πιθανότητες να τόν έρουν, Μάρτιν. Είνε έξυπνοι, σατανικά έξυπνοι! Κι' εγώ στον καιρό μου δεν θα μπορούσα βέβαια να θεωρηθώ ως πρότυπον τιμιότητας, αλλά συγκρινόμενος σ' αή τους ήμουν άκακο άρσάκι. Είδα κάποτε τον Γκρόουντ να βασανίζει και να σκοτώνει έναν άνθρωπο... Τό θέαμα δεν ήταν διόλου εϊχάριστο! 'Αν είχα έκείνη την στιγμή τη πιστολιά μου, θα τού φέτανα τού δυστυχισμένου μιά σφαίρα στο κεφάλι γιά να δώσω ένα τέλος στα μαρτύριά του.

— Ναί, αλλά δεν φαντάζομαι να νομίζετε ότι τέτοια πράγματα μπορούν ν' συμβούν και σε τούτη τη χώρα παρετήρησε ο Μάρτιν.

Ο Λόρδος κούνησε το κεφάλι. 'Η έκφρασις των ματιών του ήταν κάπως ζωηρότερη και η ύποθεσις των λεπτών χειλιών φανέρωνε περισσότερο κυνισμό.

— 'Ασφαλώς όχι, έκανε. 'Εδώ μόνο ψυχές μπορούν να βασανίσουν αυτοί οι άτιμοι... Καί τώρα πήγαμε καλύτερα ν' αλλάξω γιά το δείπνον, Μάρτιν. Πούσεε, ούτε λέει στη Μύριελ και στη Λαουρέτια. Πρέπει ν' άκούσουν πρώτα τις δικές μου εξηγήσεις.

— Μην άνησυχήτε! 'Αλλωστε δεν θα ήξαιρα τί νά τούς πώ...

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελίδα 29.

αλέττα—Ενν, Βαθ, γλυκό κόκκινο που ταίριαζε υπέροχα με την μελαχροινή ώμορφιά της.

— Είμαστε βέβαια ότι δεν έπρόκειτο να επιστρέψω, του είπε η Μύριελ. Κατόπιν πολυώρου συζητήσεως η Λαουρίτα κι' εγώ κατελήξαμε στο συμπέρασμα ότι αυτή η μυστηριώδης υπόθεση που σε ανάγκασε να πας στο Λονδίνο, ήταν ένας ευσχημικός τρόπος να απαλλαγής της φιλοξενίας μας...

— Μά σάς είχα δηλώσει ρητώς ότι θα επέστρεφα, τους υπενθύμισε ο Μάρτιν.

— Οί άνδρες είναι εκ φύσεως ψεύτες, αποκρίθηκε εκείνη διαλέγοντας, μιά σοκολάτα. Και δαγκώνοντας την πρόσθεσε: Λαουρίτα, ο φίλος μας Μάρτιν είναι ασφαλώς εμπνευσμένος άνθρωπος. Παρά την απειρία του, ανέκαλυψε το μοναδικό κατάντημα όπου μπορεί να προμηθευθεί κανείς αυτές τις μεγάλες σοκολάτες Βαυλίας.

Για μιά ή δύο στιγμές η Λαουρίτα προσήλωσε το λαμπρό βλέμμα της στο πρόσωπο του Μάρτιν.

— Μά δεν θα μας πής λοιπόν τι πήγες για κάνης στο Λονδίνο; τον ρώτησε με τη γλυκύτητα της φωνής.

— Ο Μάρτιν δίστασε.

— Είχα να εκτελέσω κάποιον έντολή του Λόρδου "Αντριγκτον, αποκρίθηκε τέλος.

— 'Ο θεός φαίνεται σήμερα τρομερά ανήσυχος, του ψιθύρισε εμπιστευτικά η Μύριελ. Είμαι βέβαια ότι η επιστροφή σας τον ευχαρίστησε τουλάχιστον όσο κι' εμάς. "Υστερα από μερικά λεπτά ένεφανίσθη ο Λόρδος. Το πρόσωπό του φαινόταν λιγότερο ουσιώδες, το παρουσιαστικό του φαινόταν περισσότερο αυτοπεποίθησι. Το βλέμμα του δεν εξέφραζε την βαθεία εκείνη αγωνία που πριν από λίγη ώρα είχε προκαλέσει τον οίκτο του Μάρτιν.

— Επήρε ένα λευκό λουλούδι από ένα ανθοχείο και το τοποθέτησε στην μπουτονιέρα του.

— Μιά παλιά συνήθεια της Ριβιέρας που δεν έβρα γιατί τη θυμήθηκε άπαιστος, παρετήρησε ουφώντας το κοκτέιλ του.

— Η Ριβιέρα! αναστάναξε με νοσταλγία η Λαίδη Μύριελ. Σε σας βασίζω την μοναδική μου έλπίδα να ξαναπαω ποτέ εκεί θείο. 'Ο πατέρας δεν έννοιεί να το κου νήσει από την "Αγγλία και φυσικά γιά τίποτε στον κόσμο δεν θα δεχόταν να μου παράσχει τα μέσα γιά να πάω μόνη.

— Ο Λόρδος ξαναγέμισε το ποτήρι του.

— Καθώς σου έχω πη επανειλημμένως, αγαπητή μου Μύριελ, παρετήρησε, πρέπει να παντρευθής. Μόνον έτσι θα μπορούσες να ταξιδεύεις όσο και όπου θέλεις.

— Τι απάνθρωπη παρατήρησης. Θεέ μου! παραπονέθηκε η Μύριελ. Ξέρετε πολύ καλά ότι ο γάμος είναι ο μεγάλος καύμος της ζωής μου. 'Αφού έδοκίμασα τις απολαύσεις της χειραφετήσεως, δεν νοιώθω πιά παρά έναν πόθο : να παντρευθώ! Κανένας όμως από τους πραγματικά συμπληπτικούς ανθρώπους που γνωρίζω δεν φαίνεται διατεθειμένος να πιστέψω ότι το γάμοι. Και θα ήθελε ότι πρώτου περάσει πολύς καιρός, τούτο εδώ το βυζαντινικό, η Λαουρίτα, θα είναι ήδη υπέρτα ενώ εγώ θα έσσελλισώμαι βαθμίδων σε γεροντοκόρη...

— Το δείπνον είναι έτοιμον, μυλόρδε, ανήγγειλε ο Μάλλουος.

— Επέρασαν αμέσως στην τραπεζαρία και ο Λόρδος, ο οποίος φαινόταν να καταβάλει μεγάλες προσπάθειες γιά να 'απαλλάγ η τελείω από τις σκέψεις που τον βασάνιζαν, διάταξε να σερβιρίουν σαμπάνια.

— 'Ο γάμος, έδωλσε, αποτελεί γιά σάς το ασφαλέστερο καταφύγιο. 'Ορισμένα κορίτσια έχουν ανάγκη αυτού του καταφυγίου περισσότερο από άλλα. Η Λαουρίτα, λόγου χρών, πολύ περισσότερο από σένα, Μύριελ.

Η ανενσία που έκανε ένα μικρό μωφασμό δυσανεσκειας.

— Να αυτή ακριβώς η έσφαλμένη αντίληψη, διεμαρτυρήθη, έμποδίζει τους άνδρες να με διαλέξουν ως σύντροφο της ζωής των και ανατρέπει πάντοτε τα χαρήλια σχέδιά μου. Στην πραγματικότητα είμαι

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελίς 30.

εξαιρετικά φιλόδοργο, και αισθηματικό πλάσμα και βάθελα πολύ να έχω ένα καταφύγιο και έναν προστάτη. 'Αλλ' έπειδή εγώ είμαι καλή αθλήτρια και έχω αυτό το θεληματικό ήθος και δέχομαι τους έξωφρε νικούς φίλους μου στο Λονδίνο, μέσα σε μια τρώγλη, δλοι νομίζουν ότι δεν βάθελα να παντρευθώ. 'Εν τούτοις, πιστεύετε με δεν διαφέρω σε τίποτε από τ' άλλα κορίτσια... Και κάθε φορά που θυμίζω ότι έχω κλείσει τα είκοσιπέντε με κυριεύει απέλπισία. 'Αν η Λαουρίτα παντρευθ η ποίν από μένα; Έ τότε αυτό θα είναι το τελειωτικό πλήγμα!...

— Μά, χρυσή μου Μύριελ, τι άλλο θά μπορούσα να κάνω εγώ από τού να παντρευθώ; ρώτησε η Λαουρίτα. Δεν νοιώθω καμμίαν αγάπη γιά τα σπόρ και ούτε έχω τον τόσο διασκεδαστικό φιλικό κύκλο σου. Είσαι η Λαίδη Μύριελ Μπρίνγκχαμ και μπορείς να κάνεις ό,τι σου αρέσει. 'Εμένε όμως αυτός ο αυστηρός πατέρας μου δεν θά μοι επέτρεπε ποτέ να ζήσω μόνη στο Λονδίνο, σε μιά σοφίτα και να γνωρισθώ με περιέργους τύπους ανθρώπων. Συνεπώς, βλέπεις ότι ο μοναδικός τρόπος να ξεφυγω από την μονοτονία της ζωής είναι να βρω ένα σύζυγο. Είμαι πολύ νέα ακόμη, αλλά δεν βλέπω τί θα μπορούσα να κερδίσω πε ριμένοντας.

— 'Ω, θά τον βρης πολύ γρήγορα τον σύζυγο που χρυρεύεις, την διεβεβαίωσε η Μύριελ σαρκαστικά. Χορεύεις υπέροχα και η φύσις σε προίκισε μ' αυτήν ακριβώς την κωμικτική ώμορφιά που λατρεύουν οι άνδρες. Είναι κάπως εξωτική γιά την χώρα μας, παιδί μου, αλλ' είσαι φοβερά έλκυστική. Δεν είσαι και συ της ίδιας γνώμης, Μάρτιν :

— 'Απολύτως !· Και νομίζω ότι πραγματικά ο χειραφετημένος τύπος γυναικός δεν έλκύει τους άνδρες όσο θά έπρεπε!...

Η Μύριελ τού έριξε ένα άγριο βλέμμα.

— Θαυμάστε άχαριστία! είπε. Αυτού του ανθρώπου τού φέρθηκε πάντοτε με την μεγαλύτερη καλωσύνη κι' όμως άκούστε τον τώρα τί λέει. Κυνικότατα όμολογεί ότι δεν του άρεω...

— Μά δεν όμολόγησα τίποτε το παράμοιο... έπεχείρησε να διαμαρτυρηθ ή Μάο τιν.

— Η Λαίδη Μύριελ τον δέικοψε με μιάν έλαφρά χειρονομία. Η έκφρασις τού προσώπου της ήταν σοβαρωτάτη, στα γελαστά όμως μάτια της που τον κίτταζαν με περιέργη έπιμονή έπαιξε ένα χαμόγελο.

— Μη προσπαθής τώρα να δικαιολογηθής, είπε. 'Αλλωστε δεν φταίς εσύ, αλλ' αυτή η άθλια μικρή, η Λαουρίτα που σ' έχει ήδη νοητεύσει!...

Μόλις ο Μάλλουος σέρβιρε τα λίκερ και τους καφέδες και οι δύο νέες απέσυρθησαν στο σαλόνι, ο Λόρδος 'Αντριγκτον έκανε νείμα στον Μάρτιν να πλησιάση το κήσιμά του προς το δικό του και άρχισε την ιστορία του.

— Θά μοι ήταν άδύνατον να σοι άφηγηθώ λεπτομερείς ιστορίες Μάρτιν, είπε, το καθένα από τ' άτυχή γεγονότα που με άναγκασαν να σμιλώ μ' αυτούς τους δυο άνθρώπους. Σε πληροφορώ πάντως ότι όταν ήλθα γιά πρώτη φορά σε έπαση μαζί τους ήμουν ένα χαμένο κορμί, άδέκαρος και έξασθλιωμένος ήθικά. Η καταφορά της τύχης είχε ευηγήσει όλα τα κακά ένστικτά μου και με είχε μεταβάλει σε άγριο θηρίο. Τέσσερα όλόκληρα χρόνια ήμουν συνεταιρος τού Πόρλ και τού Γκράουντ σε διαφορες πόλεις της νοτιοαμερικανικής άκτής. Τα τέσσερα αυτά χρόνια προτιμώ να τ' άφήσω στο σκοτάδι της λήθης και να αρχίσω την άφήγησί μου από την τελευταία πράξι του δράματος που άπετέλεσε η ζωή μου μ' αυτούς τους δυο σατανάδες γιαντί αυτή μόνη η πράξι άφορα και την Λαουρίτα.

Κοντοστάθηκε ίκανοποιημένος από την αρχή της άφήγησός του και έδοκίμασε την βενεδικτίνη του. 'Ο Μάρτιν όμως δεν είδε τα μάτια του οικοδεσπότη να φωτί-

ζωνται από εκείνη την λάμψη της Βαθύτερης απολαύσεως που τού προξένουσε πάντοτε ένα καλό ποτό. 'Ο Λόρδος έπιανε μη χανικά και χωρίς ένδιαφέρον.

— Ζούσαμε και οι τρεις μαζί, σε μιά παράγκα ανάμεσα στους λόφους κάπου έξηντα μίλια πέρα από τ' Σάντος, προς τ' έσωτερικό, συνέχισε. Η παράγκα αυτή αποτελούσε μέρος των έγκαταστάσεων ενός έγκαταλελειμμένου ορυχείου τού Σάντος. Το ορυχείο δεν είχε την παραμικρή άξια, το χρησιμοποιούσαμε όμως ως δόλωμα σε διάφορες ύποπτες έπιχειρήσεις. Μόλις είχαμε έπιστρέψει από τ' Σάντος όπου είχαμε σκορώσει μιά περιόφημη και έπικερδέστατη άπάτη εις βάρος ενός 'Αμερικανού. 'Υπετίθετο ότι όλα τα κέρδη τα μοιραζόμαστε έξ ίσου. 'Εντελώς όμως κατά τύχη ανέκαλυσά ότι είχα άδικηθή στην μοιρασιά από τους δυο συνεταιρούς μου, οι όποιοι είχαν τσεπώσει τιακόσιες τουλάχισαν λίρες περισσότερες από μένα. Κάτι που δεν μπόρεσα να άνεχθώ ποτέ είναι η δολιότης μεταξύ λατρυδιών. Μελέτησα πολύ τ' όζητημα, μη ξεροντας τί ν' άποφασίσω. 'Εκείνον τον τελευταίο καιρό είχαμε διαφανήσει επανειλημμένως και προέβλεπα ποιά θα ήταν μοιραία το τέλος των σχέσεών μου με τους δυο συνεταιρούς μου. 'Αργότερα, εκείνη τη νύχτα έ μανη περισσότερα. Μοι είχαν προτείνει μιά έκδρομή στο ορυχείο με τον άποκλειστικό σκοπό να διαλύσουν τελειωτικά την εταιρία μας — δηλαδή να την διαλύσουν με τον συνηθισμένο και λογικό τρόπο. Είχα νίσει περιττός. 'Αποτελούσα πλέον βάρος γι' αυτούς. Το κλίμα και οι καταχρήσεις είχαν άρχισεί να κλονίζουν την υγεία μου και είχα χάσει τον άογκό ένθουσιασμό μου γιά την «δουλή». Μ' αυτά τα έπιχειρήματα ο Βίκτωρ Πόρλ έιγε πείσει τον Γκράουντ να με έξασοτω θοήν. Είχαν σχεδιάσει να προκαλέσουν μιά ρήξη μεταξύ μας, και να με έξασονίσουν ρίχνοντάς με σ' ένα από τα φρέατα τού ορυχείου, με μιά σφαίρα στο κρανίο. Στην πραγματικότητα ο Βίκτωρ Πόρλ είχε έντε λως προσωπικούς λόγους να με μισή...

— 'Ο Λόρδος "Αντριγκτον έσιώπησε άδει σε τ' όποτηρ του περίεμε μεχρις ότου άδείαση και ο φιλοξενοούμενος τού δικό του και τότε ξαναγέμισε τα δυο ποτήρια. 'Ο Μάρτιν έμεινε άφωνος. Η άφήγησις τού Λόρδου, ο όποιος έσκεμμένως άπεκάλυπτε ένα τόσο τρομερό παρελθόν, μέσα σ' αυτό το μεγαλοπρεπές και ήσυχο περιβάλλον, είχε κάτι το έξοχος δραματικό.

— Επήρα τ' τουφέκι μου εκείνο 'ό δόρυ, συνέχισε ο Λόρδος "Αντριγκτον, και δγνηκα να κυνηγήσω στους λόφους. 'Ηταν μιά δικαιολογία γιά να μείνω μόνος και να σκεφθώ. Σκότωσα μερικά όρνίθκια και κατόπιν εκάθισα σ' ένα βράχο και προσπάθησα να βρω μιά λύσι στο φοβερό πρόβλημα που άντιμετώπιζα. 'Ηξερα πολύ καλά ότι η πάλη που θ' άρχιζε ήταν θανάσιμη. 'Ημουν έτοιμος, φυσικά, να τους σκοτώσω και τους δυο άν ένδιμουργαίτο η άνάγκη εν τούτοις προτιμώσα να έώρω ένα αναίμακτο και εύκολότερο τρόπο ν' απαλλαγώ από τους κακοθύλους συνεταιρούς μου. Τέλος κατέστωσα ένα σχέδιον δράσεως. 'Όταν επέστρεψα στην παράγκα και η παραμικρότερη λεπτομερεία τού ήταν σαφώς διαγεγραμμένη μέσα στο υψαλό μου.

— Έπικολούθησε παύσις ενός ή δυο λεπτών. 'Ο Λόρδος "Αντριγκτον έδινε την έντύπωσι ότι εκύταζε έξω από τ' πασό όθυρο, προς τ' όπάρκο, το βλέμμα τού ό μως ήταν άπλανές και ο Μάρτιν ήξερε πολύ καλά ότι με τα μάτια της φαντασίας ο ενεργήτης του παρακολουθούσε μιάν άλη σκηνή...

— Είχαμε ένα παμπάλαιο άμερικανικό αυτοκίνητο, συνέχισε ο Λόρδος, με τ' όποίο πηγανοερχόμαστε από τ' Σάντος. Προτού πάω στην παράγκα πέρασα από τ' ύπόστεγο όπου τ' άφίναμε, έρριξα μιά ματιά στο μωτόρ και στα λάστιχά του γιά να βεβαιωθώ ότι ήσαν εν τάξει και γέμισα τ' υπεψύζιτό του.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ : Είς τ' ό προσεχές.

Μόλις βγήκε από τ' ορυχείο, έπαινε τ' όπάρκο, έβλεπε πώς έως ότου έσπλωθή γιά την κούρα είχε μιά άρα στη διάσεις της. 'Όταν έφθασε στο δωμάτιό της, είδε ένα προσεχτικά διπλωμένο πακέτο που είχε έρξει με τ' πρωινό ταχυδρομείο. Κίτταξε γιά γράμμα, δέ βρήκε. Ούτε όνομα άποστολέως ύπληρχε στο πακέτο!...Είθε μόνον ότι είχε δοθή στο κεντρικό ταχυδρομείο της μεγάλης πόλεως και ότι ήτο έπειγον. 'Ορραία, έσκέφθηκε, σήμερα τ' πρωί έχω όλο εύχάριστες εκπλήξεις.

— Τι θαυμάσιο πρωί !... ψιθύρισε και χαμογέλασε η Μπριγκίτα.

Και τότε επανέλαβε, λέξη πρ' όλη λέξη όσα της είχε πη ό γιαντρός: «Μικρούλα Μπριγκίτα, είμαι, πολύ εύχαριστήμένος που μπορώ να σάς πω, πώς σε τρεις βδομάδες περίπου θα σάς δώσω την άδεια να φύγετε από 'δώ, έντελώς θεραπυμένη. 'Εντελώς! 'Ακούτε; 'Αν κάνετε μιά κανονική ζωή, νομίζω πώς ποτέ πιά δε θα σάς παρουσιαστή τίποτε δυσάρεστο στους πνευμένους σας.

— Η βλάβη ήταν από την αρχή πολύ μικρή και άρχισε κι' όλος από τον πρώτον καιρό να παίρνει καλόν όρόμο. Εκάματε πολύ όρρα ν' ακολουθήσετε τις συμβουλές τού οικογενειακού σας γιαντρός, και νάρθετε άμέσως 'εδώ, στο σανατόριο, όπου τ' όψος και η κοίρα σας έκαμαν τόσο καλό. Ξαίρω ότι αυτή σας στοιχίσε έξη μήνες ύπομονη και μοναξιά, καθώς και όλες τις οικονομίες σας. Μά πιστεύετε πάλι, άξιζε τόν κόπο. Είπατε πάλι, γυίης, Μπριγκίτα!...

Ψιθυρίζοντας ένα εύθυμο τραγουδάκι, προχώρησε τώρα

προς τ' δωμάτιό της, κίτταξε την άρα, και είδε πώς έως ότου έσπλωθή γιά την κούρα είχε μιά άρα στη διάσεις της.

— Όταν έφθασε στο δωμάτιό της, είδε ένα προσεχτικά διπλωμένο πακέτο που είχε έρξει με τ' πρωινό ταχυδρομείο. Κίτταξε γιά γράμμα, δέ βρήκε. Ούτε όνομα άποστολέως ύπληρχε στο πακέτο!...Είθε μόνον ότι είχε δοθή στο κεντρικό ταχυδρομείο της μεγάλης πόλεως και ότι ήτο έπειγον. 'Ορραία, έσκέφθηκε, σήμερα τ' πρωί έχω όλο εύχάριστες εκπλήξεις.

— Έκοψε τ' σπάγγο, άνοιξε τ' κομψό χαρτονέιο κουτί, και είδε ένα θαυμάσιο μπουκετίο από πανάκριβα τριαντάφυλλα, που η εύωδιά τους σκορπίστηκε γύρω της.

— Αμέσως κατάλαβε πώς της τά είχε στείλει ένας από τους τρεις ανθρώπους που την άγαπούσαν. 'Ηταν συνηθισμένη στις περιπολήσεις τους. Μά αυτό έδώ τ' όρό δώρο, το διαλεγμένο με τόσο θαυμασία λεπτότητα, ξεπερνούσε όλα τα άλλα. Κατάλαβε ακόμα πώς έκείλος που της τ' έστειλε, την άγαπούσε με όλη του την καρδιά. Δεν είχε πη ποτέ σε κανέναν ότι άγαπούσε πολύ τα τριαντάφυλλα. 'Επρεπε λοιπόν αυτός να τ' είχε μαντεύσει ίσως από ένα τρυφερό βλέμμα που κάποτε θά είχε ρίξει σ' έναν κήπο, σ' ένα άνθωαλίο και που θά πρόδωδε, χωρίς αυτή να τ' όθλη την προτίμησή της. 'Ο άντρας όμως που είδε αυτό το βλέμμα της, που τ' όύλαζε βαθεία μέσα του, την άγαπούσε καλύτερα από τους

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ ΤΟ ΧΕΙΜΩΝΑ

διήγημα τού ΑΛΜΠΕΡ

άλλους. Αυτό ήταν βέβαιο.

— Έβαλε τα λουλούδια σ' ένα βάσο με νερό. Το δωμάτιο έγέμισε από την εύωδιά τους. Τότε κάθισε σε μιά πολυθρόνα κι' άρχισε να σκέπτεται.

— 'Ηταν ο Ρομπέρ; 'Ο ήσυχος άνειρωπόλος ο σοδαρός και πάντοτε τόσο εύσυνηδης νέος : Τόν έβλεπε ταχτικά, να σμειγών στο σημειωματάριο του κάποτε «27 Ιουνίου. 'Επήςα με την Μπριγκίτα στο πάρκο». 'Αν ήταν αυτός, πώς σίγουρα έπρεπε να είχε κάμη γιά να μπόρεση ν' άγοράσει αυτά τα τόσο άκριβά τριαντάφυλλα !

— 'Η ο Ρισάρ; Μάλλον, όχι. 'Ο ώραιος, πλούσιος και χαϊδεμένος, κομψός Ρισάρ — ήταν ίκανός γιά ένα τέτοιο σίθημα; Αυτός που ήθελε, όταν θά την παντρευόταν, να της δαγλή από πάνω της με μιάς όλες τις έννοιες της; Και μολαίαντί της έδινε περισσότερες έννοιες με τη ματαιοδοξία του; 'Ηταν επιπόλαιος έλασρός κι' ψευτής καμιά φορά, μά όλα αυτά μ' έναν τρόπο τόνον είγνε νικόν, άμέριμνο, σχεδόν ώραίο που δεν μπορούσε κανείς να τού κρατήσει σοδαρά θυμό. 'Ηταν λοιπόν ο Ρισάρ; Πώς τόν είχε παρανοήσεις; Χρήματα βέβαια είχε πολλά γιά νή της στείλει ένα τέτοιο δώρο. 'Ευενε ο Ροζέ, που πάντοτε φρόντιζε γι' αυτήν. Στην ηλικία ήταν ό μεγαλυτέρος τους οι κρόταφοί τους είχαν κι' όλες μερικές άσπρες τρίχες. Μπορούσε να της προσφέρει μιά άπλή ζωή, χωρίς πλοίτη, μά και μιά άν όρική καρδιά κι' έναν τέλειον ρακτήρα. Είλικρινά, τόν είχε πεθυμήσει από καιρό. 'Ηταν πάντα όλο τάκτ. Και αν τ' έν στικτό της δεν την άπατούσε, άσφαλώς ήταν αυτός που της έστειλε τα τριαντάφυλλα.

— Σηκώθηκε, έκαμε δύο — τρεις βόλτες στο δωμάτιο και σκέφθηκε τί έπρεπε να κάνει. Της ήρθε τότε στο μυαλό μιά μικρή πονηρία και άπεφάσισε αμέσως να τή βάλει σ' ένα γυαλί. Κάθισε στο γραφείο της κι' έγραψε τρία όμοια γράμματα, που εύχαριστούσε με την καρδιά της τόν καθένα από τους τρεις.

— Όταν τ' έριξε στο κιβώτιο τού σανατορίου, σίθησθηκε ότι αυτή η ήμέρα, όπως και μιά άλλη που θά έρχόταν, θά της έφερνε τή μεγάλη άπόφαση στη ζωή της. Θά ποείμενε μόνο ως που να έρθουν οι άπαντήσεις αυτών των τριών έπιστολών της και τότε θ' άπεράσει σε ποίον θ' άνήκε.

— Δεν είχε καλά — καλά ρίξει τ' ό τρίτο γράμμα στο κουτί, όταν άκούσε πίσω της μιά φωνή: «'Η τ' λαχείο κέρδισες, Μπριγκίτα η κάποια εύτυχία έχεις μέσα σου. Τ' είδα στα μάτια σου, όταν περνούσες από κοντά μου, χωρίς να με ίδης. Τα μάτια σου έλαμπαν και τ' πόδια σου σάν μάδαλα να χο

ρέσουν. 'Οχι, μη μου άπαντάς. 'Εχω δικήν δεν είν' έτσι!». Και η πλά'ινή της σήντροφ'ό τού τραπέζιου την κίτταζε γελώντας... Τή δεύτερη ήμέρα κι' όλες ήρθε η άπάντησι τού Ροβέρτου. 'Ο καλός νέος τ' άπειρνε όλο πολύ σοδαρά και αυτό την έλύπησε πολύ. Τ' ό γράφιμό τού ήταν έπιμελημένο, καθαρό, και συντεταγμένο με μεγάλη φροντίδα. Τόν έθλιβε πολύ που την άπευότεινε, αλλά δεν τ' έστειλε αυτός. Δυστυχώς όχι. Δέ θά συγχαρώ σε ποτέ τόν έαυτό τού, γιαντί δεν τού ήρθε αυτή η σκέψις! Πόσο εύχαρίστης θά τ' είχε κάμει! Δεν έπρεπε όμως σιτή να άμφιβάλλη γιά τήν αγάπη τού και γιά τούς σκούπους του. Θά ήταν τιμωρία σ' όλη του τη ζωή να ξαίρη πώς είχε άμείλησει να κάμη αυτός εκείνο που έκανε ένας άλλος γι' αυτή.

— Δύο ήμέρες άργότερα έλαβε την έπιστολή τού Ρισάρ. Λοιπόν αυτή είχε ύφος θρασύτητος. 'Ηξαιρε από την αρχή πώς όλα ήταν μιά άπάτη, ό,τι έγραφε. Γεμάτη έγω'ισμό, ό ίδιος ο Ρισάρ. Γιά λίγα λουλούδια; Δεν άξιζε τόν κόπο. Πάντως μιά που εύχαριστήθηκε η Μπριγκίτα κι' αυτός ήταν εύχαριστήμένος.

Κατάλαβε άμέσως πώς έλεγε ψεύματα, με την πεποίθησή που είχε πώς θά τού βγ ή καλό. Και ήξαιρε τί θά της έλεγε άργότερα όταν εκείνη θά τού έκανε λόγο γι' αυτό τού το ψέμμα: «Μπριγκίτα, θά έλεγες με την ψυχραιμία ενός κυνηγού, είσαι ένα θαυμάσιο κορμί, αληθινά έλκυστικό και σφό, είμαι έρωτευμένος με τήν ξεμπνιάδα σου» και θά της έλοίσε με χάρη τ' ό χέρι. Δέ θά μπορούσε να θυμώσει. Μονάχα θά γελούσε. Και αυτός θάρχιζε να της διηγείται τ' ά συνήθισμένα σάν να μιν έδινε καμιά σημασία στο έπεισόδιο.

Και περίεμενε ακόμα... Αισθανόταν μιά άνιμωμένη και μαζί με αυτή μιά χαρά που όσο πήγαυε γινόταν πιο μεγάλη. Μιά βδομάδα πέρασε—έφθασε η δεύτερη και ο Ροζέ σιωπούσε....

— Τότε η Μπριγκίτα έγινε ήσυχη. Τόσο ήσυχη, όπως ήταν και πρώτα και εύτυχισμένη. Και τού έγραψε να έρθη να την πάρη σε λίγες μέρες. 'Ελα τού έγραψε μονάχα. Και όταν εκείνος ήρθε και έσκυψε να της φιλήση τ' ό χέρι, είδε καρφωμένο στο στήθος της τ' ό τελευταίο τριαντάφυλλο που με τόσες φροντίδες κατάρθωσε να διατηρήση φρέσκο, ως εκείνη την ήμέρα. Και συγκινήθηκε βλέποντάς τον πόσο προσεχτικά άπέφυγε να άκουμπήση άπάνω της, την άρα που τή φιλούσε, γιά να μη τ' όκμή και μαδησπ. Τότε έπιασε τ' ό χέρι τού και βγήκαν έξω...

ΑΛΜΠΕΡ

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελίς 31.

Ο φτωχός τραγουδιστής που έπλούτισε από τη φωνή του

Κυκλοφορούν στη Νέα Υόρκη και γίνονται ανάρπαστα τα «απομνημονεύματα» του μοναδικού τραγουδιστή του κόσμου, του διασημού Καρούζο. Ύστερ από τόσα χρόνια, μετά το θάνατό του, η γυναίκα του έφερε στο φως τη δύσκολη και τυραννισμένη ζωή του πανκρούσιος φημής αοιδού, που ήταν αλάνθλα άγνωστη ως τώρα.

Ο Ένρικο Καρούζο γεννήθηκε στις 1868, στη Νεάπολη. Κανένα σημάδι δεν έδειχνε, πως ο Καρούζο θα γινόταν μιά παγκόσμια προσωπικότητα. Ο Ένρικο Καρούζο είχε άλλα... είκοσι αδελφάκια. Αυτός ήταν το δέκατο ένατο παιδί, της μάννας του. Οι γονείς του είχαν συννηθεί πιά, στη φτώχεια και στην κακομοιριά που τους έδενε χρόνια. Από μικρός λοιπόν ο Ένρικο Καρούζο έμαθε πως το πιο δύσκολο πράγμα μα της ζωής είναι να κερδίσει, κανένας, το ψωμί του. Σιγά-σιγά ξεθαρεύτηκε και πήγαζε κι' έβελνε στις «εκκλησίες». Η φωνή του, από το ένα μέρος, μιά είστροφη, γλυκεία φωνή κι' η ξεπλάδα του από το άλλο, έκαναν το μάεστρο Γουλιέλμο Βερτζίνι να τον προσέει.

«Ένα πρωί, ο Βερτζίνι τον έπιασε, κατά μέρος και του είπε: —Κάτι μπορείς να κάνεις, σι. Νάχεσαι απ' αύριο, στ' μαθήματα μου.

Ο Βερτζίνι παρέδιδε μουσική.

Από την άλλη ημέρα ο νεαρός Καρούζο επήγαγε, τακτικά, στο μουσικό σχολείο του Βερτζίνι. Ο μάεστρος άρχισε τότε να βλέπει μιά καταπληκτική εξέλιξη στον μικρόν μαθητή του.

—Κουράγιο και θα σε παρουσιάσω στον κόσμο, να τραγουδήσεις, του είπε.

Αυτή ήταν η πιο ευτυχισμένη ημέρα της ζωής του Καρούζο. Από τη χαρά του έχασε να φάν εκείνη την ημέρα. Το γένιο του άλλωστε, ήταν πολύ φτωχό — κανένα ξεροκόμματο και κανένα σάτιο φρούτο.

Ο Βερτζίνι διαργάνωσε καλές τεχνικές περιδείξεις, στις επαρχίες από μαθητές του, μουσικού σχολείου του. Έστειλε, λοιπόν και τον Καρούζο για να εμφανισθεί, για πρώτη φορά, σ' ένα κουτούβεατράκι, στα περφόρα της Νεάπολης.

Εκείνη την ημέρα ο νεαρός Ένρικο Καρούζο ήταν θεονύστικός — όχι από χαρά, αυτή τη φορά, αλλά από ανέχεια!

«Εφθασαν, επί τέλους, η μεγάλη στιγμή... Ο Καρούζο θα τραγουδούσε, για πρώτη φορά, στο θέατρο... Η λυγαριά από την πείνα τον τριβέλλεζε όμως... Τούφερνε τσαλάδες... Άρχιζε να φοβάται, ότι θα έγινε γελός στη σκηνή.

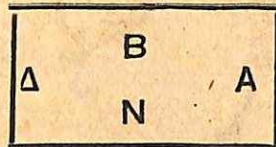
Το έκμυστρηεύθηκε σε κάποιον συνάδελφό του. Κι' έπει, δ' εκείνος έτυχε νάχη λίγα παροδάκια, τον έπιασε μαζί του, πούν από την παρουσίαση και τον έκρασε... Γιά να στήσει την πείνα του ο νεαρός Ένρικο.

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙΣ»—Σελίς 32.

Η στήλη του Μπρίτζ

ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΕΙΚΟΣΤΩΝ ΟΓΔΟΩΝ

Μπ. Ρ.4.2
Κπ. Ν.8.3
Κρ. Ρ.Φ.6.2
Σπ. Α.Ρ.6

Μπ. 7.6
Κπ. Α.Ρ.Φ.4.2
Κρ. Α.9.8
Σπ. 8.7.6

Μπ. Α.9.8.5.3
Κπ. 9.7.6
Κρ. Ν.4
Σπ. Φ.10.9

Ο Νότος παίζει 4 κούπες.
Η Δύσις παίζει Ντάμα, Φάντη και Δέκα πίκας.

Λύσις του υπ' αρ. 27 προβλήματος

Ο Νότος παίρνει τον Άσο πίκας. Δεν μπορεί να πραγματοποιήσει το παιχνίδι παρά αν «μαϊτράρη» τα καρρά. Δεν μπορεί να δώσει την πρώτη λεβέ εις τους αντιπάλους διότι τότε θα του πάρουν άμέσως τρία σπαδιά και μία πίκας. Έξ' άλλου όμως το μόνο κατέδασμα εις τον Βορρά είναι ο Ρήγας άτου. Υπάρχει, λοιπόν, μιά περίπτωση, κατανυμής, ή οποία θα τον βοηθήσει να επιτύχει το παιχνίδι, να εμμερή ή Ντάμα καρρό δίφυλλη σ' έναν από τους αντιπάλους ή οποίος να έχει και δύο μόνον άτου. Ο Νότος λοιπόν παίζει πρώτα Άσο και Ρήγα καρρό και αν πέση ή Ντάμα (όπως είναι ή περίπτωση) έπειτα παίζει Άσο Ντάμα άτου τον Φάντη καρρό και κατεβαίνει εις τον Βορρά με τον Ρήγα άτου διά να κάνει τα «μαϊτρά» καρρά του.

Μάθημα 28ον δι' άρχαρίους

(Βλέπε προηγούμενον μάθημα)

Έπειδή λοιπόν εις την κατανυμην άιτήν άι άυτοπόστατο είναι 5 1/2 άι χαρτώσιες δέ που χάνονται, 4, πρέπει να άγορασθί άπ' εύθείας «2 κούπες». Όταν δεν είναι εύχερες με το πρώτον βλέμμα να υπολογίσετε τας λεβέ που χάνονται, υπολογίσετε τας λεβέ που κερδίζονται κατά την κατανυμην άιτήν (Βλέπε σχετικόν μάθημα) και άφαιρέσατε άυτάς από τον άριθμόν 13. — (το σύνολόν των χαρτιών). Η διαφορά δίδει τον άριθμόν των λεβέ που θα χάσετε.

Κατά τον υπολογισμόν άυτόν να μή σας διαφεύγη ότι το χρώμα το οποίον δηλώνετε, δεν έχει, είστί υποστηρικθί άπό τον σύντροφον. Έπομένως την δυναμικότητα του χρώματος άιτού ως «ΣΕΙΡΑΣ» δέον να υπολογίσετε ως να είναι οιοδινήποτε χρώμα και όχι, άτου.

«Αν έχετε τόσας λεβέ ντ' ό νεό όσας και λεβέ που χάνονται, δεν πρέπει να κάμετε επί τακτικήν άγοράν. Αν άι λεβέ ντ' ό νεό είναι περισσότερα, δύνασθε να προδίτε εις την επί τακτικήν δήλωσιν.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΕΙΣ ΔΗΛΩΣΕΙΣ «ΕΠΙΤΑΚΤΙΚΟΥ 2»

Όταν ο σύντροφός σας άνοίξη άπ' εύθείας «2» εις ένα χρώμα, δεν μπορείτε ΠΟΤΕ να πητε άσσο. Όσον άδός και άν είναι ή καταίσις, είσθε υποχρεωμένος να άπαγήσετε.

Ο ΡΩΜΑΙΟΣ... ΣΑΡΑΝΤΑ-ΡΗΣ

Στά 1917, στη Νέα Υόρκη, μιά θαυμάσια Αμερικανίδα, από καλή οικογένεια έστρελλήθηκε για τον Καρούζο. Η οικογένειά της όμως δεν ήθελε ούτε χ' άκούση, για τον «παλιό»

σαλτιμπόγκο», όπως έλεγε τον Καρούζο. Κι' ο Καρούζο, που ήταν πιά σαραντάρες έκλεψε μιά νύχτα την αγαπημένη του. Η άμορφη και φλογερή Αμερικανίδα έγινε γυναίκα του. Το αντρόγυνο απέκτησε ένα χαριτωμένο κοριτσάκι. Άλλ' ο θάνατος του Καρούζο ήλθε να διακόψη την εύτυχία τους και να βυθίσει σε πένθος τη γυναίκα του, που τον έλάτρευε, μαζί με όλα τα εκατομμύρια του κόσμου, που έτυχε να τον άκούσουν να τραγουδά με τη θεία, μελωδική φωνή του, τη φωνή που πάλι έκανε θαυμάσιους...

Α. Δ. Π.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ ΑΥΤΗΣ
ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΟΥ ΡΑΔΙΟ-
ΦΩΝΙΚΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Οι Μεγάλοι και τ' έργα των

Η ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΘΕΑΤΡΟΝ «ΟΛΥΜΠΙΑ»

ΑΝΑΜΕΤΑΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΡΑΔ. ΣΤΑΘΜΟΥ

ΜΠΕΡΛΙΟΖ : «ΡΩΜΑΪΚΟ ΚΑΡ-
ΝΑΒΑΛ» (Εισαγωγή).

Κυριακή 4 Μαΐου ώρα 11.00.

Η Εισαγωγή στο «Ρωμαϊκό Καρναβάλι» έργον 9 είνε αφιερωμένη από τον συνθέτη στον Πρίγκιπα του Χέντοσάλλερν—Χέκινγκεν και έξετελέσθη για πρώτη φορά στο Παρίσι εις τας 3 Φεβρουαρίου 1844, με διευθυντή τον ίδιον τον Μπερλιόζ. Ο Μπερλιόζ χρησιμοποίησιν στην Εισαγωγή αυτή θέματα από την όπερα «Μπενβενούτο Τσελλίνι». Το πρώτο θέμα, το και κυριώτερον, είναι ο Ιταλικός χορός «Σαλταρέλλο» και άνεύρεται στη 2η πράξη της όπερας.

ΝΤΕΜΠΥΣΣΥ: ΑΠΟ ΤΑ «ΝΥΚΤΕ-
ΡΙΝΑ» ΑΡΙΘ. 2.

Κυριακή 4 Μαΐου ώρα 11.00.

Ός έξις περιγράφει ο Ντεμπυσσύ, σε έλευθερί άπόδοση, τον τρόπο της έκτέλεσεως των «Νυκτερινών». Ο τίτλος πρέπει να ένοηθί ως τελείως γενικός και διακοσμητικός. Δεν επιδιώκεται με άυτόν, να άποδοθί ή συνηθισμένη μορφή των νυκτερινών κομμάτων, αλλά μάλλον ή ποικιλία των έντυπώσεων και ίδιως σχετικών με το φάς κατά την νύκτα...

Τό υπ' αριθ. 2 «Νυκτερινόν» είναι οι «Γιορτές» που θέλουν ν' άποδίσουν την παλλόμενη άτμοσφαίρα που έγεί ή προβολή άπό φωτεινές δέσμες, ύαζεται έδω και μιά φευγαλέα ττασία μιάς στρατιωτικής παρελάσεως που περνά από την έορταστική σκηνή. Άλλά τό βάθος παραμένει τό ίδιο πάντοτε : ή έορτή με την έκτυφλωτική μουσική και τ' αρωμαίνά μετέωρα.

Στίς «Γιορτές» νομίζει κανείς «ότι βλέπει ένα ζωγραφικό τοπίον του Ρενουάρ».

Η σκηνή αναπαριστά μιά λαϊκή γιορτή σ' ένα δάσος. Ο ρυθμός είναι ζωηρός. Ένας φαντασμαγορικός χορός έκτυλίσσεται. Σε κάποια στιγμή τα τύμπανα, οι άμπες και τα πιτσιάκια των εγχόρδων, παίρνουν μορφή έμβατηρίου. Και τότε τρεις σάλπιγγες άγγέλλουν την παρέλασιν των στρατιωτών, που πλησιάζουν από μακριά, περνούν και εξαφανίζονται σιγά-σιγά.

ΛΙΣΤ : ΚΟΝΤΣΕΡΤΟ ΑΡΙΘ. 2 ΓΙΑ
ΠΙΑΝΟ ΚΑΙ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΣΕ ΛΑ-
ΜΕΙΖΟΝ.

Κυριακή 4 Μαΐου ώρα 11.00.

Όπως τό πρώτο, έτσι και τό δεύτερο Κοντσέρτο του Λίστ, έχει ένα μόνο μέρος, διαίρεσμον όμως σε τμήματα. Η σύνθεσις του τοποθετείται μεταξύ των έτών 1839 και 1849. Είναι αφιερωμένο στον πιανίστα Χανς φον Μπρόνσαρτ ό οποίος πρώτος τό έπαιξε εις τό Μεγάλο Δουκικό

Θέατρο της Βαϊμάρης εις τας 7 Ιανουαρίου 1857 με διευθυντή όρχήστρας τον Λίστ.

Η άρχική του όνομασία ήταν «Συμφωνικό Κοντσέρτο». Έχει επίσης έπνομασθή «Συμφωνικό Ποίημα» για πιάνο και όρχήστρα, καθώς επίσης «Η ζωή και οι περιπέτειες μιάς Μελωδίας». Πρόκειται για την εισαγωγική χαρακτηριστική μελωδία σ. 314.

ΝΤΒΟΡΣΑΚ : ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΟΥ
«ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ».

Κυριακή 4 Μαΐου ώρα 11.00.

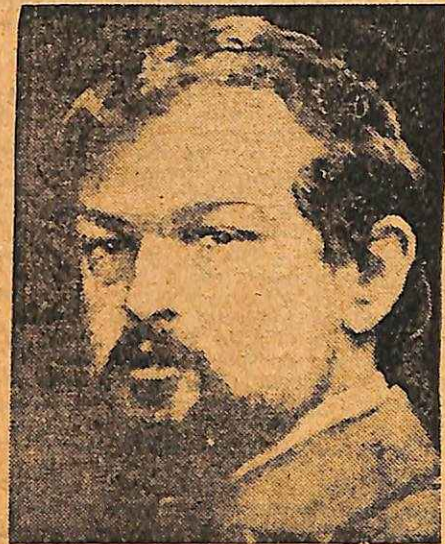
Μαθητής του Μπράμς, ό οποίος μαζί με τον διευθυντή όρχήστρας Χανς φον Μπύλντ (πρώτον σύζυγον της Κόζιμα Λίστ, της μετέπειτα σύζυγου του Βάγκνερ) τον έδοθήσαν για ν' άναδειχθί, ό Τσέχος συνθέτης Άντων Ντβόρσακ (1841-1904) παρέμεινε στην Αμερική κατά τ' έτη 1892—1895. Έκεί, κατά τους πρώτους μήνας του 1893, συνέθεσε την «Συμφωνία του Νέου Κόσμου», έργο 95, ή οποία έξετελέσθη από την φιλοσομική της Νέας Υόρκης εις τας 15 Δεκεμβρίου 1893, εις την Αίθουσαν Κάρνεγκι με θριαμβευτικήν επιτυχία.

Τό έργον έχει προκαλέσει πλείστες συζητήσεις λόγω της άφθονου χρησιμοποίησης μοτίβων των νέγων και των έρωθροδέρμων. Ο Ντβόρσακ κατηγορείται ότι έγκατέλειπε την μουσική της λευκής φυλής και συνέθεσε «μυστικήν νέγρον».

Ο μουσικός συνθέτης Χένρυ Κρέμπιελ και ό νέγρος συνθέτης Χένρυ Μπουρλίκ, ίσχυρίσθησαν ότι έδωσαν εις τον Ντβόρσακ τ' αμερικανικά θέματα. Άλλά εις μίαν έπιστολήν του, ό Ντβόρσακ γράφει : «Προσέπαθον να γράψω μουσική, μέσα στο πνεύμα ώρισμένων αμερικανικών μελωδιών».

Τό εισαγωγικό θέμα χαρακτηρίζεται άπό τον συγκεκριμένο ρυθμό του. Ένα δεύτερο μοτίβο μοιάζει περισσότερο με ευρωπαϊκό χοριάτικο χορό. Τό δεύτερο θέμα είναι συγγενές με τη μουσική των νέγων και δ' ή με τα δύο γινάσται τραγούδια : τό «Σουίνγκ λού» και τό «Σουίτ Τσάρλς». Τό δεύτερο μέρος της Συμφωνίας είναι τό γινώσιμο «Λάργκο», μάλλον δομητικού χαρακτήρος. Όραία είναι ή άρχή μελαγχολική μελωδία που έκτελεί τό κόρνο. Άκολουθεί ένα ζωηρό «Σκέρτσος» και δύο «Τρίο». Και πάλιν, έδώ, ή διάθεσις είναι ευρωπαϊκή και όχι αμερικανική. Τό φινάλε περιέχει ένα θέμα σε μί έλασσον, το οποίο πιθανόν να προέρχεται από τό λαϊκό αμερικανικό τραγούδι «Πήτερ Γκρέυ». Ένα άλλο επίσης μοτίβο, ή επανάληψη, και ή έκτενης Κόντα, περιλαμβάνονται εις τό μέρος αυτό. Η Συμφωνία λαμβάνει κυκλικήν μορφή. Ο συγκεκριμένος ρυθμός της άρχής οδηγεί εις τας τελικές συγχορδίας σε μί μέλλον.

NEW WORLD
SYMPHONY

Ο ΝΤΕΜΠΥΣΣΥ,

του οποίου τό «Νυκτερινόν» θα μεταδοθί την Κυριακή (ώρα 11)

ΠΡΟΚΟΦΙΕΦ : ΚΛΑΣΣΙΚΗ ΣΥΜ-
ΦΩΝΙΑ

Πέμπτη, 8 Μαΐου ώρα 17.50

Ο Ρώσος συνθέτης Σέργιος Προκόφι-εφ γεννήθηκε τό 1891. Αισθητικός αλλά συνάμα και συμβατικός θεωρείται από τους σπουδαιότερους και τους πλέον δημιουργικούς συγχρόνους συνθέτας.

Η πλέον δημοφιλής Συμφωνία του είναι ή έπιγραφόμενη «Κλασσική», έργο 25, ή οποία γράφτηκε μεταξύ 1916 και 1917. Πρόκειται περί άπομιμήσεως της μορφής των Συμφωνιών του Μότσαρτ με άνάλογο συγχρονισμό. Η επιτυχία της όφειλεται στην μελωδική απλότητα και στην χαριτωμένη ένορχήστρωσί της. Παρ' όλο τό βραχύ τό διαρκείας (λιγώτερον από ένα τέταρτο της ώρας) ή Συμφωνία διαίρεται σε 4 μέρη. Τό πρώτο μέρος περιλαμβάνει δύο θέματα, εισαγόμενα από τ' άνω τα διολία και αναπτυσσόμενα υπό την άσπρη μορφήν της σονάτας. Τό δεύτερο μέρος, λαργκέτο, περιέχει ένα κύριον θέμα. Τό τρίτο μέρος είναι μιά συγχρονισμένη Γκαβόττα. Τό φινάλε, Μόλτο διδάσσε, είναι σαφώς έπηρεασμένο από τον Μότσαρτ και περιλαμβάνει δύο θέματα, έπεξεργασμένα με τρόπο πνευματώδη και τεχνικά.

ΧΟΥΓΚΟ ΒΟΛΦ : ΙΤΑΛΙΚΗ ΣΕ-
ΡΕΝΑΤΑ

Πέμπτη 8 Μαΐου ώρα 17.50

Ο Αυστριακός Χούγκο Βόλφ (1860—1903) είναι από τους πλέον σημαίνοντας συνθέτας «Λίντερ» των τελευταίων δεκαετηρίδων του περασμένου αιώνας.

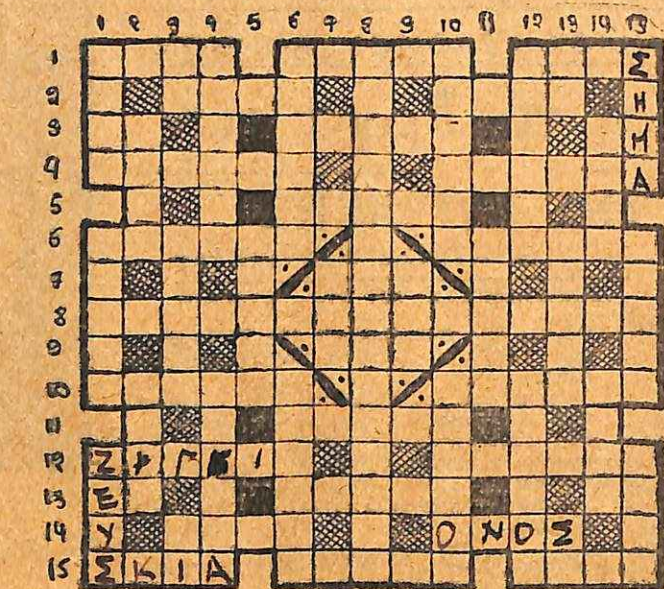
Η «Ιταλική Σερενάτα» είναι ένα χαριτωμένο έργο, γραμμένο άρχικώς για κουαρτέτο εγχόρδων (1887). Ο Μάξ Ρέγκερ έγραψε την ένορχήστρωσιν, αλλά δεν έπρόλαβε να την συμπληρώσει. Ίδιώτερη ανάλυσις δεν είναι άπαραίτητη. Ύστερα από μερικές εισαγωγικές μελωδίες έμφανίζεται ό «εραστής» (διόλα), που τραγουδά τον πόνο του. Τό τραγούδι είναι άλλοτε τρυφερό και άλλοτε θερμό και παθητικό. Παραπλεύρως υπάρχει και ό χορός των συντρόφων, που συνοδεύει τον τραγουδιστή.

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙΣ»—Σελίς 33.

ΣΚΟΤΩΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΩΡΑ...

Σταυρόλεξον υπ' αρ. 32

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ : 1) Συνώνυμο της δύνης. — Ρωμαίος ιστορικός και αυτοκράτορας, πατήρ Θεών και ανθρώπων, για τους αρχαίους. — 2) Πηγάδι από τον εγκέφαλον. — Απόγονος. 3) Μετοχή βοηθητικού ρήματος. — Σπάει εύκολα. — Μόριον (δημ.). 4) Πόσημα λόγω τρικυμίας. — Την δοκιμάζουμε μετά μίαν δυσάρεστον είδηση. 5) Την έννοια του ρήματος αυτού κάνετε και σε αυτήν την στιγμήν. 6) Βασίλειον, άρχον. — Νηκτική πτηνά. 7) Επιφώνημα γαλαρίας. 8) Έκείνος του οποίου δεν γίνεται χρήση των πλεονεκτημάτων του. 9) Δεν είνε διαφορετικά. 10) Προφήτης της Παλαιάς Διαθήκης. — Ο πυρήν του Ρωμαϊκού Κράτους. 11) Το έπιθετον αυτό το θέλει κάθε γυναίκα για τον εαυτό της. 12) Πατέρας του Θησέως (δημ.). — Την κάνουν τα τραμ. 13) Γράμμα. — Διαρύνονται τα βιόλια. — Τα δικά σου. 14) Πρωτεύουσα της Δημοκρατίας του Ισημερινού. — Γνωστός για την υπομονήν του. 15) Μας ακολουθεί όταν υπάρχει φως.

— Ανάρρωσις. — Επίρρημα: κοντά (δημ.).

Αίνιγμα

Κόθνος, Δήλος
Σίτρος, Πάρος
'Από ένα τους δανείζουν
κι' άλλη νήσο σχηματίζουν

Γωνία

+ * * * *
+ * * * *
+ * * * *
+ * * * *

Οριζοντίως : Μουσικόν όργανον, νήσος ελληνική, μουσικόν όργανον χρονικόν επίρρημα, ελληνική νήσος. Οι σταυροί καθέτως : Αρχαίον όπλον.

Μαιανδρος

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Νά συμπληρωθούν οι άσπερίσκοι ώστε να σχηματισθούν εκ των άνω προς τα κάτω και ακολουθώντας τον μαιανδροντά έξως : Σύνολον έτών, πρόσων της Αγίας Γραφής, υποδιαίρεσις χρονική, νίδς του Νώε, έπιστήμων γυναίκα, έπίρρημα, λέξις θρησκευτική, κοσμοφαικόν, ούρανον φαινόμενον, αντινομία, όημα, χρονική υποδιαίρεσις, πρωτόπλαστος, τραγικόν.

Λύσεις

των προηγούμενων

ΜΑΓΙΚΟ ΦΩΝΗΝ

Τό μαγικόν φώνηεν είνε τό Α. Με αυτό σχηματίζονται οι λέξεις : Δασκάλα, Παραμύθια, Δαλαμανάρα (χωρίς το Αργους), Άνασσα, Χαράδρα και Καμπάνια.

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ

Τά σημεία της προσθέσεως της αφαιρέσεως και της διαιρέσεως θα τεθούν ως εξής, διά να έχωμεν εξαγόμενον ίσον : 3+20-5 : 2 : 3-3 = 0

ΡΟΜΒΟΣ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΥ

ΕΙΣ
ΣΑΝΟΣ
ΦΩΣ
Σ

10 — Αλφ. 7) 'Ος — Σφ. 8) 'Αναγραμματισμός. 9) 'Αν — ΑΕ. 10) Ος — ΤΤ — Ρεθ. 11) 'Οχι — 'Ορα — 'Ιλι. 12) 'Ες — Αρ. 13) Κατακρατά. 14) Αμε — Νας. 15) Πρωσία.

ΚΑΛΤΣΕΣ «ΑΡΑΧΝΗ»

Γυναικείες ζωϊκές 100% λεπτε, έξτρα (με μικρό ελάττωμα) σε πολύ χαμηλές τιμές. ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ ΕΘΝΙΑ

ΘΗΣΕΩΣ 17

(Πάροδος Κολοκοτρώνη)

ΚΑΘΕΤΩΣ : 1) Μεγάλη βιομηχανική πόλις της Γαλλίας. — Αφορά δυο έρωτευμένους. — Θεός και άσπερίσμος. 2) Έκείν ο οποίος τον Θεόν (αίτ.). — Κινώ απότομος. 3) Γράμμα του αλφαβήτου. — Δεν έχουν διαμέσους. — Πρόθεσις προ φωνήεντος (δημ.). 4) Γλώσσα, εύχαρίστησις. — Η λέξις αυτή άρμυζει στους ζητιάνους. 5) Αρμόζουν στα φρόνιμα παιδιά. 6) Ατυχό κατά τον πλούν. — Κάθε άλλο παρά λανθασμένοι. 7) Σύνδεσμος. 8) Κάτι που άφορά την Αριθμητικήν. 9) Δεν έχουν υπόλοιπα. 10) Αυτός που θραύει κάτι, τι (μετ.). — Πυκνός - μολλάρος. 11) Μέρος του χρόνου. 12) Ζών των δασών στην καρπεύουσα. — Μας προξενεί τον θαυμασμόν, διότι απέκτησε μεγάλη φήμη. 13) Άπαραίτητος τροφή (πληθ.). 14) Κυκλοφορεί χωρίς να το θέλωμε. — Βλήμα πυροβόλου όπλου. 15) Τέτοιο είνε το «ΣΟΣ». — Υίδς του Βασιλέως Αίλητι, ο πρώτος θαλασσοπόρος. — Τά τρώνε τα ζώα. (Έστάνη υπό Χαρ. Χαράδρα και Στ. Σταυράκου)

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘ 31 ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ : 1) Γερανός. 2) Σοφ — Ένα. 3) Παραμύθια. 4) ΙΔ — ΚΕ. 5) 'Ιλιν — Όρα — 'Ισα. 6) Πόσ — Σαν — Τύρ. 7) Πά — τό. 8) Τριγωνομετρικός. 9) Σφ — τά. 10) Λός — Στα — Ατι. 11) 'Ινα — Υιζ — ΙΣΤ. 12) 'Ας — Όν. 13) Καλαμάρια. 14) 'Ηρώ — Ρίς. 15) Χριστός.

ΚΑΘΕΤΩΣ : 1) Σπατάλη. 2) Σκι — Αφί. 3) Διαβίσις. 4) Υπ — Κώ. 5) Αδω — Πω — Ανά. 6) Έσο — Α-

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

4-10 ΜΑΪΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΗ 4 Μαΐου :

Πρωινόν πρόγραμμα

06.30 Μουσική (δ)
07.15 Α' δελτίο ειδήσεων
07.30 Μουσική (δ)
07.55 Πρωινό ξεκίνημα
08.00 Μετάδοσις της Θείας Λειτουργίας από τον ναό της Μητροπόλεως.
10.00 Παλαιά μουσική (δ)
'Ιωάννου Σεβ. Μπάχ : «Πιστεύομεν εις ένα Θεόν», χορικό και Πρελούδιο. 'Η Συμφωνική της Φιλαρμονείας, Διευθ. ο Λεοπόλδος Στοκόφσκυ.
Βιόλαντι : Κοντσέρτο για όρχήστρα έγχορδων σε λα έλας. (Άλλέγκρο μοντεράτο, Αντάντζιο, Άλλέγκρο). 'Η όρχήστρα Κοντσέρτογκεμπάου του Αμστερνταμ. Διευθ. ο Βίλεμ Μενγκελμπεργκ.
10.15 Έλαφρό μουσικό πρόγραμμα (δ)
11.00 Συμφωνική συναυλία της Κρατικής Όρχηστρας Αθηνών. Διευθ. ο κ. Φ. Οικονομίδης. Σολίστ Α. Κολάσης πιάνο.

Μπερλιόζ : «Ρωμαϊκό καρναβάλι». Ντεμπυσσύ : Άποσπάσματα από το «Νυκτερινόν» άρ. 2. Λίστ : Κοντσέρτο σε λα μείζον άρ. 2 για πιάνο και όρχήστρα. (Σολίστ ο κ. Άχ. Κολάσης). Ντβόρζακ : «5η Συμφωνία» σε μι έλας. έργο 95 («Του Νέου Κόσμου»). (Άλλέγκρο μολτο, Λάργκο, Σκέρτσο μολτο Βιάτο, Άλλέγκρο κόν φουόκο). Κατά το διάλειμμα θα μεταδοθί όμιλία.

13.00 Έλαφρά μουσική (δ) «Φθινοπωρινό όνειρον» (Τζάους, Δασκ. Μπέυνς). 'Η όρχήστρα του Ρίτσαρντ Κόρν. 'Η Ψυχολαμπιδά, έπιλογή. 'Η όρχήστρα Τσεράλντο. Τραγουδι ο Σύριλ Γκράντχαμ, ή Μόντε Ρεύ το συγκρότημα «Ψηλά καπέλλα» και το «Ρέντιο τριόν».

Μουσικές έπιτυχίες με τον πιανίστα Κάρλο Γκίμπονς. «Όταν βρίσκεσαι πολύ μακριά από το σπίτι» φθ. - τρώτ. (Λιούις Μέγελ). 'Η όρχήστρα του Χάρου Τζέιμς. Τραγουδι ο Τζέιμς Σάντερς. «Ο γελοιοποιός στο γάμο» Έμβάτηριο (Κόουτς). Συμφωνική όρχήστρα. Διευθ. ο Έρρικ Κόουτς. Έπιλογή από μελωδίες των Κάου υπόδ. «Χίλλ Μπίλλις».

Τό συγκρότημα από φυσούμινες του Νιού Μέμφιστ. 13.30 'Η όρχήστρα Φραντςέσκια, Τραχνούδι ή δίσ Διμητριάδου. 14.00 Τό λογοτεχνικό τέταρτο. 14.15 Δελτίο ραδιοφωνικών διαφημίσεων. 14.25 Μουσικό διάλειμμα (δ) 14.30 Σχέτσ 15.00 Μουσική για τον καθεύκον (δ)

«Μ'έκανες να σ' αγαπήσω» φθ. - τρώτ (Μονάκο). Τό συγκρότημα του Τέντυ Φόστερ. Σόλο τρώμπα ο Τζιός. «Ακούω μια ραψωδία» (Φογκός, Μπέικερ, Γκασπάρρε).

Μήκος κύματος: 601 ηκ.—499,4 μ.

'Η όρχήστρα του Μπέννυ Γκούντιαν. Τραγουδι ή Έλεν Φόρεστ. «Πόρτζυ έντ Μπέες» (Γκέρσουν Χέγγουορντ). 'Η όρχήστρα Καστελάνετς. «Ο Τζέου ανάξιος για τό κάθε τί», φθ. - τρώτ (Καίλερ, Μπλουμ). 'Η Λένα Χόρν με την όρχήστρα Τσάρλ Μπαρνέ. «Κλείσε τα μάτια σου» (Πέτρη). 'Η όρχήστρα του Ουάλλυ Τσάμπαν. «Αμαπόλα» (Λακάλ). 'Η όρχήστρα του Μπέννυ Γκούντιαν. Τραγ. ή Έλεν Φόρεστ. «Όνειρο αγάπης μετά τό χορό» (Τσιμπούλκα). 'Η όρχήστρα του Μάρκε Βέιμπερ. 15.30 Έλεος του πρωινού και του μεσημερινού προγράμματος

Έσπερινόν πρόγραμμα

17.00 Έλληνικοί χοροί (δ) 17.15 Γαλλική έκπομπή 17.45 'Η όρχήστρα του Σταθμού. Έκπομπή για τους Έλληνες του Έξωτερικού. (Όμιλεί Ένας απόδμος που έζησε από κοντά όλην την ξενητεμένη ζωή και που έννοιωσε τους πόθους και τά όνειρα τών αποδήμων).

19.00 'Η ώρα των φίλων του ραδιοφώνου. 19.10 Έλαφρά μουσική για πιάνο (δ) 19.20 Έκπομπή των Ένόπλων μας Δυναμew. 19.40 Έκπομπή για τη Γιουγκοσλαβία. 19.50 Έκπομπή για τη Γιουγκοσλαβία (σε γαλλική γλώσσα). 19.55 Έκπομπή για την Βουλγαρία. 20.05 Δελτίο ραδιοφωνικών διαφημίσεων. 20.10 Μουσικόν διάλειμμα. 20.15 Β' δελτίο ειδήσεων. 20.30 Δημποτική τραγουδία. 20.50 Μελωδίες και ρυθμοί. 21.15 'Η ώρα της Βορείου Έλλάδος. 21.30 Εύθυμη μουσική (δ) 22.10 Δελτίο ραδιοφωνικών διαφημίσεων. 22.15 Γ' δελτίο ειδήσεων. 22.30 Μελοδραματική έκπομπή

Σκέτανα : 'Η Ιη ποά. Είς από την όπερα «'Η πολυμένη μνηστή», Σολίστ χορωδία και όρχήστρα της Έθνικής Όπερας της Πράγας. 23.15 Δ' δελτίο ειδήσεων. 23.30 Εύθυμη μουσική (δ) 00.30 Έλεος του προγράμματος.

ΔΕΥΤΕΡΑ 5 Μαΐου :

Πρωινό πρόγραμμα

06.30 Πρωινή μουσική (δ) 06.50 Πρωινή γυμναστική. 07.00 Μουσική (δ) 07.15 Α' δελτίο ειδήσεων

07.30 Μουσική (δ) 07.55 Πρωινό ξεκίνημα 08.00 Μουσική (δ) 08.20 Οι ωραιότερες ιστορίες και φιλολογικές σελίδες Έλλήνων και ξένων συγγραφέων. 08.30 Μουσική (δ) 08.35 Δελτίο ραδιοφωνικών διαφημίσεων. 08.40 'Η Έλληνίδα Γυναίκα 08.50 Μουσική (δ) 09.00 Έλεος του πρωινού προγράμματος

Μεσημερινό πρόγραμμα

12.00 Σχολική ώρα 12.15 Έλαφρό ποικίλο πρόγραμμα (δ) «Κοκινάνα» έπιλογή. (Διασκ. Ζάλδα). 'Η όρχήστρα του Χάρου Φοάιερ. «Τραγουδία του ποιητού». Έπιλογή. (Διασκ. Ουίλλιαμς). 'Η όρχήστρα του Τζακ Χίλτον. με τραγουδι. Έπιλογή από βάλα. 'Ο Αϊδορ Μόρτον και ο Ντέιβ Κέυ σε δύο πιάνο με κοντραμπάσο και μπαταρία. «Φίλα με ξανά» (Μπλόσσομ Χέρμπερτ). Τραγουδι ο Φράνκ Σινάτρα με την όρχήστρα «Α-Έλ Στόνταλ».

«Μπουφόνος» (Κόμφρεν). Τό τριόν Γέρου Άλλεν (όργανο, πιάνο και μπαταρία). Μπλοκ από τη «Σουίτα του Νότου» (Λίτερ). Τό συγκρότημα του Μόνια Λίτερ. «Γλυκόπικρα» Έπιλογή (Κάουρντ). 'Η όρχήστρα του Τζακ Χίλτον με τραγουδι. «Γιατί» (Γκένιτ). 'Η όρχήστρα του Άλφρέντο Κάμπολι. «Έάν δεν είσαι παρά ένα όνειρο» (Γκάφε, Φούλνι, Μπόνξ). Τραγουδι ο Φράνκ Σινάτρα με την όρχήστρα του Ά-Έλ Στόνταλ. «Μαρακάς» (Ντού Μερθέδο Δι-ασκ. Λίτερ). Τό συγκρότημα του Μόνια Λίτερ.

13.00 Όμιλία 13.10 Μουσικό διάλειμμα 13.15 Β' δελτίο ειδήσεων 13.25 Έργα γαλλικής μουσικής Φράνκ : Συμφωνία σε ρέ έλας. (Άλλέγκρο νον τρώπο. Άλλέγκρεττο. Άλλέγκρο νόν τρώπο). 'Η όρχήστρα Κοντσέρτογκεμπάου του Αμστερνταμ. Διευθυντής ο Βίλεμ Μενγκελμπεργκ. Φράνκ : Συμφωνικές παραλλαγές για πιάνο και όρχήστρα. 'Η πιανίστα Μαρί Χέες και ή όρχήστρα της πόλεως του Μπέρμινγχαμ. Διευθ. ο Μπέιζιλ Κάμερον. 14.15 Γ' δελτίο ειδήσεων 14.30 Δελτίο ραδιοφωνικών διαφημίσεων. 14.40 Σολίστ έλαφράς μουσικής «Τό Β' μέρος από τό κοντσέρτο για κλαρινέτο» (Αρτου Σώ). 'Η όρχήστρα που διευθύνει ο συνθέτης. Έπιτυχίες με τον πιανίστα Κάρλο Γκίμπονς. «Μ'έκανες να σ' αγαπήσω»

φθ. - τρώτ. (Μακ Κάρθυ, Μονάκο). 'Η όρχήστρα του Χάρου Τζέιμς.

«Μαίρη, κοριτσάκι μου». (Κάσευ, Αϊτκεν). 'Ο τένορος Ρίχαρντ Τάουμπερ με όρχήστρα. Διευθ. ο Χένρυ Γκέελ. «Ρόζ Μαρί» από την όμώνυμη ταινία (Φρίμλ). Σόλο φασονόμια ο Τόλερφορν. Τό συγκρότημα του Φέλιε Μέντελσον.

15.00 Μουσική για τον καθεύκον (δ) «Δέν είνε κακή διαγωγή» (Ουάλλερ, Ραζάφ). Τό συγκρότημα του Ρού Ραζάφ. «'Η πόλκ της Νίκης» κοίτς - στέπ (Κάαν, Στάιν). 'Η όρχήστρα του Χάρου Λήντερ, με τραγουδι. «Απόχικος χώρος» (Κουτμπερ, Κλάρκε). Νέα έλαφρά συμφωνική όρχήστρα. «Χαρά αγάπης» (Μαρτινί). 'Ο τένορος Ρίχαρντ Τάουμπερ με όρχήστρα. «Δέν είνε αλήθεια γλυκειά» («Εϊτζερ»). 'Ο Μάριο Λορέντσι άπτα με τό ρυθμικό του συγκρότημα. «Τραγουδία ένα σκοπό τών τροπικών» (Μακ Χιού, Λαϊσσερ). Οι Άντριους Σίστερς με την όρχήστρα Σαίν.

«Αγαπημένη ξανόγυρνα σε μένα» (Ρόμπεργκ). Τό συγκρότημα του Τζέιμς Λήτερ. «Τσάι για δύο» (Γιούμανς). Τό συγκρότημα του Ρού Μάρς. «Μή μ'αίνεις ποτέ» φθ. - τρώτ (Σέργουιν). 'Η όρχήστρα του Χάρου Λήντερ με τραγουδι. 15.30 Έλεος του μεσημερινού προγράμματος

Έσπερινόν πρόγραμμα

17.00 Χρηματιστήριο—Ανακοινώσεις. 17.15 Γαλλική έκπομπή 17.30 Σχολική ώρα 17.45 Τραγουδία ο Μπίνγκ Κρέμπυ και οι «Άντριους Σίστερς» (δ) 18.00 'Η ώρα του παιδιού (Νηπιακή ώρα)

18.15 Μουσική για πάντα. 18.30 Όμιλία 18.40 Δημποτική τραγουδία. 19.00 'Η ώρα του άγρότου. 19.10 Πάίζει ή εχρήστρα Τσεράλντο 19.20 Έκπομπή των Ένόπλων μας Δυναμew. 19.40 Έκπομπή για τη Γιουγκοσλαβία 19.50 Έκπομπή για τη Γιουγκοσλαβία (σε γαλλική γλώσσα). 19.55 Έκπομπή για την Βουλγαρία. 20.05 Δελτίο ραδιοφωνικών διαφημίσεων. 20.10 Μουσικό διάλειμμα. 20.15 Δ' δελτίο ειδήσεων. 20.30 Παλιν και νέοι χοροί (δ)

Σολίπερτ : Μενουέττο άρ. 2 και άρ. 4 από τους «Γερμανικούς χορούς». Τό κουαρτέτο έγχορδων Ντέλιαν. Κορέλλι : «Σαρομπαόν». Τζίγκα και Μπαντινέρι. 'Ορχήστρα έγχορδων του ΕΙΑΡ. Διευθυντής ο Ούγκο Τανσίνι. Ντελίμπ : Μαζούικα από τό μπαλλέττο «Κοπέλια». 'Η Συμ

φωνική Όρχηστρα του Λονδίνου. Διευθ. ο Ευγένιος Γκούσσεϊν.

Λάνγκερ : Βάλς, Μέλη της Φύλας, του Βερολίνου. Μανίλια : «Κυρία είστε ωραία» ταγκό. Η όρχηστρα Μαν τοβάνι.

Εργάντες : Ρυθμικά (Διασκ. Μπρίτο). Το κουαρέτικο συκροτήμα "Αρτούρο" Αρτούρο.

20.50 Μελωδίες και ρυθμοί. 21.15 Η ώρα της Βορείου Ελλάδας.

21.30 Ρεσιτάλ τραγουδιού της υψίφωνης της Λυρικής Σκηνής κ. Μυρεϊν Φλερύ. Μπάχ : «Καντάτα της Πεντηκοστής».

Μπετόβεν : «Αδελφές». Ντινάρκ : «Το κύμα και η καμπάνα».

Σωσσόν : «Νάνου». Σωσσόν : «Ιταλική Σερβέντα».

Μασσάνε : «Ανοιξε τα μάτια σου».

Βεκερέν : «Αρία της Αφροδίτης».

Γκρετσινγκ : «Νανούρισμα».

22.00 Σίμους ρυθμούς του θάλα (δ).

22.10 Δελτίο ραδιοφωνικών διαφημίσεων.

22.15 Ε' δελτίο ειδήσεων. 22.30 Τραγουδι με την Ίωαννα Αλέα.

«Θα μείνω για πάντα κοντά σου» (Ιακωβίδη).

«Αν είπα αυτό αγάπη δεν ξέρω» (Πολιολόγου).

«Αϊσέ-Αϊσέ».

«Κανείς δεν το πιστεύει» (Πορτοκάλλη).

«Αρτζεντίνα» (Χάρου, Ουόρεν).

22.45 Πεικίλη μουσική (δ). Μουσικόργκ : «Ιντελουδίο της 4ης πράξεως, από την όπερα «Χαδανιστίν».

«Επεξεργασία Ρίμσκυ - Κόρσακωφ». Η Συμφωνική Όρχηστρα της ΕΙΑΡ του Τουρίνου. Διευθ. ο Βίλλυ Φερρέρο.

Σμέτανα : «Υψηλός Πύργος» από το συμφωνικό ποίημα. «Η πατρίδα μου». Η Συμφωνική Όρχηστρα του Β. Β. Σ. Διευθ. ο Σέρ. Ξέντριν.

Σιμπέλιους : Ρωμάντσα, έργο 24 αρ. 9. Η πιανίστρια Αλφ. Τζώβς.

Ρίμσκυ - Κόρσακωφ : «Το πέταγμα της μέλισσας». Η Συμφωνική Όρχηστρα της ΕΙΑΡ του Τουρίνου. Διευθ. ο Βίλλυ Φερρέρο.

23.15 Ε' δελτίο ειδήσεων. 23.30 Μουσική χορού (δ).

24.00 Ειδήσεις καθ' ύπαγορευσιν.

00.30 Τέλος του προγράμματος.

ΤΡΙΤΗ 6 Μαΐου :

Πρωινό πρόγραμμα

06.30 Πρωινή μουσική (δ).

06.50 Γυμναστική.

07.00 Μουσική (δ).

07.15 Α' δελτίο ειδήσεων. 07.30 Μουσική (δ).

07.55 Πρωινό ξεκίνημα. 08.00 Μουσική (δ).

08.20 Οι ωραιότερες ιστορίες και φιλολογικές ασελίδες Έλλήνων και ξένων συγγραφέων.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

4-10 ΜΑΪΟΥ

08.30 Μουσική (δ).

08.35 Δελτίο ραδιοφωνικών διαφημίσεων.

08.40 Μουσική (δ).

08.45 Το ελληνικό σπίτι. 08.50 Μουσική (δ).

09.00 Τέλος του πρωινού προγράμματος.

Μεσημερινό πρόγραμμα

12.00 Έλαφρά μουσική (δ).

«Η Σερβέντα του Μανχάταν» (Ολντε). Όρχηστρα δωματίου.

«Ο αόρατος κύματος» επιλογή (Νοβέλλο, Διασκ. Πρέντις). Η όρχηστρα θεάτρου του Ντερούρι Λειν. Διευθ. ο Ισάακ Πρέντις.

Επιτυχίες με τον πιανίστα Τσάρλυ Κούντς.

«Γλυκερά και ωμορφιά» φόν-τρον. (Αρναίμ, Τόμπιας, Λεμάρ). Η όρχηστρα του Σαβό Οτέλ. Διευθ. ο Κάρολ Γκίμπονς. Τραγουδι ο Λεσλ Ντάγκλας.

«Ενας κήπος του παλιού κόσμου». Η όρχηστρα του Άλφρεντ Κάμπολι.

«Φολι υπερέσο» έμβατήριο (Λίνκε). Η όρχηστρα εγχόρων της Παρλσον. Διευθ. ο Ότο Ντόμπριτ.

12.30 Η ώρα του εργάτη. 12.40 Δίσκοι στην ρύχη.

13.15 Β' δελτίο ειδήσεων. 13.25 Μουσική διάλειμμα.

13.30 Τέχνη και ζωή. 13.40 Μουσικές Σελίδες (δ).

Βέμπερ : Εισαγωγή του 'Ιωβιλάου. Η Φιλαρμονική του Βερολίνου. Διευθ. ο Χάνς Ράιτσορ.

Αρένσκυ : Παραλλαγές σε ένα θέμα του Τσαϊκόφσκυ έργο 35Α. Η όρχηστρα του Μπόυντ Νήλ.

Κράισλερ : «Κινέζικο ταμπουρίνο». Βιολί ο συνθέτης με συνοδεία πιάνου από τον Φράντς Ρούτ.

Λίστ : «Μερίστο-Βάλς». Η όρχηστρα των συναυλιών Λαμουρέ. Διευθ. ο Άλμπερ Βόλφ.

14.15 Γ' δελτίο ειδήσεων. 14.30 Δελτίο ραδιοφωνικών διαφημίσεων.

14.40 Η ώρα των αεροπλάνων. Δίσκοι της έκδοσης των.

15.00 Μουσική για τον καθενα (δ).

«Συνομιλία» (Κάουρντ, Διασκ. Ράιτ). Η όρχηστρα του Ρίτσαρντ Κρήν.

«Εκλαμα για σέναν» (Φρήντ, Αρναίμ, Λάιμμαν). Τραγουδι ο Μπίνγκ Κρόσμπυ με την όρχηστρα Τζων Σκότ Τρόντερ.

«Νόλο» (Αρντ). Ο Ράβιτς και ο Λαντάουερ σε δύο πιάνο.

«Συμφωνία» (Αλστούν). Η όρχηστρα "Αμπορούζ. Τραγουδι ο Τζάκ Πάουερζ.

«Τοιαντάφουλα της Πικαρδίας» (Γούντ, Διασκ. Γκρήν). Η όρχηστρα δωματίου. Διευθ. ο Λέοναρντ Τζού.

«Ενα ζευγάρι που χορεύει και τραγουδά» (Μπερλίν). Τραγουδι ο Μπίνγκ Κρόσμπυ και ο Φρέντ Άσταρ με την όρχηστρα Τζων Σκότ Τρόντερ.

«Τελευταία αγάπη» ρωμάν-τσο ("Ερική Κόουτς). Έλαφρά συμφωνική όρχηστρα. Διευθ. ο συνθέτης.

«Ενα κομμάτι στέπ» (Μέρσερ Ουόρεν). Η όρχηστρα "Αμπορούζ. Τραγουδι η Άνν Σέλτον.

15.30 Τέλος του μεσημερινού προγράμματος.

Έσπερινό πρόγραμμα

17.00 Χρηματιστήριο-Ανακοινώσεις.

17.15 Γαλλική εκπαιδευτική.

17.30 Κλασικά τραγουδιά.

Χάουν : «Ποτέ δεν είπα τον έρωτά της» και «Το τραγουδι του ναυτή».

Η υψίφωνος Έλίζαμπετ Σούαν με συνοδεία πιάνου από τον Τζέ-ραλντ Μούρ.

1) Νανούρισμα (λαϊκό της Ωβέρνης). 2) Εναρμόνισια Καντελούμ. 3) «Ο ιππότης του μολυβά».

3) «Ο ιππότης του μολυβά» (Συλβίο Λαζαρί). Ο δαρύτονος Σάρλ Πανζέρα με συνοδεία πιάνου από την Μαγκνταλέν Πανζέρα.

Σωσσόν : «Διαρκές τραγουδι» έργο 37. Η υψίφωνος Μάγκν Τέτ με το κουαρτέτο εγχόρων Μπλέκ και τιάνο από τον Τζέρολντ Μούρ.

17.50 Περίπατοι ανά την Ελλάδα.

18.00 Έλαφρά μουσική (δ).

Επιλογή από το έργο «Μπίγκ Μπέν» (Έλλης Διασκ. Πρέντις). Όρχηστρα. Διευθ. ο Τσάρλς Πρέντις.

«Φίλα με» (Σκίλάρ, Βιλάσκεβ). Ο τενόρος Ρίχαρντ Τάουμπερ με την όρχηστρα. Διευθ. ο Χένρυ Γκέελ.

«Ρωσικό τριαντάφυλλο» (Τσάρλς Διασκ. Λίτερ). Το συγκρότημα του Μόντα Λίτερ.

«Τσου - τσι - τσού» (Επιλογή (Νόρτον). Η όρχηστρα «Παλκένιου» του Λονδίνου. Διευθ. ο Ρίτσαρντ Κρήν.

«Αγαπημένη Νέλλυ Γκρέυ» φόν - τρόν (Χάντ). Η Μαξίν Σάλλιδαν με την όρχηστρα.

Μίλλαικερ : «Δέν έχω λεπτά» από τον «Ζητιάνο φοιτητή». Ο τενόρος Μάρσελ Βίτς με την όρχηστρα.

Λίνκε : «Ενα όνειρο αγάπης» βάλς από την ομώνυμη όπερέττα. Η υψίφωνος Ρόζ Ζέγκερς και ο τενόρος Φράντς Κλάρβαν με την όρχηστρα. Διευθ. ο συνθέτης.

Πλανκέρ : «Οι καμπάνες της Κορνέβιλλης» επιλογή. Η όρχηστρα. Διευθ. ο Χάνσγκεοργκ Όττο.

Στρέκερ : «Αποστάματα από την όπερέττα «Η Άννούλα» από το Τσάρου. Τραγουδι και όρχηστρα. Διευθ. ο Σάιντλερ Βίγκλαϊν.

Μεσσαζέ : «Επιλογή από τη «Βερόνικα» (Διασκ. Χίγκ). Η όρχηστρα. Διευθ. ο Ρίτσαρντ Κρήν.

22.10 Δελτίο ραδιοφωνικών διαφημίσεων.

22.15 Ε' δελτίο ειδήσεων. 22.30 Μουσική της συμφωνικής όρχηστρας του Στινχμύ. Διευθ. ο κ. Αντίονος Εύγγελλας.

23.15 Γ' δελτίο ειδήσεων. 23.30 Συνέχεια της Συμφωνικής συναυλίας.

23.45 Τραγουδι των Νέων (δ).

Η δίσ Βέρα Δημητριάδου που θα ακούσετε στο πρόγραμμα της Κυριακής (ώρα 13.30) μαζί με την όρχηστρα Φραντζεσκάκη.

6. Έκτελεσις από τους ίδιους. 19.40 Έκπονη για τη Γεν. γκεσλαυία.

19.50 Έκπονη για τη Γεν. γκεσλαυία (γαλλιστί).

19.55 Έκπονη για την Βουλγαρία.

20.05 Δελτίο ραδιοφωνικών διαφημίσεων.

20.10 Μουσική διάλειμμα. 20.15 Δ' δελτίο ειδήσεων.

20.30 Μουσική δωματίου. 20.50 Μελωδίες και ρυθμοί.

21.15 Η ώρα της Βορείου Ελλάδας.

21.30 Μουσική από όπερέττες (δ).

Κιούνκε : «Ευτυχισμένο ταξίδι» επιλογή. Η όρχηστρα Γερμαν. Όπερας του Βερολίνου. Διευθ. ο συνθέτης.

Λέχαρ : «Δική σου είναι όλη μου η καρδιά» από τη «Χάρι του μεδιόματος». Ο τενόρος Μάρσελ Βίτς με την όρχηστρα.

Μίλλαικερ : «Δέν έχω λεπτά» από τον «Ζητιάνο φοιτητή». Ο τενόρος Μάρσελ Βίτς με την όρχηστρα.

Λίνκε : «Ενα όνειρο αγάπης» βάλς από την ομώνυμη όπερέττα. Η υψίφωνος Ρόζ Ζέγκερς και ο τενόρος Φράντς Κλάρβαν με την όρχηστρα. Διευθ. ο συνθέτης.

Πλανκέρ : «Οι καμπάνες της Κορνέβιλλης» επιλογή. Η όρχηστρα. Διευθ. ο Χάνσγκεοργκ Όττο.

Στρέκερ : «Αποστάματα από την όπερέττα «Η Άννούλα» από το Τσάρου. Τραγουδι και όρχηστρα. Διευθ. ο Σάιντλερ Βίγκλαϊν.

Μεσσαζέ : «Επιλογή από τη «Βερόνικα» (Διασκ. Χίγκ). Η όρχηστρα. Διευθ. ο Ρίτσαρντ Κρήν.

22.10 Δελτίο ραδιοφωνικών διαφημίσεων.

22.15 Ε' δελτίο ειδήσεων. 22.30 Μουσική της συμφωνικής όρχηστρας του Στινχμύ. Διευθ. ο κ. Αντίονος Εύγγελλας.

23.15 Γ' δελτίο ειδήσεων. 23.30 Συνέχεια της Συμφωνικής συναυλίας.

23.45 Τραγουδι των Νέων (δ).

«Φτωχά γέρω Τζέου». Η Πάλ Ρόουμπσον.

«Βαθύ ποτάμι» (Διασκ. Μπέρλεϊ). Η κοντράλτο Μάριαν Άντερσον με συνοδεία από τον Κόστι Βεχάνεν.

«Νά γιατί γεννήθηκαν οι μαύροι» (Μπράουν, Χέντερσον). Η Πάλ Ρόουμπσον με όρχηστρα.

«Δέν αισθάνομαι κομμάτι κούρασι» (Διασκ. Μπέρλεϊ). Η Μάριαν Άντερσον με τον Κόστι Βεχάνεν.

«Παλιοί φίλοι στο σπίτι» (Διασκ. Μπέρλεϊ). Η υψίφωνος Πάλ Ρόουμπσον.

24.00 Ειδήσεις καθ' ύπαγορευσιν.

00.30 Τέλος του προγράμματος.

ΤΕΤΑΡΤΗ 7 Μαΐου :

Πρωινό πρόγραμμα

06.30 Πρωινή μουσική (δ).

06.50 Γυμναστική. 07.00 Μουσική (δ).

07.15 Α' δελτίο ειδήσεων. 07.30 Μουσική (δ).

07.55 Πρωινό ξεκίνημα. 08.00 Μουσική (δ).

08.20 Οι ωραιότερες ιστορίες και φιλολογικές ασελίδες Έλλήνων και ξένων συγγραφέων.

08.30 Μουσική (δ).

08.35 Δελτίο ραδιοφωνικών διαφημίσεων.

08.40 Μουσική (δ).

08.45 Το ελληνικό σπίτι. 08.50 Μουσική (δ).

09.00 Τέλος του πρωινού προγράμματος.

Μεσημερινό πρόγραμμα

12.00 Σχολική ώρα. 12.15 Έργα για συμφωνική τζάζ (δ).

12.30 Έλαφρά ελληνικά τραγουδιά (δ).

13.00 Θεσηκευτική ώρα. 13.10 Μουσική διάλειμμα.

13.15 Β' δελτίο ειδήσεων. 13.25 Διάσημοι σελίστες (δ).

Μπάχ : Κουράντ. Σολο κιθάρα ο Άντρι Σεγκόβια.

ΦόιτεΚράισλερ : «Πόνος αγάπης». Ο βιολοντσέλλ. Χούγκο Κράισλερ με συνοδεία πιάνου από τον συνθέτη.

Σαρσάτε : Εισαγωγή και «Ταραντέλλα» έργο 43. Ο βιολιστής Άλμπερτ Σπώλνιγκ.

Μέντνερ : «Ρωσικό μαγικό παραμύθι». Ο πιανίστας Μπέννο Μουζέγεβιτς.

Χιούμπερ : «Ο Ζέφυρος». Η βιολοντσέλλ. Έρικα Μορίνι με συνοδεία πιάνου από τον Λούντβιχ Κέντνερ.

«Αλμπένι» : «Συβίλλια». Ο πιανίστας Αρθούρος Ρομπινστάιν.

13.45 Το Σεξτέττο του Στινχμύ.

14.15 Γ' δελτίο ειδήσεων. 14.30 Δελτίο ραδιοφωνικών διαφημίσεων.

14.40 Βιεννέζικη μουσική. 15.00 Μουσική για τον καθενα (δ).

«Από πού φουα ο άνεμος» (Μέιν, Φίλιπ, Διασκ. Τόμπσον). Τραγουδι ο Γεώργιος Μελαχρινός με την όρχηστρα του.

«Είπε αλήθεια ότι λένε για τη Ντίε» και «Ιντά γλυκερά» Ρωμαιοί και Ιουλιέττα. Η

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

4-10 ΜΑΪΟΥ

σαν το κρασί από μήλα». Η όρχ. Φρέντ Γκάρντνερ.

«Λάχ Λόμοντ» λαϊκό (Διασκ. Θόρνχιλλ). Τραγουδι η Μαξίν Σάλλιδαν με όρχηστρα. Διευθ. ο Θόρνχιλλ.

«Το πανδοχείο του άσπρου αλόγου» επιλογή (Στόλτς, Μπενάτσκι). Η όρχηστρα του Νιού Μέμφαϊρ.

«Νεγκρίτα» μπουλέ (Γκρενέ). Η κουβανέζικη όρχ. του Έντμουντ Ρός. Τραγουδι ο Ρενάλντο Μαθάρ.

«Όταν η γλυκερά μου περπατά στο δρόμο» και «Δέν είναι κακή διαγωγή». Η όρχηστρα του Φρέντ Μάρτιν.

«Εργουμα Βιρτζίνια», φόν-τρόν (Χέινουάρντ, Κούκ). Τραγουδι η Μαξίν Σάλλιδαν με την όρχηστρα Θόρνχιλλ.

15.30 Τέλος του μεσημερινού προγράμματος.

Έσπερινό πρόγραμμα

17.00 Χρηματιστήριο-Ανακοινώσεις.

17.15 Γαλλική εκπαιδευτική. 17.30 Σχολική ώρα.

17.45 Παλιά μουσική (δ).

Γκέοργκ Φίλιπ Τέλεμαν (1681-1767) : Φαντασία σε σι ύφεσ, μείζ. Σόλο τσέμπλαλο Λι Στάντελμαν.

Μαρσέν Μαρσά (1656-1728) : «Ειδύλλια». Ο Χάιντς Μπράντεν φλάουτο και ο Μάξ Ζαάλ άρπα.

Ροφαέλ - Ανγκλές : «Αρία σε ρε έλας. Τσέμπλαλο ή Γιούλια Μέντς.

Ραμώ : «Ταμπουρίνο» και Ντακέν : «Ο κύκος». Τσέμπλαλο ή Βάντα Λαντόφσκα.

Μότσαρτ : Μενουέτο από την όπερα «Ντόν Ζουάν». Έκτελεσις από την ίδια.

18.00 Η ώρα του παιδιού (Γιά παιδιά 8-12 ετών).

18.15 Τραγουδι ή Έντι Πίνα (δ).

18.30 Όμιλία. 18.40 Δημοτικά τραγουδιά.

19.00 Η ώρα του αγρότη. 19.10 Μουσική για κινηματογραφικό έργο (δ).

19.20 Έκπονη των Ενόπλων μας Δυνάμεων.

19.40 Έκπονη για τη Γεν. γκεσλαυία.

19.55 Έκπονη για την Βουλγαρία.

20.05 Δελτίο ραδιοφωνικών διαφημίσεων.

20.10 Μουσική διάλειμμα. 20.15 Δ' δελτίο ειδήσεων.

20.30 Μουσική από όπερες. Ντονιζέττι : «Ο Φερνάντο μου» από την 3 πράξη της όπερας «Φαβρίττα».

Η κοντράλτο Ζίγκνιτ Ονέγκιν. Μουσικόργκκυ : Μονόλογος από το «Βόρι Γκραντιουνόφ».

Ο βαθύφωνος Φόντνερ Σαλιπίν.

Μουσικόργκκυ : «Στην πολι του Καζάν» άρια από την 18η όπερα. Ο βαθύφωνος Σαλιπίν.

Γκουνώ : «Θέλω να ζήσω μέσα σ' αυτό το όνειρο» από την πρώτη πράξη της όπερας «Ρωμαιοί και Ιουλιέττα».

υψίφωνος Φάννυ Χέλντ. Γκουνώ : «Αχ, άνάτελε ήλιε» από την ίδια όπερα. Ο τενόρος Φερνάν Άνσώ.

20.50 Μελωδίες και ρυθμοί. 21.15 Η ώρα της Βορείου Ελλάδας.

21.25 Ποιητική βραδυά. (Απαγγελία από τη κ. Πούπα Κοκκινάκη).

21.45 Η ώρα των Έλλήνων συνθετών.

22.10 Δελτίο ραδιοφωνικών διαφημίσεων.

22.15 Ε' δελτίο ειδήσεων. 22.30 Παλιές καντάδες από τη χορωδία Γ.Α.Θανασιάδη.

«Μας ήθε ο Μάης με δροσιές» (Διασκ. Αθανασιάδη).

«Δρέψατε πάλιν έρασταί» (Διασκ. Αθανασιάδη).

«Η μουσουλιά» και «Πάρτε κοπέλλες» (Διασκ. Αθανασιάδη).

«Θα κόω ρόδη

στα Ράουχαϊζεν.
Νήσαν : « Ασημένιος καταρ-
ράκτης ». Ο πιανίστας Βάλτερ
Γκίκενινγκ.
Ρίμσκυ — Κόρσακωφ : « Ι-
σπανικό Καπρίτσιο », έργο 34.
Η ορχήστρα των συναυλιών
Λαμουρέ, Διευθ. ο Άλμπερ
Βόλφ.
14.15 Γ' δελτίο ειδήσεων.
14.30 Δελτίο ραδιοφωνικών
διαφημίσεων.
14.40 Η ώρα των άκροατών
Δίσκοι της έκλογής των.
15.00 Μουσική για τόν κα-
θένα (δ)
« Μην τριγυρνάς πιά »
(« Ελληνικόν, Ράσελ »). Το συ-
γκρότημα « Ικ Σπότες ».
« Ειτυχημένος », επιλογή.
Η ορχήστρα Ιπποδρομίου του
Κοδεντού, Διευθ. ο Τσάρλυ
Σάνγουελ, Σόλο πιάνο ο Τζακ
Ουίλσον.
« Από την άλλη πλευρά του
δρόμου » (Ποτερά, Έμε). Τρα-
γουδι ή Ρενέ Λεμπά με την
ορχήστρα Νορμπερ.
« Αθάνα φέμιας » (Ντόναλν-
ντσον, Δισκ. Κόουλες). Η ορ-
χήστρα του Γεώργιου Μελαχρινό-
νυ.
« Σου υποσχομαι » (Αρλεν,
Μέσσερ). Ο Μπίνγκ Κρόσμπυ
με ορχήστρα.
« Επρεπε να είσαι έσυ »,
(Τζούκς, Κάου). Ο Ντιάνγκο
Ράινχαρντ κιθάρα και ο Στέ-
φαν Γκροππάλι, βιολί.
« Δεν είμαι πιά ο παλινός »,
(Τζόνστον). Το συγκρότημα
« Ικ Σπότες ».
« Επιλογή από μελωδίες του
Νόελ Γκέι ». Ο Σάντυ Μάκφερ-
σον στο κινηματογραφικό δρ-
όγαννο.
15.30 Τέλος του μεσημερι-
νού προγράμματος

Εσπερινό πρόγραμμα

17.00 Χρηματιστήριο—Ανα-
κοινώσεις.
17.15 Γαλλική έκπομπή.
17.30 Η ώρα της ψυχαγωγί-
ας των άδελφών.
17.50 Έκλεκτοι δίσκοι
Χαϊντέλ : Κοντσέρτο
για ορχήστρα αρ. 28 (« Άλλε-
γκρο, Λόργκο, Άλλεγκρο μ-
νόν τρέππο »). Η Φιλαρμονική
του Βερολίνου, Διευθ. ο Χάιν-
φον Μπέντ.
Προκόφιεφ : « Κλασσική συμ-
φωνία » σε ρε μείζ. (« Άλλεγκρο,
Λορκόττο Γκαδόττα, Μόλτο
Μιναντελέως, Διευθ. ο Δημή-
τρης Μητρόπουλος.
Χογκο Βόλφ : « Ιταλική σε-
ρενάτα » (Δισκ. Μαξ Ρέικερ)
για ορχήστρα σε σολ. μείζ. Η
Φιλαρμονική της Πράγας, Δι-
ευθυντής ο Γιόζεφ Κάουπερτ.
Βάγκνερ : Πρελούδιο από
την τρίτη πράξη του μουσι-
κού δράματος « Λοένγκριν ». Η
Φιλαρμονική του Βερολίνου,
Διευθ. ο Όυγκεν Γιοχουμ.
18.30 Έκπομπή για τους
« Έλληνες του Έξωτε-
ρικού » (Πυρήνες απο-
δόμων εν τη Δύσει).
19.00 Βρετανική έκπομπή
19.15 Έλαφρά μουσική (δ)
« Γλαυκώτις ». « Επιλο-
γή (Κόουλες) ». Η ορχήστρα
« Παλλέντιου » του Λονδίνου.
Διευθ. ο Κλiffορντ Γκρήν.
« Κάτω στην κοιλάδα » φός
πράτ (Λάδερ). Η ορχήστρα
Τζεράλντο με τραγουδι.
« Στο καλό σλόου » φός (Λέ-
ιν, Μπέικερ). Το συγκρότημα

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

4-10 ΜΑΪΟΥ

του Ρέτζιναλντ Πάρσγκλαβ.
« Ασε με να σ' αγαπήσω α-
πόψε » (Πάρις). Τραγουδι ή
Μόντε Ρέυ με την ορχήστρα
« Αλ. Κέντωλλ ». « Βράδυ στο Παρίσι » (Γι-
άνγκ). Ο « Άρθουρ Γιάνγκ και
ο Ρέτζιναλντ Φόρσαϊθ ». « Πρίγκι-
ψη φοιτητής ». « Επιλο-
γή (Ρομπέρτ) ». Η ορχήστρα
« Παλλέντιου » του Λονδίνου.
Διευθυντής ο Κλiffορντ Γκρήν
γουντ.
« Ένα ακόμα αύριο » φός-τράντ
(Λεκουόνα, Ντέ Λάινγκε). Τρα-
γουδι ή Σάλλυ Ντάγκλας με
την ορχήστρα Τζεράλντο.
« Και έτσι έρωτευθήκα » (Ντά-
γκλας, Σινουάιλ). Τραγουδι
ή Μόντε Ρέυ με την ορχήστρα
« Αλ. Κέντωλλ ».
19.40 Έκπομπή για τη Γιου-
γκοσλαβία
19.50 Έκπομπή για τη Γιου-
γκοσλαβία (γαλλιστί)
19.55 Έκπομπή για την
Βουλγαρία.
20.05 Δελτίο ραδιοφωνικών
διαφημίσεων
20.10 Μουσικό διάλειμμα
20.15 Δ' δελτίο ειδήσεων.
20.30 Συμφωνική μουσική
Λιάνταφ : Τρία από τα
« Οκτώ λαϊκά ρωσικά τραγου-
δια » έργο 58. Η Συμφωνική
ορχήστρα του ΕΙΑΡ, Διευθ. ο
Βιτέφιο Γκούε.
Λιάνταφ : « Μουσική ταμπα-
κέρας ». Η ίδια ορχήστρα, Διευ-
θυντής ο Αρνάντο Λα Ρόζα
Παρόντι.
Γκλαζουνόφ : Βάλες κοντσέρ-
του. Η Συμφωνική ορχήστρα
του Άγιου Φραγκίσκου, Διευθ.
ο Άλφρεντ Χέρτς.
20.50 Μελωδίες και ρυθμοί
21.15 Στο περιθώριο της Ι-
στορίας.
21.30 Έλαφρά ελληνικά
τραγουδιά (δ)
22.00 Το τριό « Άλμπερτ
Σάντλερ » (δ)
22.10 Δελτίο ραδιοφωνικών
διαφημίσεων.
22.15 Ε' δελτίο ειδήσεων.
22.30 Μουσική δωματίου :
Σονάτα για πιάνο και
βιολοντέλλο του Μπέτελ-
μιν. Ο Χ. Σ. Φακντάτς
και η δίσ Λήδα Κου-
ρούκλη.
23.00 Ρωσικά τραγουδιά
23.15 Γ' δελτίο ειδήσεων.
23.30 Μουσική υπαλλέτου
« Νυχτερίδα στο υπαλλέ-
το » (επιλογή από μουσική των
συνθετών Σούμαν, Σοπέν, Τσα-
ϊκόφσκι, Ροσσίνι, Γ. Στράους,
Σκορλάτι, Ντελίμπ, Βέρνερ,
Μπορνίνι, Στραβίνσκι, Ντε
Φάλλια, Ρίμσκυ - Κόρσακωφ
και Μπίτζε). Συμφωνική ορχή-
στρα, Διευθυντής ο Ουάιτερ
Γκαϊρ.
24.00 Ειδήσεις και υπαγέ-
τευσις.
00.30 Τέλος του προγράμ-
ματος.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 9 Μαΐου :

Πρωινό πρόγραμμα

06.30 Πρωινή μουσική (δ)

06.50 Γυμναστική
07.00 Μουσική (δ)
07.15 Α' δελτίο ειδήσεων.
07.30 Μουσική (δ)
07.55 Πρωινό ξεκίλημα
08.00 Μουσική (δ)
08.20 Οι ώριότερες ιστορι-
κές και φιλολογικές
σελίδες Έλλήνων και
ξένων συγγραφέων.
08.30 Μουσική (δ)
08.35 Δελτίο ραδιοφωνικών
διαφημίσεων
08.40 Μουσική (δ)
08.45 Το ελληνικό σπίτι
08.50 Μουσική (δ)
09.00 Τέλος του πρωινού
προγράμματος

Μεσημερινό πρόγραμμα

12.00 Σχολική ώρα
12.15 Αποσπάσματα από έ-
περες (δ)
Ντομπεσέτι : Φινάλε της
2ας πράξης από τη « Λουσία
ντι Λαμερμούρ ». Η ορχήστρα
Μερθέδες Καπρίο, ο δαρυτόνος
« Εντσο ντε Μορτο-Λουάντο », ο
τενόρος « Ενρίκο Μαλινάρι » και
οι Μπακαλόνι, Βεντουρίνι και
χορωδία με την ορχ. της Συ-
νοχίας του Μιλάνου, Διευθ. ο
Λορέντζο Μολαγιόλι.
Φλότοβ : Φαντασία από την
όπερα « Μάρθα ». Συμφωνική
ορχήστρα της « Όντεόν ».
Ροσσίνι : Αποσπάσματα α-
πό τη 2α πράξη του « Κουρέας
της Σεβίλλης ». Η ορχήστρα
Μερθέδες Καπρίο, ο δαρυτόνος
Ρικκάρντο Στρατσισόλι, ο Μπετ-
τίνι και οι Μπακαλόνι με την ορ-
χήστρα της Σκάλας του Μιλ-
άνου, Διευθ. ο Λορέντζο Μολα-
γιόλι.
Σοίν-Σάνε : « Βαγκνικό χο-
ρός » από την όπερα « Σαμψών
και Δαλιδά ». Η Συμφ. ορχή-
στρα του Μιλάνου, Διευθ. ο
Λορέντζο Μολαγιόλι.
13.00 Η φυσιοκρατική ώρα
13.10 Μουσικό διάλειμμα.
13.15 Β' δελτίο ειδήσεων.
13.25 Μουσική για κινημα-
τογραφικό έργο.
13.45 Η ορχήστρα Μπαρ-
μπαλά.
14.15 Γ' δελτίο ειδήσεων.
14.30 Δελτίο ραδιοφωνικών
διαφημίσεων
14.40 Έργα για πιάνο (δ)
Μότσαρτ : Ρόντο σε λα
έλας. Ο πιανίστας Ιγνάτιος
Παντερόφσκι.
Ρενάτο Μπελλίνι : Ρωμάν-
τος. Ο πιανίστας Κάρολ Βιν-
τούσσο.
Σοπέν : Σκέτσος σε μι μεί-
ζον αρ. 4 έργο 54. Ο πιανι-
στάς Βλαντιμίρ Χόσοβιτς.
15.00 Μουσική για τόν κα-
θένα (δ)
« Το τραγουδι της κό-
ρης » (Μπαχ). Τραγουδι ή
Φράνκ Σινάτσα με την ορχ.
« Αέλ Τζόνταλ ».
« Η τρενιάτα του Μανιά-
τση » (Όλντε). Η ορχήστρα
« Άντο Κουτελάντε ».
« Αισθηματικό ταξίδι » (Γκρήν,
Χόου). Το συγκρότημα Μέρ-
ου Μάκ με ορχήστρα.
« Την πόν Άλφρε » επιλογή.
« Ο Άνδρας Μόστον » και ο Ντέ-
Κέϊ σε δυο πλάνα με κοντα-
μπάσο και μπατατόν.

« Είσαι ή δεν είσαι το μωρό
μου » (Όλντε, Τζόνταλ).
Τραγουδι ή Μπίνγκ Κρόσμπυ
και οι « Άντριους Σίστερ » με
την ορχήστρα Σαίν.
« Η ιστορία της Λισσαβώ-
νας » επιλογή (Ντέλνις, Δισκ.
Ζάλβα). Η ορχήστρα του Ρί-
τσαρντ Κρήν.
« Τσο-Τσο » πόλκα (Σόουρ
Μάνερζ). Το συγκρότημα Μέρ-
ου Μάκ.
14.30 Τέλος του μεσημερι-
νού προγράμματος.

Εσπερινό πρόγραμμα

17.00 Χρηματιστήριο—Ανα-
κοινώσεις.
17.15 Γαλλική έκπομπή.
17.30 Σχολική ώρα
17.45 Έλαφρά ελληνικά
τραγουδιά (δ)
18.00 Η ώρα του παιδιού
Για παιδιά 12-14 ετών
18.15 Είχα γνώμες (δ)
Γκλόκ : « Ιαγνέια εν
Αυλίδα » (επεξεργασία Ριχ. Βά-
γκνερ). Η Φιλαρμονική του
Βερολίνου, Διευθ. ο Έρριχ
Κλάιμπερ.
Λόρτσαϊνκ : « Ο λαθροθή-
ρας ». Η ορχήστρα της Γερμα-
νίας « Όπερας του Βερολίνου ».
Διευθ. ο Βάλτερ Λούτσε.
18.30 Όμιλος.
18.40 Δημοτική τραγουδι
19.00 Η ώρα του αγρότου
19.10 Χορευτικές επιτυχίες.
19.20 Έκπομπή των Έν-
πλων μας Δυάκρεων.
19.40 Έκπομπή για τη Γιου-
γκοσλαβία
19.50 Έκπομπή για τη Γιου-
γκοσλαβία (γαλλιστί)
19.55 Έκπομπή για την
Βουλγαρία.
20.05 Δελτίο ραδιοφωνικών
διαφημίσεων
20.10 Μουσικό διάλειμμα.
20.15 Δ' δελτίο ειδήσεων.
20.30 Βρετανική έκπομπή
(βραδυνό κοντσέρτο).
21.15 Η ώρα της Βερσιού
Έλλάδος.
21.30 Εύθυμη τραγουδι
21.45 Η χορωδία χορευτών
της Χ. Θάλας Βύζαν-
τιου.
Ραδίου : « Η καμπάνα ».
Μέντελσον : « Αποκαίρετι-
σμος του δάσους ».
« Αύτ » : « Βαρκαρόλα ».
Σομπέρτ : « Μουσική στυγ-
μή » (Δισκ. Βόκου).
« Αφίνα γιας » δημώδες (δι-
σκ. Καζάσσοφ). Σόλο ή
Σοφία Κατσαρό.
« Η Άνοιξη », Σόλο ή Ρένα
Γαρουφαλιάκη.
22.10 Δελτίο ραδιοφωνικών
διαφημίσεων.
22.15 Ε' δελτίο ειδήσεων.
22.30 Η ορχήστρα του Στα-
θμού.
23.15 Γ' δελτίο ειδήσεων.
23.30 Αμερικανικές ορχή-
στρες έλαφράς μουσι-
κής (δ)
24.00 Ειδήσεις και υπαγέ-
τευσις.
00.30 Τέλος του προγράμ-
ματος.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 10 Μαΐου :

Πρωινή έκπομπή

06.30 Πρωινή μουσική (δ)
06.50 Γυμναστική
07.00 Μουσική (δ)
07.15 Α' δελτίο ειδήσεων.
07.30 Μουσική (δ)

07.55 Πρωινό ξεκίλημα
08.00 Μουσική (δ)
08.20 Οι ώριότερες ιστορι-
κές και φιλολογικές
σελίδες Έλλήνων και
ξένων συγγραφέων.
08.30 Μουσική (δ)
08.35 Δελτίο ραδιοφωνικών
διαφημίσεων
08.40 Μουσική (δ)
08.45 Το ελληνικό σπίτι
08.50 Μουσική (δ)
09.00 Τέλος του πρωινού
προγράμματος.

Μεσημερινό πρόγραμμα

12.00 Μουσικές σελίδες (δ)
Ραϊνγκεν : « Παλινό Όλλαν-
δικό χορό » (Σαλταρέλλα,
Μπράντλ της Βουργουνδίας,
Ρόντο). Η « Κωστική ορχή-
στρα του Β. Β. C. Διευθ. ο Ού-
ωρρακ ». Ντεμπουσσύ : « Γιορτές », από
το Νυκτερινό αρ. 2. Η ορχή-
στρα των συναυλιών Λαμουρέ,
Διευθ. ο Άλμπερ Βόλφ.
Σοπέν : Σπουδή σε μι μείζ.
έργο 10 αρ. 3. Ο πιανίστας
« Άλεξάνδρος Μπαρλιόφσκι ».
Γκλίλκα : Φαντασία από
βάλς. Η ορχήστρα του « Μεγά-
λου Θεάτρου της Μόσχας ». Δι-
ευθυντής ο Μέλκ Πάσάγεφ.
12.30 Η ώρα του εργάτου
12.40 Έλαφρά τραγουδιά.
13.00 Παλιές επιτυχίες (δ)
13.15 Β' δελτίο ειδήσεων.
13.30 Τέχνη και ζωή
13.40 Έκλεκτοι δίσκοι
Χαϊντέλ : « Παραλαγές
και « Φούγκι » (επεξεργασία
Μπράμς). Ο πιανίστας Μπέν-
νο Μουζένιεντς.
Μπράμς : Τραγική Εισαγω-
γή. Η Συμφωνική Ορχήστρα
του Β. Β. C. Διευθ. ο Άρτουρ
Ροτσακάνι.
14.15 Γ' δελτίο ειδήσεων.
14.30 Δελτίο ραδιοφωνικών
διαφημίσεων.
14.40 Η ώρα των άκροατών
Δίσκοι της έκλογής των.
15.00 Μουσική για τόν κα-
θένα (δ)
« Λέγε με αγαπημένη,
λέγε με χρυσό μου » (Ρέϊφ-
φελστ, Μάρμπουτ) και « Για-
τά - τά » « Για - τά - τά ». Τρα-
γουδι οι Κινγκ Σίστερς με ορ-
χήστρα.
« Άλμα Λιανέρα » Έθνικό
λαϊκό τραγουδι της Βενεζουέ-
λας. Η Κουαντέζι ορχήστρα
του Έντιμούντο Ρός.
« Τη στιγμή που σε είδα », σλόου - φός (Πέρσελ, Σέργου-
ιν). Η ορχήστρα του « Σαβόι
Ότέλ ». Διευθ. ο Κάρολ Γκι-
μπονς. Τραγουδι ή Ρίτα Ουίλ-
λιαμς.
« Σε μι μικρή ισπανική πό-
λη » (Ολντε, Γιάνγκ). Το συ-
γκρότημα Μιφ Φέρου.
« Βάλες της νοσταλγίας »
(Στίχ. Ποτερά Μου, Μπράμς)
« Ο Ζωρζ Γκεταρ » με την ορχή-
στρα Μαρσέλ Καριβέν.
« Ξαίρω ότι ξαίρεις » (Γιου-
μανς). Πιάνο ο Τέντο Ουίλσον
με κοντραμπάσο και μπατα-
ρία.
« Περίμενε » βάλς (Σαλ. Λε-
νουάρ). Τραγουδι ή Λυσιέν
Μπουαγιέ.
« Μίλα σιγαλά » (Νάς, Βέιλ)
« Η όχη. του Ράσελ Μπέννερ ».
« Είναι στο σπίτι για λίγο ».
(Γκαϊλ, Σαπίρο). Τραγουδι
Ανίτα Έλλις.

15.30 Τέλος του μεσημερι-
νού προγράμματος

Εσπερινό πρόγραμμα

17.00 Χρηματιστήριο—Ανα-
κοινώσεις.
17.15 Γαλλική έκπομπή.
17.30 Έργα των σπουδαίων.
18.00 Πεικίλη μουσική (δ)
Τζόν « Αϊόλντ » Εισαγ.
του Λονδίνου. Η Φιλαρμονική
του Λίδερπουλ, Διευθ. ο Μάλ-
κου Σάρτζεντ.
Σαρσάτε : « Άνδραλουσια-
νή ρωμάντσα ». Ο βιολιστής
Μπρονισλάβ Χούμπερμαν, με
συνοδεία από τόν πιανίστα
Ζιγκφρηντ Σοϊλτσε.
Ραδελ : « Η υπέρα μου ή χή-
να ». Σουίτα (Παδάν, της
πεντάμορφος. Ο μαγικός κή-
πος. Ο κοντορεβιθούλης. Η
άσχημολα. Η αυτοκράτειρα
της Παγόδας. Η συνομιλία της
« Ωαίος με το θηρίο ». Η ορχή-
στρα Συναυλιών του Όδίου
Παρισίων, Διευθ. ο Πιέρο Κό-
πολα.
18.30 Η ανεκδομήσις της
« Ελλάδας »
18.40 Δημοτική τραγουδι
19.00 Βρετανική έκπομπή
19.15 Έλαφρά τραγουδιά.
19.40 Έκπομπή για τη Γιου-
γκοσλαβία
19.50 Έκπομπή για τη Γιου-
γκοσλαβία (γαλλιστί)
19.55 Έκπομπή για την
Βουλγαρία.
20.05 Δελτίο ραδιοφωνικών
διαφημίσεων
20.10 Μουσικό διάλειμμα
20.15 Δ' δελτίο ειδήσεων
20.30 Η ώρα των νέων σε-
λίστ. Ρεσιτάλ του βι-
ολοντελλίστα Χ. Ξ.
Χρονοπέδου.
20.50 Μελωδίες και ρυθμοί.
21.15 Η ώρα της Βερσιού
Έλλάδος.
21.30 Έργα για ορχήστρα.
Μότσαρτ : « Ιδομενέος ».
Εισαγωγή. Η Φιλαρμονική του
Βερολίνου, Διευθ. ο Έρριχ
Κλάιμπερ.
Μπετόβεν : Συμφωνία αρ. 4
σε σι όρεσις μείζον. (« Άντα-
τζίο, Άλλεγκρο βιάτο, Αν-
τάτζιο, Άλλεγκρο βιάτο, Άν-
τάτζιο, Άλλεγκρο βιάτο »). Η
Ορχήστρα της Κρατικής Ό-
περας του Βερολίνου, Διευθ.
ο Χάιντ Πρίτσερ.
22.10 Δελτίο ραδιοφωνικών
διαφημίσεων
22.15 Ε' δελτίο ειδήσεων
22.30 Τραγουδιά από την
Δαχνη
22.45 Μουσική από όπερες-
τες (δ)
Γ. Στράους : Εισαγωγή
από τη « Νυκτερίδα ». Η Φιλαρ-
μονική του Βερολίνου, Διευθ. ο
« Άλντ Μελίχαρ ».
Σουππέρ : Αποσπάσματα α-
πό το « Βορκακίνο ». Ο τενόρος
Ρομπέρτ Γκλαβίτς με χορωδία
και την Ορχήστρα της Γερμα-
νικής Όπερας του Βερολίνου.
Διευθ. ο Βάλτερ Λούτσε.
Κιούμπεκε : « Ο εξάδελφος
από το Ντίνγκοτ », επιλογή.
« Η ίδια Ορχήστρα », Διευθ. ο
συνθέτης.
Λέχαρ : Ντουέττο από τόν
« Κόμπα του Λουξεμβούργου ».
« Η ύψιφανος Μαργαρίτα Σλέ-
ζακ και ο τενόρος Ερστ
Γκρόν με ορχήστρα, Διευθ. ο
Όττο Νιούμπριντ.
Ρεϊμόν. Βάλλερ Φέλτς : « Κά-
νε ένα δειρο με μέλας », από
την όπερέττα « Το μαργαριτά-

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ Β. Β. C.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

4-10 ΜΑΪΟΥ

Κυριακή 4 Μαΐου :

6.00 Ειδήσεις
6.30 Κλασσική μουσική : « Έλ-
κασ. Μπαρμπερ, Νιανγκ-
νέυ ».
8.00 Ειδήσεις.
10.00 Ειδήσεις.
12.15 Μεταδόσεις λειτουργίας.
13.00 Ειδήσεις.
13.15 Μουσική παράλας.
15.00 Ειδήσεις.
16.00 Βαριέτ.
17.30 Η « Ώρα του Παιδιού ».
18.00 Ειδήσεις.
19.00 Σουίγκ.
20.00 Ειδήσεις είκοσιτεσσάρου.
20.15 Μία νύχτα στην Όπερα.
22.15 Μουσική αντίθεσις.
24.00 Στρατιωτική μπάντα.

Δευτέρα 5 Μαΐου :

8.00 Ειδήσεις.
8.15 Τζαζ.
8.45 Πιάνο.
9.00 Ειδήσεις.
9.15 Ορχήστρα Β. Β. C.
10.00 Ειδήσεις.
10.15 Δίσκοι κατ' έκλογην.
10.30 Έλαφρά μουσική.
12.15 Δίσκοι κατ' έκλογην.
13.00 Ειδήσεις.
13.15 Ορχήστρα Βαριέτ.
14.15 Κιθάρ.
15.00 Ειδήσεις.
16.00 Εύθυμο πρόγραμμα
17.20 « Οτι ζητήσετε ».
20.00 Ειδήσεις είκοσιτεσσάρου
20.15 Συμφωνική Συναυλία :
Σομπέρτ, Μπίτζε, Μπαρλιόζ.
22.00 Ειδήσεις.
22.30 Μουσική γαρό.
23.15 Ποικίλον πρόγραμμα.
1.00 Ειδήσεις.

Τρίτη 6 Μαΐου :

8.00 Ειδήσεις.
8.45 Πιάνο.
9.00 Ειδήσεις.
9.15 Συμφωνική Ορχήστρα :
Μπάχ, Μέντελσον.
10.00 Ειδήσεις.
10.30 Έλαφρά μουσική.
12.30 Έλαφρά μουσική.
13.00 Ειδήσεις.
13.30 Ακκορντέον.
14.15 Μουσική γαρό.
15.00 Ειδήσεις.
15.30 Τζαζ.
18.00 Ειδήσεις.
18.30 Ορχήστρα
20.00 Ειδήσεις είκοσιτεσσάρου.
20.15 Έλαφρά μουσική.
21.30 Ορχήστρα Μπύλλω Μισόν.
23.15 Μουσική γαρό.

Παράσκευή 9 Μαΐου :

8.00 Ειδήσεις.
8.15 Ορχήστρα Σηντ Φίλλιπς.
9.00 Ειδήσεις.
9.30 Ορχήστρα Τζεράλντο.
10.30 Έλαφρά μουσική.
12.30 Θεατρικό όργανο.
13.00 Ειδήσεις.
13.15 « Οτι ζητήσετε ».
14.15 Ορχήστρα Β. Β. C.
17.20 Συναυλία : Ντρίλιν.
18.00 Ειδήσεις.
20.00 Ειδήσεις είκοσιτεσσάρου.
20.15 Δίσκοι κατ' έκλογην.
22.30 Ορχήστρα Τζεράλντο.
23.15 Ορχήστρα Β. Β. C.
00.00 Μελωδίες και ρυθμοί.

Σάββατον 10 Μαΐου :

7.00 Συναυλία.
8.00 Ειδήσεις.
8.15 Μπάντα της Γαλλοφονίας
Φρουρ.
9.00 Ειδήσεις.
9.15 Σερβανέτς.
10.00 Ειδήσεις.
10.30 Έλαφρά μουσική.
11.00 Συναυλία.
12.15 Ορχήστρα Σηντ Φίλλιπς.
13.00 Ειδήσεις.
13.15 Θεατρικό όργανο.
14.15 Μουσική της Μαμάτας.
14.30 Μελωδίες και ρυθμοί.
15.15 Μουσική γαρό.
18.15 Παλιό τραγουδι.
19.00 Ορχήστρα Β. Β. C.
20.00 Ειδήσεις είκοσιτεσσάρου.
22.30 Δίσκοι κατ' έκλογην.

Κυριακή 4 Μαΐου :

14.15 Ορχήστρα Β. Β. C.
14.45 Θεατρικό όργανο.
15.00 Ειδήσεις.
15.30 Μπάντα Σκωτικής Φρου-
ράς.
16.00 Ορχήστρα.
16.15 Μελωδίες και ρυθμοί.
17.20 Δίσκοι κατ' έκλογην.
18.00 Ειδήσεις.
20.00 Ειδήσεις είκοσιτεσσάρου.
20.15 Πιάνο.
22.00 Ειδήσεις.
22.30 Δίσκοι κατ' έκλογην.
23.45 Συναυλία : Έργα Μόζατ.

Τετάρτη 7 Μαΐου :

8.00 Ειδήσεις.
8.45 Πιάνο.
9.00 Ειδήσεις.
10.00 Ειδήσεις.
10.30 Έλαφρά μουσική.
11.00 « Παίζω για σες ».
12.00 Μουσική όμιλος : Ροσσίνι,
Ντομπεσέτι.
12.30 Μουσική γαρό.
13.00 Ειδήσεις.
13.30 Τραγουδι.
13.15 Ορχήστρα χορό.
14.15 « Φατοσκίασις ».
15.30 Νέοι δίσκοι.
16.00 Μουσική χαλ.
17.20 Δίσκοι κατ' έκλογην.
18.00 Ειδήσεις.
19.15 Πρόγραμμα για δάος.
20.00 Ειδήσεις είκοσιτεσσάρου.
20.15 Εύθυμο περίπτοος.
22.00 Ειδήσεις.

Πέμπτη 8 Μαΐου :

8.00 Ειδήσεις.
9.00 Ειδήσεις.
9.15 Ορχήστρα Β. Β. C.
10.30 Έλαφρά μουσική.
11.00 Μελωδίες και ρυθμοί.
12.15 Μουσικές μινιστορές.
13.00 Ειδήσεις.
13.30 Ακκορντέον.
14.15 Μουσική γαρό.
15.00 Ειδήσεις.
15.30 Τζαζ.
18.00 Ειδήσεις.
18.30 Ορχήστρα
20.00 Ειδήσεις είκοσιτεσσάρου.
20.15 Έλαφρά μουσική.
21.30 Ορχήστρα Μπύλλω Μισόν.
23.15 Μουσική γαρό.

Παράσκευή 9 Μαΐου :

8.00 Ειδήσεις.
8.15 Ορχήστρα Σηντ Φίλλιπς.
9.00 Ειδήσεις.
9.30 Ορχήστρα Τζεράλντο.
10.30 Έλαφρά μουσική.
12.30 Θεατρικό όργανο.
13.00 Ειδήσεις.
13.15 « Οτι ζητήσετε ».
14.15 Ορχήστρα Β. Β. C.
17.20 Συναυλία : Ντρίλιν.
18.00 Ειδήσεις.
20.00 Ειδήσεις είκοσιτεσσάρου.
20.15 Δίσκοι κατ' έκλογην.
22.30 Ορχήστρα Τζεράλντο.
23.15 Ορχήστρα Β. Β. C.
00.00 Μελωδίες και ρυθμοί.

Σάββατον 10 Μαΐου :

7.00 Συναυλία.
8.00 Ειδήσεις.
8.15 Μπάντα της Γαλλοφονίας
Φρουρ.
9.00 Ειδήσεις.
9.15 Σερβανέτς.
10.00 Ειδήσεις.
10.30 Έλαφρά μουσική.
11.00 Συναυλία.
12.15 Ορχήστρα Σηντ Φίλλιπς.
13.00 Ειδήσεις.
13.15 Θεατρικό όργανο.
14.15 Μουσική της Μαμάτας.
14.30 Μελωδίες και ρυθμοί.
15.15 Μουσική γαρό.
18.15 Παλιό τραγουδι.
19.00 Ορχήστρα Β. Β. C.
20.00 Ειδήσεις είκοσιτεσσάρου.
22.30 Δίσκοι κατ' έκλογην.

Τὸ Δάνειο

ΤΙ ΝΑ ΣΟΥ ΚΑΝΩ
ΚΑΥΜΕΝΕ ΗΡΘΕ
Ο ΘΕΙΟΣ ΒΛΕΠΕΙΣ...

ΔΟΛΛΑΡΙΑ ΜΕ
ΟΥΡΑ

«ΤΩΝ ΦΡΟΝΙΜΩΝ
ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΠΡΙΝ
ΠΕΙΝΑΣΟΥΝ ΜΑ-
ΓΗΡΕΥΟΥΝ»